IT MAGAZINE 2019
TECH IMAGINATION
CNN BHS CHERPU
Little KITES

WISHING

CNN BOYS HIGH SCHOOL CHERPU, CHERPU P.O THRISSUR 680561
PH : 04872342214 Mob:9446870006 Email: principalcnnboys@gmail.com
Cherpu Sub. Dt Thrissur Ednl Dt. Centre No. 22002

....

From **06/01/2020**
The Headmaster

To

The Editor,
Tech Imagination,
Little KITE Magazine.

Sub: Wishing from the Head of the Institution -reg.

I came to know that the Little KITE team is bringing out a DTP Magazine named TECH IMAGINATION incorporating the articles of students on varied subjects ranging from Literature to Artificial intelligence. I hereby wish them all the best in this endeavour.

ആമുഖം

ഏവർക്കും നമസ്കാരം,

'Little KITES' ടീമിലെ അംഗങ്ങളായ ഞങ്ങൾ സാങ്കേതികവും കലാപരവും ഭാഷാപരവുമായ കഴിവുകൾ പങ്കുവയ്ക്കുകയാണ്. കുട്ടികളുടെ കഥകളും, കവിതകളും,ചിത്രരചനകളും,പങ്കുവയ്ക്കാനാണ് ഞങ്ങൾ ഈ ഡിജിറ്റൽ മേഗസിൻ തയ്യാറാക്കിയത്.

CONTENT

ആമുഖം....................3
CONTENT....................4
EDITORIAL BOARD....................7
കഥകളി....................8
A PRAYER IN SPRING....................14
THE DONKEY’S PRIDE....................16
EVERYTHING MOTHER....................17
FRIENDS....................18
LIGHT A CANDLE FOR PEACE....................20
MY SOULMATE....................21
STAY UNITED....................23
THE FOOLISH DONKEY....................24
അച്ഛൻ....................25
നാട്ടുവഴി....................30
A MAD MAN IN THE CITY....................42
DAD’S BLESSING....................47
DAYS WITH THE PIG....................50
FARMER AND HIS SONS....................52
ആരാണ് വലിയവൻ....................54
KEEPS YOUR EYES OPEN....................55
LIVE AND LET LIVE....................56
NEVER BE UNGRATEFUL....................57
NEVER MAKE FUN OF A RHINO....................58
PENCIL....................61
PUPPIES FOR SALE....................64
മിഥ്യ....................67
THE DRAWING THAT TALKED....................69
THE FOUR WIVES....................74
THE GREEDY CLOUD....................78
THE INCREDIBLE BLACK RAIN....................80
LION AND BOAR....................83
THE MAGIC WINDOW....................84
THE MAN, THE BOY AND THE DONKEY....................86
THE MATH DUNCE....................89
THE PLAYING HANDS....................91
THE RUBY THIEF....................95
THE SINGING HIPPO....................98
THE TICKLING SCALES....................100
TREES THAT WOOD....................102

THE UNFRIENDLY RIVER....107
THE WARM WHALE....110
THE WHITE ROSE....112
THE WIND AND THE SUN....115
THE WOODEN BOWL....116
WAIT FOR THE BRICK....119
WIT AND WISDOM....121
WORK IS WORSHIP....123
അഞ്ച് മലകൾക്കപ്പുറം....124
നിന്റെ വിരലുകൽ....154
പമ്പരം....172
POEM....177
The Spell Of The Yukon....177
SHORT STORY....182
The Elephant Rope....182
പെയ്തൊഴിയാതെ....184
Formation of the Moon....191
History of video games....194
CHANDRYAAN 2....201
PRAGYAN ROVER....205
History of Earth....207
CARTOON....212
Pencil Drawing....213
BIGIL....215
M.S.DHONI: THE UNTOLD STORY....218
GODHA....221
MAMANGAM....226
MARY KOM....231
PATHEMARI....237
RATSASAN....239
TAKE OFF....242
UYARE....247
VIRUS....252
FATHER OF COMPUTER....256
COMPUTER....258
INTERNET....262
PRECURSORS....266
INFORMATION THEORY....268
INSPIRATION....269
INTERNET ENGINEERING TASK FORCE....271
MOBILE PHONES AND THE INTERNET....274
RISE OF GLOBAL INTERNET(late 1980s/early 1990s onward)....277
Number of Internet hosts worldwide: 1969–2012....278
SEMICONDUCTOR TECHNOLOGY....281
SOFTWARE....283

THE INTERNET SOCIETY....284
THE MOBILE REVOLUTION....285
WORLD WIDE WEB AND INTRODUCTION OF BROWSERS....287
FILE SHARING....290
HISTORY OF ANIMATION....293
FLIP BOOK(1868)....294
നന്ദി....297

EDITORIAL BOARD

EDITOR : **VASUDEV MAHESWAR P R**

SUB EDITOR : **MAHESWAR V**

MEMBERS : **ABHIJITH ANAND**

ABHAY DEV K R

MANAS C S

PRANAV K P

SIYAD K NAUSHAD

SREEJITH P

STEPHAN SIMON

PATRON : **ARCHANA V C**

കഥകളി

കേരളത്തിന്റ തനതായ ദൃശ്യകലാരൂപമാണ് **കഥകളി.** രാമനാട്ടം എന്ന കല പരിഷ്കരിച്ചാണ് കഥകളി ഉണ്ടായത്. കഥകളിയിലെ വേഷങ്ങൾ പ്രധാനമായും പച്ച, കത്തി, കരി, താടി, മിനുക്ക്

എന്നിവയാണ്.ശാസ്ത്രക്കളി, ചാക്യാർകൂത്ത്, കൂടിയാട്ടം, കൃഷ്ണനാട്ടം, അഷ്ടപദിയാട്ടം, ദാസിയാട്ടം, തെരുക്കൂത്ത്, തെയ്യം, തിറയാട്ടം, പടയണി തുടങ്ങിയ ക്ലാസ്സിക്കൽ - നാടൻ കലാരൂപങ്ങളുടെ അംശങ്ങൾ കഥകളിയിൽ ദൃശ്യമാണ്. 17, 18 നൂറ്റാണ്ടുകളിലായി വികസിതമായ ഈ കലാരൂപം വരേണ്യ വിഭാഗങ്ങൾക്കിടയിൽ മാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്നവെങ്കിലും ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മഹാകവി വള്ളത്തോൾ അടക്കമുള്ള ഉത്പതിഷ്ണുക്കളുടെ ശ്രമഫലമായി ഇന്ന് ലോക പ്രസിദ്ധി കൈവരിച്ചിരിക്കുന്നു

ചരിത്രം

17 നൂറ്റാണ്ടിലാണ് കഥകളി ഉദ്ഭവിച്ചത്. കഥകളിയുടെ സാഹിത്യ രൂപമാണ് ആട്ടക്കഥ. രാമനാട്ട കർത്താവായ [കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ| കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാനാണ്] ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാതാവായി കണക്കാക്കുന്നത്.

ഗീതഗോവിന്ദാഭിനയത്തിന്റെ പ്രേരണയിൽ നിന്നും ഉടലെടുത്ത ഒരു വിനോദമാണ് കൃഷ്ണനാട്ടം. അന്ന് വടക്കൻ ദിക്കുകളിൽ പ്രചാരത്തിലിരുന്ന അഷ്ടപദിയാട്ടത്തിന്റെയും അതിന്റെ ചുവടു പിടിച്ച്

സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ട കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെയും രീതിയിലാണ്

തമ്പുരാൻ രാമനാട്ടം രചിച്ചത്. 1555-നും 1605-നും ഇടയിലാണ് രാമനാട്ടം രചിച്ചത് എന്നാണ് പറയപ്പെടുന്നത്. കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ എട്ട് ദിവസത്തെ കഥയാക്കി വിഭജിച്ച് നിർമ്മിച്ച രാമനാട്ടമാണ് പിൽക്കാലത്ത് കഥകളിയായി പരിണമിച്ചത്.

കഥകളിവേഷത്തെ പരിഷ്കരിക്കുകയും **ചെണ്ട** ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്തത് വെട്ടത്തുനാട്ടുരാജാവായിരുന്നു. പാട്ടിനായി പ്രത്യേകം ആളെ നിർത്തുന്ന രീതിയും വർണ്ണഭംഗിയുള്ള കിരീടങ്ങളും കടുത്തനിറത്തിലുള്ള കുപ്പായങ്ങളും പലവർണ്ണങ്ങളുപയോഗിച്ചുള്ള മുഖമെഴുത്തും എല്ലാം വെട്ടത്തുരാജാവിന്റെ സംഭാവനയാണ്. ഇതിനെ വെട്ടത്തുനാടൻ എന്നാണ് വിളിക്കുന്നത്. എത്യോപ്യയിലെ പരമ്പരാഗതവേഷമാണ് ഇതിനു പ്രചോദനമായിട്ടുള്ളത്[അവലംബം ആവശ്യമാണ്]. വെട്ടത്തുരാജാവിനെ കഥകളിപരിഷ്കരണത്തിൽ സഹായിച്ചത് കഥകളിപ്രേമിയായിരുന്ന ശങ്കരൻനായരായിരുന്നു.

ഐതിഹ്യം

കോഴിക്കോട്ടെ മാനവേദൻ രാജാവ് എട്ടുദിവസത്തെ കഥയായ കൃഷ്ണനാട്ടം നിർമ്മിച്ചതറിഞ്ഞു കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ കൃഷ്ണനാട്ടം കളിക്കുവാൻ കലാകാരന്മാരെ അയച്ചുതരണമെന്നാവശ്യപ്പെട്ടെന്നും, മാനവേദൻ തെക്കുള്ളവർക്കു കൃഷ്ണനാട്ടം കണ്ടു രസിക്കാനുള്ള കഴിവില്ലെന്ന് പറഞ്ഞു അതു നിരസിച്ചെന്നും, ഇതിൽ വാശി തോന്നിയാണു കൊട്ടാരക്കരത്തമ്പുരാൻ രാമനാട്ടം നിർമ്മിച്ചത് എന്നും ഒരു ഐതിഹ്യം ഉണ്ട്

POEM

A PRAYER IN SPRING

Oh give us pleasure in the flowers to-day;
and give us not to think so far away
as the uncertain harvest; keep us here
all simply in the springing of the year

Oh give us pleasure in the orchard white,
like nothing else by day , like ghosts by night ;
and make us happy in the happy bees ,
The swarm dilating round the perfect trees .

And make us happy in the darting bird
that suddenly above the bees is heard,
the meteor that thrusts in with needle bill,
and off a blossom in mid air stands still.

For this is love and nothing else is love
The which it is reserved for god above
to sanctify to what far ends he will,
but which it only needs that we fulfil.

SHORT STORY

THE DONKEY'S PRIDE

There lived an idol-maker in the village . He made idols and sold them during festivals . One day a rich man ordered for a huge idol . The idol -maker was very happy . He made the idol before festival very fast .so kite could not catch them. The doves stopped in a forest. The kite flew up to them and said :"i have been watching how well you fly . Don't you need a leader to protect you ?make me your leader and nobody will harm you. Do you know i am the strongest bird " . the doves looked at each other .they thought it was a

good idea to make the kite their leader .they felt happy that kite could protect them .so kite became their leader. Days passed. Kite began to shows his true colours. He called for a meeting . He ordered the doves :”tomorrow onwards i want a dove for my meal every day ”. the doves were shocked . They set to work . They made a nice fat dove with clay . They allowed it to dry . The next day the kite came for its meal . It pecked on this clay dove . Its beak broke . Will anyone fear a leader without a beak ? The kite realised that the doves would not fear a wounded leader .he flew away .

POEM

EVERYTHING MOTHER

How did you find the energy ,Mother
to do all things you did
to be a teacher, nurse and a counsellor
To me when I was a kid

How did you do it all ,Mother .
Be a chauffeur, cook and friend,
Yet find time to be a playmate,
I just can’t comprehend.

I see now it was love, Mother
That made you come whenever I’d call
Your inexhaustible love. Mother
And I thank you for it all.

SHORT STORY

FRIENDS

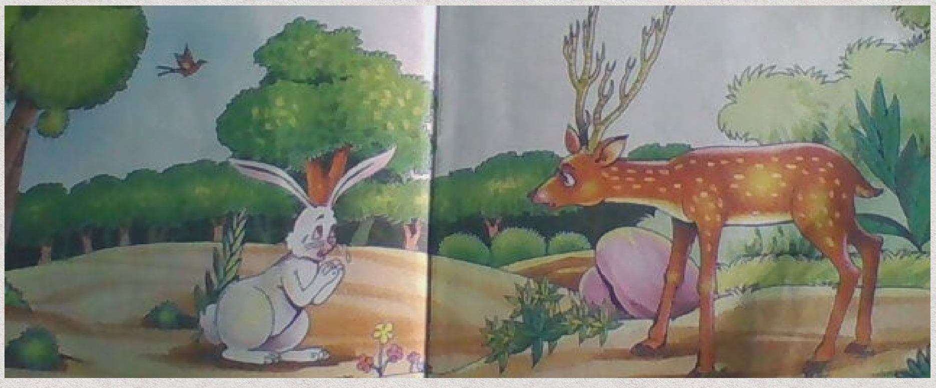

Bunny rabbit lived in the forest. He had many friends. He was proud of his friends. One day bunny rabbit heard the loud barking of the wild dogs. He decided to ask for help. He quickly went to his friend deer. He said:"dear friend, some wild dogs are chasing me . Can you chase them away with your sharp antlers?" Deer said:"that is right, i can. but now i am busy. Why don't you ask bear for help?". Bunny rabbit ran to the bear."My dear friend you are very strong, please help me . Some wild dogs are after me please chase them away," he requested the bear. Bear replied: "I am sorry. I am hungry and tired. I need to find some food. Please ask the monkey for help". Poor bunny went to the monkey, elephant, goat, and all his friends. Bunny felt sad that nobody was ready to help him. He under stood that he has to think of a way out. He hid under a bush. He lay still the wild dogs went their way

----

POEM

LIGHT A CANDLE FOR PEACE

light a candle for peace
light a candle for love
light a candle that shines
all away around the world
light a candle for me
light a candle for you
that our wish for world peace
will one day come true
sing peace around the world
sing peace around the world
sing peace around the world
sing peace around the world

POEM

MY SOULMATE

I still say I love you
but now there’s no replay
I always feel your presence
as if you never left my side

I remember your comforting voice
now there’s not a sound
only echoes from the past
follow me around

you’re always be my side,
but i can’t hold your hand
the reason why god took you
I find hard to understand

Dark nights get just linger on
dreams turns into nightmares
when the one you love has gone

But real love never fades
it still burns like the sun
although they’re far away
Her spirit will never die
it shine like stars
I know you are sleeping in heaven
but you are living in my heart.

SHORT STORY

STAY UNITED

An ox was in forest. He was very happy to see so much grass. He was feeding on the green grass. Suddenly he heard a growl. It was a lion! T he lion was ready to pounce on him. The ox ran away quickly. He hid in a cave . The cave was the home of some wild goats . The goats were unhappy to see the ox . They began to kick and push him . The ox kept quiet . He took all the kicking and pushing . The goats kept on kicking ox . Now the ox said:" dear friends , don't think i am weak . I am very strong and i can fight you all . But this is not time to the fight . I am being chased by a lion . If he knows i am here , he will attack all of us ". The goats thought about what the ox said .

They released that he was right . They allowed him to stay with them .

SHORT STORY

THE FOOLISH DONKEY

A hungry lion reached a village in search of food. He saw a rooster and a donkey. The lion wanted to eat both of them . The moment the rooster saw the lion, it crowed . The lion did not like this irritating noise . He thought its better to run away . Saw he began running towards the forest . The donkey watched all this quietly. He was quite foolish . The donkey thought :"silly lion,is so scared of a rooster . May be i can frighten him a little more" . The donkey started chasing the lion . He wanted to warn the lion . The lion had reached deep into the forest . He felt very happy to see the donkey

behind him . The donkey thought he was very smart . He warned the lion . He shouted :" if i see you in our village , i will kill you '' . The lion laughed at the donkey's foolishness . He was so hungry . He did not waste any time . He killed the donkey and had a hearty meal .

Short story

അച്ഛൻ

നേരമേറെ വൈകിയിരിക്കുന്നു. അച്ഛനെയും കൂട്ടി വീട്ടിൽ നിന്ന് രാവിലെ ഇറങ്ങിയതാണ്. എവിടെക്കാണ് പോകേണ്ടത് എന്നതിനെക്കുറിച്ച് ഇതു വരെ നിശ്ചയമായിട്ടില്ല. ഇതിനിടയിൽ വീട്ടിൽ നിന്ന് പാറു ഒരുപാടു തവണ വിളിച്ചു.. ചോദ്യം ആവർത്തനമായപ്പോൾ ഉത്തരം മൗനം കീഴടക്കി. പിന്നീടവൾ വിളിച്ചില്ല. എനിക്ക് രണ്ട് വയസ്സായപ്പോൾ അമ്മ കാൻസർ വന്നു മരിച്ചു. പിന്നീടെൻറെ അച്ഛനും അമ്മയുമെല്ലാം അച്ഛനായിരുന്നു. അച്ഛൻറെ പിന്നീടുള്ള ജീവിതത്തിൽ

ബന്ധങ്ങൾ കുറഞ്ഞു വന്നു. അന്നുമിന്നും എനിക്കെല്ലാം അച്ഛൻ തന്നെ. അമ്മ നോക്കുന്നതുപോലെ എന്നെ അണിയിച്ചൊരുക്കി സ്കൂളിൽ പറഞ്ഞു വിടുന്ന അച്ഛനെ എന്നും ഞാൻ കൗതുകത്തോടെ നോക്കിയിരുന്നു. ജോലി തിരക്കിനിടയിലും അച്ഛ ൻ എനിക്കായി സമയം മാറ്റി വച്ചു. പഠനത്തിൽ എനിക്കു ലഭിക്കുന്ന എല്ലാ വിജയത്തിലും അച്ഛൻ അഭിമാനിച്ചു. അച്ഛൻ എന്ന മഹാത്യാഗത്തിനു മുന്നിൽ ഞാനെന്നും നമസ്കരിച്ചു. ഒരിക്കലും അച്ഛനെ പിരിയാതിരിക്കാൻ വേണ്ടി വിദേശത്തു നിന്നു വന്ന ഓരോ ജോലി വാഗ്ദാനവും ഞാൻ അച്ഛനറിയാതെ വലിച്ചെറിഞ്ഞു. പ്രായമാവുമ്പോൾ അച്ഛൻറെ കണ്ണൻ അച്ഛനൊപ്പം വേണം എന്ന അച്ഛൻറെ വാക്കുകൾ എന്നെ കരയിച്ചു. അമ്മ എന്ന സ്നേഹത്തെ അറിയാത്ത എനിക്ക് അച്ഛൻ വാക്കുകളിൽ വർണ്ണിക്കാൻ കഴിയാത്ത ഒന്നായി.

അച്ഛൻ ജോലിയിൽ നിന്നു വിരമിച്ചു. നല്ല കാലത്തു എനിക്കു വേണ്ടി ശ്രദ്ധിക്കാതെ പോയ ആ ശരീരത്തിൽ കൂടെക്കൂടെ അസുഖങ്ങൾ വിരുന്നിനു വന്നു.

"അച്ഛൻറെ കാലം കഴിഞ്ഞാൽ എൻറെ മോന് ഒരു കൂട്ടു വേണം നീ ഒരു വിവാഹം കഴിക്കണം"

ഭയമായിരുന്നെനിക്ക്. വരുന്നവൾ ഏതു തരക്കാരിയായിരിക്കും? അച്ഛനെന്ന പിവത്രമായ സ്നേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കാതെ വരുന്നവളായാൽ ..

വിവാഹം കഴിക്കുന്ന പെണ്ണിന് പൊന്നും പണവും വേണ്ടച്ഛാ പിന്നെ വലിയ പഠിപ്പും വേണ്ട.. ഇവിടിരുന്ന് അച്ഛൻറെ കാര്യം നോക്കുന്ന ഒരു പാവം പെണ്ണു മതി എന്നായിരുന്നു എൻറെ മനസ്സിൽ ..

"നല്ല കഥയായി ദേവാ നിന്നെ ഞാൻ പഠിപ്പിച്ച് ഇവിടെ വരെയെത്തിച്ചത് എട്ടും പൊട്ടും അറിയാത്ത ഒരു പെണ്ണിൻറെ വിഡ്ഢിത്തരങ്ങൾക്ക് താളം ചവിട്ടാനല്ല .നാളെ നിങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിൽ അച്ഛനുണ്ടാവില്ല .അന്നു നീയും അവളും സന്തോഷത്തോടെ ജിവിക്കണം നിങ്ങൾക്കുണ്ടാവുന്ന മക്കളുടെ ഭാവി സുരക്ഷിതമാവണമെങ്കിൽ രണ്ടാളും സ്വന്തം നിലയിൽ ജീവിക്കുന്നവരായിരിക്കണം" ഇതായിരുന്നു അച്ഛന്റെ മറുപടി.

ഒടുവിൽ അച്ഛൻറെ വാക്കുകളിൽ ഞാനവളെ വിവാഹം കഴിച്ചു. "പാർവതി" ആവശ്യത്തിലേറെ പഠിച്ച എനിക്ക് അച്ഛൻ കണ്ടെത്തി തന്നതും പഠിച്ചു ജോലി വാങ്ങിയ ഒരു പത്രാസു കാരിയെത്തന്നെ .. അച്ഛനെന്ന സ്നേഹത്തെ ആദ്യം അവൾ സ്നേഹിച്ചു ബഹുമാനിച്ചു .ദിനങ്ങൾ മാസങ്ങൾ വർഷങ്ങൾ.

വാർദ്ധക്യത്തിൻറെ വഴിപിഴച്ച വഴികളിൽ അച്ഛൻ തളർന്നു .എനിക്കു കൈതാങ്ങായ അച്ഛൻ മുറിയിൽ ഒതുങ്ങി നിന്നു. അച്ഛൻറെ എല്ലാ കർമ്മങ്ങളും ആ മുറിയിൽ തളം കെട്ടി തുടങ്ങി. അച്ഛനു വേണ്ടി ഞാൻ ജോലി വേണ്ടാന്നു വെക്കാനൊരുങ്ങി.... വർഷങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞ വിവാഹ ജീവിതത്തിൽ പാർവതി അച്ഛനെ മറന്നു ജോലി തിരക്കും സൗന്ദര്യ സംരക്ഷണവും പേറി ഞങ്ങളിലേക്കു വന്ന കുഞ്ഞിനെ പോലും വേണ്ടാന്നുവച്ചു .അച്ഛനെന്ന ബന്ധം അവൾ പുച്ഛിച്ചു തള്ളി .അച്ഛനു വേണ്ടി ഞാൻ മാറ്റി വെക്കുന്ന സമയത്തിനെ അവൾ വാക്കുകൾ കൊണ്ട് ആട്ടിയോടിച്ചു... "കുടുംബം മുന്നോട്ടു പോകണമെങ്കിൽ അച്ഛനെ ശരണാലയത്തിൻറെ പടികൾ കയറ്റുക. എൻറെ ശമ്പളത്തിൻറെ പങ്കും ഞാൻ തരാം. എനിക്കു വയ്യ ഇവിടെ ജീവിക്കാൻ. ഇതിലും നല്ലത് ഓടയാണ്.." അവളിലെ വാക്കുകൾ അച്ഛനെ കരയിച്ചെങ്കിലും എൻറെ ജീവിതത്തിൻറെ വൻ പടികൾ സ്വപ്നം കണ്ട അച്ഛൻ പുഞ്ചിരിയോടെ എൻറെ കൈ പിടിച്ച് വീടു വിട്ടിറങ്ങി. ശരണാലയത്തിൻറെ മുന്നിൽ വണ്ടി നിന്നു. അച്ഛൻ വടിയും ഊന്നി പുറത്തേക്കിറങ്ങാൻ തുനിഞ്ഞു .വിറച്ച വെപ്പിച്ച കൈകളിൽ ഊന്നു വടി. എൻറെ പാദം ചേർത്ത് നടത്തിച്ച ആ കാലുകൾ

ശരണാലയത്തിൻറെ മണ്ണിൽ കുത്താൻ ഞാനനുവദിച്ചില്ല.

ശരണാലയത്തിൻറെ ഓഫീസ്സിൽ കൈയിലുള്ള പണം മുഴുവൻ നൽകി ഞാനച്ഛനുമായി തിരിച്ചിറങ്ങി.

ശരണാലയത്തിൽ ഉപേക്ഷിക്കാനോ അവിടെ കിടന്നു നരകിച്ചു മരിക്കാൻ അച്ഛനെ വിട്ടു കൊടുക്കാനോ എനിക്കായില്ല.

ഇതിനിടയിൽ അച്ഛൻ അമ്മയെക്കുറിച്ചോർത്തു.

"മോനേ നിനക്കു പറ്റുമെങ്കിൽ എന്നെ ഒന്നവിടെ എത്തിക്കൂ എത്രയു വേഗം"

അങ്ങനെയാണ് അമ്മയുടെ അടുത്തേക്ക് പോവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന അച്ഛനുമായി, കലുഷിതമായ മനസ്സുമായി ഞാൻ ഈ കടൽത്തീരത്തേക്കു വന്നത്.

വെളിച്ചത്തെ വിഴുങ്ങി ചുറ്റും ഇരുട്ട് പാകിയിട്ട് സൂര്യൻ പൂർണമായും കടലമ്മയുടെ മടിത്തട്ടിലേക്ക് മയങ്ങിയിരുന്നു.

അച്ഛൻറെ കൈയും പിടിച്ച് ഞാൻ ആഴങ്ങളില്ലേക്ക് ഇറങ്ങി ചെല്ലുമ്പോഴും ശാന്തമായി ഒഴുകിയിരുന്ന തിരമാലകൾ പൊടുന്നനെ രൗദ്രഭാവത്തോടെ കടൽ

തീരത്തേക്ക് ആഞ്ഞടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എൻറെ മനസ്സ് പോലെ തന്നെ.

Short story

നാട്ടുവഴി

വീടിനു പുറകില്ലുള്ള കുന്നിന്മുകളിലേക്കു നീണ്ടു പോകുന്ന ആ പഴയ നാട്ടുവഴി സ്വപ്നം കണ്ടാണ് രാവിലെ ഉറക്കമുണർന്നത്. കഴിഞ്ഞ കുറേദിവസങ്ങളായി ജോലിസംബന്ധമായ തിരക്കുകൾ വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു.

ഓഫീസിലേക്ക് ഡ്രൈവ് ചെയ്തുപോകുമ്പോൾ അമ്മയുടെ ഫോൺ വന്നു. "എത്ര ദിവസമായി നീ ഒന്ന് വിളിച്ചിട്ട്... സുമിത്ര പറഞ്ഞു നീ എപ്പഴും യാത്രയിലാണെന്ന്......."

ക്യാബിനിൽ കയറുമ്പോൾ എന്തോ ഒരു സുഖമില്ലായ്മ. നാട്ടിലേക്ക് പോയാലോ എന്നൊരു തോന്നൽ ശക്തമാവുന്നു.ഒരു ചെയ്ഞ്ച് ആവും.

നാട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രകൾ എല്ലാം ഒരു പാക്കേജ് ടൂർ മാതിരി ആയിരിക്കുന്നു. യാത്രകളുടെ ഇടവേളകളും കൂടി. 5-6 ദിവസത്തെ പരിപാടികൾ മുൻകൂട്ടി

തയ്യാറാക്കി ഒരു ഓട്ടം. കഴിഞ്ഞപ്രാവശ്യം പോയിവന്നപ്പോൾ മകൻ പറഞ്ഞു."ഒരു ചടങ്ങു നിർവഹിക്കുന്ന മാതിരിയാണ് നമ്മുടെ നാട്ടിലേക്കുള്ള വെക്കേഷൻ. ഇത്ര സമയം ഒരാളെകാണുന്നു, ഇത്ര സമയം ഇരിക്കുന്നു, ഇത്ര സമയം യാത്രക്ക്, എല്ലാം ഒരു ടൈം ടേബിൾ പോലെ...ഇതു വളരെ ബോറിംഗ് ആണ്... ഇതിനും നല്ലതു പോകാതിരിക്കുന്നതാണ്..."

ഓഫീസിൽ പറഞ്ഞപ്പോൾ റാം അത്ഭുതപെട്ടു."നാട്ടിലേക്കോ... ഈ സമയത്തോ ?... അടുത്ത ആഴ്ച ഇൻവെസ്റ്റർമാരുമായി മീറ്റിംഗ് ഫിക്സ് ചെയ്തിട്ടുള്ളതല്ലേ...നെക്സ്റ്റ് ഇയറിലെ ബിസിനസ് ഡെവലപ്പ്മെൻറ് കിക്കോഫ് മീറ്റിംഗും നീ തന്നെയല്ലേ പ്ലാൻ ചെയ്തതു. പ്രസന്റേഷൻ സ്ലൈഡ്സും റെഡിയാക്കണ്ടേ..."

"അതെ റാം പക്ഷെ ഒരു ചെറിയ ബ്രേക്ക് വളരെ അത്യാവശ്യമാണ്..മനസ്സൊന്നു ഫ്രഷ് ആക്കണം... സ്ലൈഡ്സും മറ്റും ഞാൻ വർക്ക് ചെയ്യാം പക്ഷെ ഓഫീസിൽ ലീവ് ആണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ മതി...ഇല്ലെങ്കിൽ ദിവസം മുഴുവൻ ഫോണിൽ തീരും...".

ഒരു പാർട്ണർ എന്നതിനെക്കാൾ ആത്മാർത്ഥ സുഹൃത്താണ് റാം.

"ശരി നീ 2-3 ദിവസത്തിൽ തിരിച്ചു വാ.."അല്പം നീരാശ പടർന്ന സ്വരത്തിൽ റാം പറഞ്ഞു.

"തീർച്ചയായും റാം...ഇതു നമ്മുടെ സ്വപ്നം അല്ലെ. കൂടാതെ ഇരുപത്തിനാല് മണിക്കൂറും നമ്മൾ കണക്ടഡ് ആണല്ലോ."

പുറത്തേക്കു നടക്കുമ്പോൾ ഒരു പുതിയ കാര്യം ചെയ്യാൻ പോകുന്ന ആവേശം.

സുമിത്രക്ക് ഫോൺ ചെയ്തപ്പോൾ അവളുടെ വാക്കുകളിൽ അത്ഭുതം."ഇതെന്താ പെട്ടന്ൻ... രാവിലെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ലല്ലോ..ആർക്കെങ്കിലും അസുഖമോ മറ്റോ ?"

"അമ്മ വിളിച്ചിരുന്നു...കൂടാതെ ഒരു ചെറിയ ബ്രേക്ക് വേണം ഒന്ന് മനസ്സിന്നെ റിഫ്രെഷ് ആക്കാൻ. അടുത്ത ആഴ്ചയിലേക്ക് ബിസിനസ് പ്ലാനും ഇൻവെസ്റ്റർ പ്രെസെന്റേഷനും ഒന്ന് വർക്ക് ചെയ്യണം. വന്നിട്ട് പറയാം".

"മാധവൻ്റെ ടേം എക്സാം നെക്സ്റ്റ് വീക്ക് തുടങ്ങും. രണ്ടു മൂന്നുദിവസത്തിനായി ഞങ്ങൾ വരേണ്ടല്ലോ ? വെറുതെ അവൻ്റെ ക്ലാസ്സ് കളയണ്ട".

ഫോൺ വെച്ചപ്പോൾ ചിന്തിച്ചു, അടുത്ത ബന്ധുക്കളെ കാണാനും സംസാരിക്കാനും വേണ്ട മിനിമം യോഗ്യത അവർ മരണാസന്ന നിലയിൽ ആയിരിക്കണം എന്നായിമാറിയിരിക്കുന്നു.

അമ്മയെ തിരിച്ചു വിളിച്ചപ്പോൾ അമ്മക്ക് നല്ല സന്തോഷം ഒപ്പം മറ്റുള്ളവർ വരാത്തതിന്റെ ഒരു ചെറിയ നിരാശയും.

അമ്മയുടെ മുന്നൊരുക്കങ്ങൾ അപ്പോൾത്തന്നെ ആരംഭിച്ചു. എന്നോടും അച്ഛനോടും ഒരേ സമയം കാര്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്നു. "നോക്കു...സേതു നാളെ വര്വാ ത്രെ.. തേങ്ങ ഒരു നാലഞ്ചെണ്ണം പൊളിക്കണം...പച്ച മാങ്ങ കിട്ട്വോ ആവോ..ഉപ്പും മുളകും തിരുമ്മി വെയ്ക്കാം. നിനക്കു നല്ല ഇഷ്ടം ആണല്ലോ." പാവം സന്തോഷം കൊണ്ട് വാക്കുകൾ ഇടയ്ക്കു മുറിയുന്നു. കൊല്ലത്തിൽ പത്തു പതിനഞ്ചു ദിവസം മക്കളോടോത്തും ബാക്കി ദിവസങ്ങൾ അവരുടെ ഓർമകളിലും പ്രതീക്ഷകളിലും ജീവിച്ചു തീർക്കാൻ വിധിക്കപെട്ട ജന്മങ്ങൾ. പിറ്റേന്നു വീട്ടിൽ എത്തുമ്പോൾ മണി പത്തായി. അതിരാവിലത്തെ ഫ്ലൈറ്റ് ആയതുകൊണ്ട് കൂടുതൽ ട്രാഫിക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. കാറിൽ വന്നിറങ്ങുമ്പോൾ അച്ഛൻ ഉമ്മറത്ത് പേപ്പർ വായിച്ചിരിക്കുന്നു. "ഇതെന്താഡാ നിന്റെ മുടിയൊക്കെ നരച്ചുലൊ ? കുറേശ്ശെ വയറും

വന്നിരിക്കുന്ന ? നീ ആരോഗ്യം ഒന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നില്ലേ ?..”

ചിരിച്ചു കൊണ്ട് മറുപടി പറഞ്ഞു “ അച്ഛാ വയസ്സ് നാൽപതു കഴിഞ്ഞു..അച്ഛനിപ്പോഴും ഞാൻ പഴയ കുട്ടിയാണെന്നാ വിചാരം.”

“നിൻറെ മുറി വൃത്തിയാക്കിയിട്ടുണ്ട്..പോയി കുപ്പായം മാറി വാ.. ഞാൻ ചായ എടുക്കാം...” അമ്മയുടെ വക.

തണുത്ത കിണറ്റു വെള്ളം ദേഹത്തു പതിച്ചപ്പോൾ ഒരു വല്ലാത്ത സുഖം. എന്തൊക്കയോ ശരീരത്തിൽ നിന്നും ഒഴുകിപോയമാതിരി. ഒരു തരം ശാന്തത മനസ്സിന്നെ പൊതിയുന്നു.

വിലകയറ്റം, ചൂട്, പണിക്ക് സഹായത്തിനാളെ കിട്ടായ്ക, നാട്ടുവർത്തമാനങ്ങളും അലസതയുമായി ദിവസം മുഴുവൻ വെറുതെയിരുന്നു.

ചിന്തിച്ചപ്പോൾ നല്ല രസം...എന്തെ ഇതൊന്നും എൻ റെയും സുമിത്രയുടെയും സംഭാഷണ വിഷയം ആവുന്നില്ല. അവിടത്തെ വിഷയങ്ങൾ ട്രാഫിക്, മകൻറെ സ്കൂൾ മാർക്ക്, പവർ പോയിന്റ് സ്ലൈടുകൾ, എക്സ് എൽ ഷീറ്റുകൾ. നമ്മുടെ ചുറ്റുപാടുകൾ നമ്മളെ ഒരുപാട് മാറ്റിമറിക്കുന്നു.

വീടിൻറെ പുറകിലായി ഒരു ചെറിയ കുന്നുണ്ട്. പണ്ട് വൈകുന്നേരങ്ങളിൽ കളിക്കാൻ പോയിരുന്ന

സ്ഥലം. വൈകുന്നേരമായപ്പോൾ ഒരു തോന്നൽ കുന്നിൻമുകളിലേക്കൊന്നു നടന്നിട്ട് വരാം..പണ്ടത്തെ വഴി പറമ്പിൻറെ പുറകിലോടെയുള്ള ഒറ്റയടി പാതയായിരുന്നു.

ഇറങ്ങി നടന്നപ്പോൾ അച്ഛൻ ചോദിച്ചു
"എവടെക്കാ...?"

"വെറുതെ ഒന്ന് കുന്നുംമ്പുറത്തു പോയി വരാം"

"കാറെടുത്തോ, ഇപ്പോ മുകളുവരെ പഞ്ചായത്ത് റോഡ് ഉണ്ടല്ലോ..."

'വേണ്ട ആ പഴയ ഇടവഴിയിലൂടെ പോകാം."

"ടോർച്ചെടുത്തോ...തിരിച്ചു വരുമ്പോൾ ഇരുട്ടാവും... ആ വഴി ഇപ്പോ ആരും കാര്യായി ഉപോയിക്കാറില്ല..എല്ലാവർക്കും ബൈക്കും കാറും മതി..നടക്കാനോക്കെ ആർക്കാസമയം."

നടന്നു തുടങ്ങിയപ്പോൾ നല്ല ഉന്മേഷം തോന്നി. ഒരു പാട് കാലം പിന്നോട്ട് പോയ മാതിരി. പണ്ടുപേക്ഷിച്ച അടയാളങ്ങൾ മാതിരി പുളിയും, മുത്തശ്ശി മാവും, ആൽമരവും തല ഉയർത്തി നിൽക്കുന്നു. കല്ലുപ്പും പുളിയും കൂട്ടി തിന്നും, മാങ്ങക്ക് കല്ലെറിഞ്ഞും, ആൽച്ചുവട്ടിൽ വിശ്രമിച്ചും എത്ര എത്ര ഒഴിവുകാലങ്ങൾ. തിരിഞ്ഞു നോക്കുമ്പോൾ ഓർമകളിലെവിടെയോ ഒരു നഷ്ടബോധം.

ചിന്തകളിൽ മുഴുകി കുന്നിൻപുറത്തെത്തിയതറിഞ്ഞില്ല.പണ്ട് ഫുട്ബോളും, ക്രിക്കറ്റും കൊണ്ട് സജീവമായിരുന്ന കുന്നിൻപുറം ആരവങ്ങളില്ലാതെ ഒഴിഞ്ഞുകിടക്കുന്നു. കുട്ടികൾ കളികൾ സ്വന്തം മതില്കെട്ടിനകത്തും, കമ്പ്യൂട്ടറിലും ഒതുക്കി എന്നു തോന്നുന്നു. ഒന്നു രണ്ടു പേർ ബൈക്കുകളിൽ വന്നു കാറ്റുകൊള്ളാനിരിക്കുന്നു. ഓർമകളുടെ മേഘക്കീറുകളുമായി ഞാനും ഒരൊഴിഞ്ഞ കോണിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചു. അസ്തമയസൂര്യൻ ചുവപ്പു പടർത്തിയ സന്ധ്യയിൽ ദൂരെ ഒരു തോടുപോലെ ഭാരതപുഴ. മണല്പരപ്പിനാൽ സംരക്ഷിക്കപെട്ട ആ വെള്ളികൊലുസണിഞ്ഞ സൌന്ദര്യം കയ്യേറ്റവും, മണലെടുപ്പും മൂലം വാർധക്യസഹജമായ ഒരു ശുഷ്കഭാവം പേറി ഒഴുകുന്നു. പല സന്ധ്യകളിലും എൻറെ സ്വപ്നങ്ങൾക്ക് കൂട്ടായി എന്നോടു സംവദിച്ച നിളേ മാപ്പ്... ഞാനുൾപെടുന്ന ഈ മനുഷ്യകുലം നിനക്കു സമ്മാനിച്ചത് മുറിവുകൾ മാത്രം. സൗന്ദര്യം കുറച്ചു കുറഞ്ഞാലും ഈ കുന്നിൻപുറത്തെ സന്ധ്യകൾ എന്നും മനോഹരം തന്നെ. എന്താണാവോ കാണുന്നവരെ മോഹിപ്പിക്കുന്ന ആ സൗന്ദര്യത്തിൻ റെ രഹസ്യം?

തിരിച്ച് വീട്ടിലെത്തുമ്പോൾ നേരം നന്നായി ഇരുട്ടിയിരുന്നു. അച്ഛനും, അമ്മയും മുറ്റത്തേക്ക് നോക്കി ഇരിക്കുന്നു. പിന്നിലെരിയുന്ന സന്ധ്യദീപം ആ കാഴ്ചയുടെ മാറ്റ് കൂട്ടി. ഒരിക്കൽ അച്ഛനോടു പറഞ്ഞു നമുക്കീവീട് പൊളിച്ചു പണിയാം. വേണ്ട എന്നായിരുന്നു അച്ഛന്റെ ഉറച്ച മറുപടി. നീയും കുടുംബവും ഇവിടെ സ്ഥിരമായി താമസിക്കാൻ വരുന്ന സമയത്ത് ആലോചിക്കാം. ഞങ്ങൾക്കായി അങ്ങനെ ഒരു മാറ്റം വേണ്ട. ഞങ്ങൾ വരില്ല എന്ന് അച്ഛനുറപ്പായിരുന്നിരിക്കണം. പിന്നെ കൂടുതൽ നിർബന്ധിക്കാൻ പോയില്ല. ഇപ്പോൾതോന്നുന്നു നന്നായി ആ തീരുമാനം എന്ന്.

“കുട്ട്യേ നിൻറെ ഫോൺ കുറേ നേരമായി ശബ്ദമുണ്ടാക്കുന്നു” അമ്മ പറഞ്ഞു.

സുമിത്ര, ഓഫീസ് എല്ലാവരും വിളിച്ചിരിക്കുന്നു.

വിട്ടിൽ അമ്മയും മകനും തമ്മിൽ എക്സാം സമയത്ത് ടി വി കാണുന്നതിന്നെ ചൊല്ലിയുള്ള തർക്കം ഒരുവിധം പരിഹരിച്ചു.

ആദ്യ റിങ്ങിൽ തന്നെ റാം ഫോൺ എടുത്തു. “ നീ എവിടെയായിരുന്നു? ഞാൻ കുറേ നേരമായി ശ്രമിക്കുന്നു. നമ്മുടെ പ്രസേൻറ്റെഷനു വേണ്ട ബാക്കിയുള്ള ഇൻഫർമേഷൻ കൂടി ഞാൻ

അയച്ചിട്ടുണ്ട്. അതൊന്നു റിവ്യൂ ചെയ്ത് ആവശ്യമുള്ളത് പ്രസെൻറ്റേഷനിൽ ചേർക്കണം." പിന്നെ മറ്റു ഓഫിസ് കാര്യങ്ങളും.

ലോകത്തെവിടെ ആയിരുന്നാലും ദിവസത്തിൽ ഒരു പ്രവശ്യമെങ്കിലും റാം വിളിക്കും. ഒന്നിച്ചു ജോലി ചെയ്തിരുന്ന സമയം മുതൽ സ്വന്തം കമ്പനി തുടങ്ങിയിട്ടും മാറ്റമില്ലാത്ത ഒരു ശീലം. "ചുറ്റുപാടുകളും, സാഹചര്യങ്ങളും ഒരുപാട് മാറിയിട്ടും നീ ഇപ്പോളും നിൻറെ നാട്ടുവഴികളിൽ ചിലപ്പോഴൊക്കെ യാത്ര ചെയുന്നു അവിടെ നിനക്ക് ഒറ്റക്ക് സഞ്ചരിക്കാനാണ് കൂടുതൽ ഇഷ്ടം" ഇടക്കൊക്കെ കേൾക്കാറുള്ള സ്നേഹം കലർന്ന വാക്കുകൾ. ഒന്ന് രണ്ടു പെഗ് ഉള്ളിൽ ചെന്നാൽ റാം കൂടുതൽ വാചാലനാകും കേരളത്തിനു പുറത്തു ജനിച്ചതിന്റെ നേട്ടങ്ങളും നഷ്ടങ്ങളും തുടങ്ങി ഒരുപാട് വിഷയങ്ങളിൽ ഞങ്ങൾ നേരം വെളുപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്ങുനിന്നോ വന്നു ജീവിതത്തിൻറെ ഒരു ഭാഗമായിരിക്കുന്നു റാമും കുടുംബവും. ഓഫീസ് ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വീട് വിട്ടു യാത്ര ചെയുമ്പോൾ പരസ്പരം ഒരു വലിയ സഹായവും.

ഫോൺ വിളികൾ തീർന്നപ്പോഴേക്കും ഒരു മണിക്കൂറിൽ കൂടുതൽ ആയി. അത്രയും നേരം അച്ഛൻ ഉമ്മറത്തുണ്ടായിരുന്നു. " എത്ര നേരാ നീ

ഫോണിൽ ഒരു ദിവസം സംസാരിക്കുന്നത്? തല വേദനിക്കില്ലേ ? നിൻറെ വീട്ടിൽ വന്നപോഴും ഇതേ അവസ്ഥ." ആളുകളെ തിരിച്ചറിയാൻ എനിക്കിപ്പോൾ മുഖങ്ങളെക്കാൾ കൂടുതൽ ശബ്ദങ്ങൾ കേട്ടാൽ കഴിയും എന്നു പറയാൻ തോന്നി. എന്തോ മിണ്ടാതെ നിന്നു.

"വെട്ടിപിടിച്ച മുന്നേറൽ മാത്രമല്ല ഇടക്കൊക്കെ ജീവിച്ചു തീർക്കാനും കൂടിയുള്ളതാണ് ജീവിതം" ആത്മഗതം മാതിരി അച്ഛൻ പറഞ്ഞു.

അത്താഴം കഴിഞ്ഞ് വെറുതെ മുറ്റത്ത് നിലവും ആസ്വദിച്ച് കുറച്ച നേരം നടന്നു.

അടുത്ത ദിവസം മുഴുവനും പ്രസന്റേഷനും, ഇമെയിൽ മറുപടികളും, അലസതയുമായ് തീർത്തു. വൈകുന്നേരം റാമിന് പ്രേസെൻറ്റെഷൻ ഇമെയിൽ അയച്ചു കൊടുത്തു. കുറച്ച കഴിഞ്ഞപ്പോഴേക്കും മറുപടി വന്നു. പ്രേസ്സ്റ്റേൻ എനിക്ക് വളരെ ഇഷ്ടമായി. ഇതു കണ്ടു ഞാൻ ആകെ ചാർജ് അപ്പ് ആയിരിക്കുന്നു. നീ വേഗം വരണം. നമുക്കിനിയും ഒരുപാട് മുന്നോട്ടു പോകാനുണ്ട്. 'തീർച്ചയായും', എന്നു മാത്രം മറുപടി കൊടുത്തു.

"അമ്മേ... ഒരു ചായ.." അന്നത്തെ പേപ്പർ വായിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ അമ്മ ചായയും കൊണ്ടുവന്നു.

"രാവിലെ മുതൽ യന്ത്രമനുഷ്യന്റെ മാതിരി നീ ഈ കുന്തത്തിന്റെ മുമ്പിലാ..പിന്നെ ഫോണും..നിനക്കു മടുക്കില്ലേ ഇങ്ങനെ എപ്പഴും ഇതു നോക്കിയിരിക്കാൻ..പണ്ടൊക്കെ വിട്ടിലെ ആവശ്യത്തിനു പോലും നിന്നെ കിട്ടില്ലായിരുന്നു."

അമ്മയുടെ പ്രയോഗം കേട്ടു ചിരി വന്നു.. "യന്ത്രമനുഷ്യൻ". അതെ മെല്ലെ മെല്ലെ ഒരു സ്പന്ദിക്കുന്ന യന്ത്രമനുഷ്യനായി മാറിയിരിക്കുന്നു. സ്വന്തം ചിന്തകളല്ല മറിച്ച് ചുറ്റുപാടുകളനുസരിച്ചാണ് ഞാൻ ചലിക്കുന്നത്.

ഓഫീസിൽ ഡിസയ്നിംഗിൽ വർക്ക് ചെയുന്ന ഗൌതമിനെ ഫോൺ ചെയ്തു. ഇന്റെർണൽ പ്രസന്റേഷൻ, ട്രെയിനിംഗ്, തുടങ്ങി പല ഓഫീസ് ആവശ്യങ്ങൾക്കും എൻറെ ഭ്രാന്തൻ ആശങ്ങൾക്ക് ദ്രിശ്യാവിഷ്കാരം നൽകുന്നതു ഗൌതം ആണ്. "ഗൌതം എനിക്കൊരു ഹെൽപ് വേണം. ഇയർലി ഫിനാൻഷ്യൽ പ്രോജെക്ഷൻ വേണ്ടി ഒരു സ്ലൈഡ് ഡിസൈൻ ചെയ്തു തരണം. പേർസണൽ ആവശ്യത്തിനാണ്. ഒരു ചെറിയ കുന്നിൻ മുകളിലേക്ക് പോകുന്ന റോഡ്, റോഡിനോരുവശത്ത് ലൈനിൽ നാലഞ്ചു വലിയ മരങ്ങൾ, മരങ്ങൾക്കടുത്ത് റോഡിൽ എനിക്ക് ടെക്സ്റ്റ് എന്റർ ചെയ്യാൻ പറ്റണം. അതുപോലെതന്നെ

ഇലക്കൂട്ടങ്ങൾക്ക് നടുവിൽ നമ്പറും. പറ്റുമെങ്കിൽ റോഡിൻ്റെ മറുഭാഗത്ത് ഒരു പുഴയും”

രാത്രിയായപ്പോഴേക്കും ഗൗതമിന്റെ ഇമെയിൽ വന്നു. സ്ലൈഡ് പറഞ്ഞതിലും ഭംഗിയായി വന്നിരിക്കുന്നു.

പിറ്റേന്ന് രാവിലെ അച്ഛനോടും, അമ്മയോടും യാത്ര പറയുമ്പോൾ അവരുടെ കണ്ണുകളിലേക്ക് കൂടുതൽ നേരം നോക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പറയാതെ അവ പലതും പറഞ്ഞു. എപ്പോഴും മനസ്സിൽ എടുക്കാറുള്ള തീരുമാനം വീണ്ടും എടുത്തു. നാട്ടിലേക്ക് വരുന്ന ഇടവേളകൾ കുറക്കണം.

തലേന്ന് രാത്രിതന്നെ റാമിന് പുതിയ സ്ലൈഡ് അയച്ചു കൊടുത്തിരുന്നു. കൂടെ ഈമെയിലിൽ എഴുതി..
“ഇതാണ് ഞാൻ എന്റെ പേർസണൽ റഫറൻസ് കോപ്പിയിൽ വെയ്ക്കാൻ പോകുന്നത്.

എയർപോർട്ടിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ മറുപടി വന്നു.

“സ്ലൈഡ് വളരെ നന്നായിരിക്കുന്നു. ആ നാട്ടുവഴിയിലെവിടെയോ നീ ഇപ്പോഴും നിന്നെ വീണ്ടെടുക്കുന്നു”.

SHORT STORY

A MAD MAN IN THE CITY

Julian finally left his village when there was no one left living there. He had never left his beloved village before, but intrigued by the fact that everyone had gone to the city, he decided to go and see for himself what wonderful things those cities had. So he packed a
knapsack with a few clothes, put on his best smile, and off he went to the city.
On reaching the city, he was given a most unexpected welcome. A couple of policemen stopped Julian and questioned him in great detail. It turned out that Julian had seemed 'suspiciously happy' for someone with hardly any possessions. In

the end, the police had to let him go, but they were still suspicious about this apparently simple and good-natured fellow. The first thing Julian noticed about the city was all the rushing around. Everyone was in such
a hurry that he thought that there must be something special happening that day, which no one wanted to miss. Curious as to what it was, Julian started following a man who looked like he was hurrying to see whatever it was that was happening. However, after several
hours following him, the man arrived at a small flat and went inside. He had done or seen nothing of interest that whole day.

That night Julian slept in a park. The park was strewn with bits of paper and plastic. As the bins were completely empty, Julian thought how cool it was that

the city had seemingly invented plants with petals made of paper and plastic. He only believed this until the following morning, when a man came by and dropped his chocolate wrapper. Julian carried on walking through the city streets, trying to understand what was going on, when he arrived at a group of big warehouses, which many people were entering. "This must be the best museum in the world," he thought, on entering, and seeing all the useless-looking things they had inside. But then he saw that people were picking these things up, paying for them, and taking them away. "Why would anyone want a watch which doesn't show the minutes?" he wondered to himself, after seeing a woman very contentedly leaving with the most modern of watches on her wrist. He thought pretty

much the same when seeing a pair of shoes with impossibly high heels, and then some electronic device which did a thousand things, and none of them well. Once again, he decided to follow the lady with the watch. He saw her joy turn into disappointment when her friends gave her new watch a look of disapproval. Julian started regretting having left his village, just to come to this place where no one seemed happy. Then he saw a few kids playing. Now, they certainly did seem happy, playing, running about, chasing each other. Except for one child, who seemed troubled by a little machine they were calling a console. He was hitting it so hard with his fingers, and making all kinds of faces and angry gestures, that when one of the other children came over to invite him to

play with them, the boy with the console just rudely walked away. Julian thought that the boy was trying to destroy that little machine because it was making him so unhappy. He
decided to help the boy. Julian went over, took the console, threw it on the ground, stamped on it, and looked at the boy with great satisfaction.

At this the boy flew into a rage, as did all the other children there, and nearly all the adults.

They pursued Julian so relentlessly that he had to run away. He didn't stop running until he reached the road leading back to his village.

As he was making his way home he couldn't help wondering whether the whole world had gone mad.

SHORT STORY

DAD'S BLESSING

A young man was getting ready to graduate from college. For many months he had admired a beautiful sports car in a dealer's showroom, and knowing his father could well afford it, he told him that was all he wanted.

As Graduation Day approached, the young man awaited signs that his father had purchased the car. Finally, on the morning of his graduation, his father called him into his private study. His father told him how proud he was to have such a fine son, and told him

how much he loved him. He handed his son a beautifully wrapped gift box. Curious, but somewhat disappointed, the young man opened the box and found a lovely, leather-bound Bible, with the young man's name embossed in gold. Angry, he raised his voice to his father and said "With all your money, you give me a Bible?" and stormed out of the house, leaving
the Bible.

Many years passed and the young man was very successful in business. He had a beautiful
home and wonderful family, but realized his father was very old, and thought perhaps he should go to him. He had not seen him since that graduation day. Before he could make arrangements, he received a telegram telling him his father had passed away, and willed all of his possessions to his son. He needed to come home immediately and take care of things. When he arrived at his father's house,

sudden sadness and regret filled his heart. He began to search through his father's important papers and saw the still new Bible, just as he had
left it years ago. With tears, he opened the Bible and began to turn the pages. And as he did, a car key dropped from the back of the Bible. It had a tag with the dealer's name, the same dealer who had the sports car he had desired. On the tag was the date of his graduation, and the words PAID IN FULL.

How many times do we miss Spirit's blessings and answers to our prayers because they do not arrive exactly as we have expected?

SHORT STORY

DAYS WITH THE PIG

There was once a boy who would never get dressed when his parents told him to, nor would he put on what they wanted him to after his bath. He preferred to dress in a much stranger
manner, but above all, he liked to take his time. His parents were always in a rush, and wanted him to be a lot quicker, but the boy didn't like this, and he would slow down even
more.

One day, his parents were in their usual hurry, and they got so angry when he refused to dress, that they told him that he would have to go out naked. The boy didn't mind this in the least. So out they went.

While the boy was standing naked outside his house, waiting for his parents to bring the car, along came the local pig farmer. The pig farmer was hard of hearing and had poor eyesight.

Not only that, but he'd also forgotten to put his glasses on that day. When he saw the little boy's pink skin, he thought it was one of his pigs. And, with a bit of shouting, prodding, and
pushing, the farmer managed to get the boy safely back to a pigsty.

The boy protested the whole way there, but as the farmer was almost deaf, his complaints didn't help him. And there he was for the whole day, living amongst the pigs, thought to be a pig, and sharing their food and home.

Finally, though, his parents found him. The boy had had such a regrettable day that

never again did he want to be mistaken for anything other than a human being. Nowadays he's
the first to get dressed, and look perfectly neat and tidy, just like those children in the clothes catalogues

SHORT STORY

FARMER AND HIS SONS

A farmer had five sons. They were strong and hard working. But they always quarrelled with one another. Sometimes, they even fought. The farmer wanted his sons to stop quarrelling and fighting. He wanted them to live in peace. Plain words of advice or scolding did not have much effect on these young people.The farmer always thought what to do to keep his sons united. One day he found an answer to the problem. So he called

all his sons together. He showed them a bundle of sticks and said,“I want any of you to break these sticks without separating them from the bundle.”Each of the five sons tried one by one. They used their full strength and skill. But none of them could break the sticks. Then the old man separated the sticks and gave each of them just a single stick to break. They broke the sticks easily. The farmer said, “A single stick by itself is weak. It is strong as long as it is tied up in a bundle. Likewise, you will be strong if you are united. You will be weak if you are divided.”

- Moral: United we stand, Divided we fall

SHORT STORY

ആരാണ് വലിയവൻ

ഒരിക്കൽ ഒരു കൈയിലെ അഞ്ചു വിരലുകൾ തമ്മിൽ തർക്കിച്ചു. അവരിൽ ആരാണ് പ്രധാനി എന്നായിരുന്നു തർക്കം തള്ളവിരൽ പറഞ്ഞു, "എന്തും എടുക്കാനും എഴുതാനും ഞാൻ വേണം". ചൂണ്ടവിരല് വാദിച്ചു,"എന്തിനെയും ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാനും, 'ഒന്നാമത്' എന്ന് സൂചിപ്പിക്കാനും ഞാൻ വേണം". നടുവിരൽ പറഞ്ഞു,"നീളത്തിൽ ഞാനാണ് ഒന്നാമൻ- ജന്മനാ നേതാവ്". മോതിര വിരൽ,"അവകാശപ്പെട്ട വിവാഹ മോതിരം അണിയുന്നത് ഞാനാണ്. കുടുംബത്തിന്റെ കിരീടവും സ്നേഹത്തിന്റെ പ്രദീകവും ആണ് മോതിരം". ചെറുവിരൽ പറഞ്ഞു,"ഏറ്റവും കൂടുതൽ ഓമനാത്ത്വം എനിക്കാണ്. കയ്യ് തൊഴുമ്പോൾ ഞാനാണ് മുമ്പിൽ നിൽക്കുന്ന നേതാവ്". അവസാനം കയ്യുടെ ഉടമസ്ഥൻ പറഞ്ഞു,"നിങ്ങൾ എല്ലാവരും എനിക്ക് പ്രദാനവും പ്രിയങ്കരവും ആണ്. ഒറ്റക് നിന്നാൽ നിങ്ങൾ നിസ്സഹായരാണ് എന്നാൽ ഒത്തു ശ്രമിച്ചാൽ നിങ്ങൾക്കു എന്തും ചെയ്യാൻ സാദിക്കും.

SHORT STORY

KEEPS YOUR EYES OPEN

Once upon a time there was a lion that grew so old that he was unable to kill any prey for his food. So, he said to himself, "I must do something to stay my stomach else I will die of starvation."

He kept thinking and thinking and at last an idea clicked him. He decided to lie down in the cave pretending to be ill and then who-so-ever will come to enquire about his health, will become his prey. The old lion put his wicked plan into practice and it started working. Many of his well-wishers got killed. But evil is short lived.

One day, a fox came to visit the ailing lion. As foxes are clever by nature, the fox stood at the mouth of the cave and looked about. His sixth sense worked and he came to know the reality. So, he called out to the lion from outside and said, "How are you, sir?"

The lion replied, "I am not feeling well at all. But why don't you come inside?"

Then the fox replied, "I would love to come in, sir! But on seeing, all foot prints going to your cave and none coming out, I would be foolish enough to come in." Saying so, the fox went to alert the other animals.

SHORT STORY

LIVE AND LET LIVE

Once there was a big pool near a village. The villagers used the water of the

pool for drinking and for other purposes also. The pool was abounded with fish.

Once a fisherman went fishing to the pool. He cast his net into the pool and sat down. But he was very impatient. So, he tied a long string to a small stone. Then putting it into the pool, he began to stir the water to drive more fish into his net. A villager saw him do so and asked him not to make the water muddy. But the fisherman didn't listen to him and went on beating the water and making it dirty. So, the villagers brought some companions armed with weapons. Seeing them, the fisherman got scared. He drew out his stone and apologized."

SHORT STORY

NEVER BE UNGRATEFUL

It was high summer. The sun was extremely hot. Two travellers were going

along a dusty road that had no trees along its sides. Looking for some shelter from the hot sun, they saw a tree with big leaves and branches spread like an umbrella. They placed their belongings on the ground and sat in the cool thick shade of the tree. After taking some rest, one traveller said to the other, "What a useless tree it is! It bears no fruits at all." Hearing this, the tree felt pinched and burst out, "You ungrateful soul! On one hand, you are taking shelter in my cool shade from the burning heat of the sun and on the other hand, you are calling me useless. Get up and leave the place immediately to be scorched again."

SHORT STORY

NEVER MAKE FUN OF A RHINO

Once, on the African plains, there lived a moody rhino who was very easily angered. One day, a giant turtle entered the

rhino's territory unaware. The rhino quickly ran over to the turtle, with the intention of getting rid of it. The turtle was frightened and withdrew into its
shell.

When the rhino demanded that the turtle get out of his territory, there was no discernible movement. The rhino was incredibly annoyed; he thought the turtle was fooling him. So he started banging the shell to make the turtle come out. No success, and his blows got increasingly violent. He whacked it with his horn, sending the poor turtle flying in all directions. From a distance, it looked a bit like a solitary game of football, with the turtle as
the ball.

Quite an amusing spectacle, it was, and a load of monkeys soon gathered close by to enjoy it. They laughed non-stop at the angry rhino and his struggle with the turtle.

The rhino was so furious that he didn't even notice that they were there. On he went, until he had to stop for a second to get his breath. Now that he wasn't bashing the shell, he could hear the laughing and joking of the monkeys,
who were making fun of him in every way you can imagine.

Neither the rhino, nor the turtle - who had appeared from his shell -, enjoyed the fact that a gang of monkeys was mocking them.

So, they exchanged a knowing look, nodded, and the turtle went back inside his shell. This time the rhino very quietly retreated a few steps, looked at the turtle, looked at the monkeys, took a run up, and shot the giant turtle, with such a good aim, that it seemed like
he was using the monkeys as skittles.

The 'strike' against the monkeys turned that place into something of a casualty ward for baboons. There they all lay, covered in cuts and bruises, and not even a smirk crossed their lips. Meanwhile, off went the rhino and the turtle, smiling like old friends... and while the monkeys were putting on their sticking plasters, their chief realised it was about time they found a better way to amuse themselves than making fun of others.

SHORT STORY

PENCIL

The Pencil Maker took the pencil aside, just before putting him into the box.

"There are 5 things you need to know," he told the pencil,

"Before I send you out into the world. Always remember them and never forget, and you will become the best pencil you can be."

"One: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in Someone's hand."

"Two: You will experience a painful sharpening from time to time, but you'll need it to become a better pencil."

"Three: You will be able to correct any mistakes you might make."

"Four: The most important part of you will always be what's inside."

"And Five: On every surface you are used on, you must leave your mark. No matter what the condition, you must continue to write."

The pencil understood and promised to remember, and went into the box with purpose in its heart.

Now replacing the place of the pencil with you. Always remember them and never forget, and you will become the best person you can be. One: You will be able to do many great things, but only if you allow yourself to be held in God's hand. And allow other human beings to access you for the many gifts you possess.

Two: You will experience a painful sharpening from time to time, by going through various problems in life, but you'll need it to become a stronger person.

Three: You will be able to correct any mistakes you might make.

Four: The most important part of you will always be what's on the inside.

And Five: On every surface you walk through, you must leave your mark. No matter what the situation, you must continue to do your duties.

Allow this parable on the pencil to encourage you to know that you are a special person and only you can fulfil the purpose to which you were born to accomplish.

Never allow yourself to get discouraged and think that your life is insignificant and cannot make a change.

SHORT STORY

PUPPIES FOR SALE

A farmer had some puppies he needed to sell. He painted a sign advertising the pups and set about nailing it to a post on the edge of his yard. As he was driving the last nail into

the post, he felt a tug on his overalls. He looked down into the Eyes of a little boy. Mister," he said, "I want to buy one of your puppies." "Well," said the farmer, as he rubbed the sweat off the back of his neck, "these puppies come from fine parents and cost a good deal of money." The boy dropped his head for a moment. Then reaching deep into his pocket, he pulled out a handful of change and held it up to the farmer. "I've got thirty-nine cents. Is that enough to take a look?" "Sure," said the farmer.

And with that he let out a whistle, "Here, Dolly!" he called. Out from the doghouse and down the ramp ran Dolly followed by four little balls of fur. The
little boy pressed his face against the chain link fence. His eyes danced with delight. As the dogs made their way to the fence, the little boy noticed something else stirring inside
the doghouse. Slowly another little ball appeared; this One noticeably smaller. Down

the ramp it slid. Then in a somewhat awkward manner the little pup began hobbling toward the others, doing its best to catch up.... “I want that one,” the little boy said, pointing to the runt.

The farmer knelt down at the boy’s side and said, “Son, you don’t want that puppy. He will never be able to run and play with you like these other dogs would.” With that the little boy stepped back from the fence, reached down, and began rolling up one leg of his trousers. In doing so he revealed a steel brace running down both sides of his leg attaching itself to a specially made shoe. Looking back up at the farmer, he said, “You see sir, I don’t run too well myself, and he will need someone who understands.”

The world is full of people who need someone who understands.

SHORT STORY

മിഥ്യ

അവനു ചുവന്ന റോസ് ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടാണ് അവൻ കരയുന്നത് രാപാടിക്കു അവനോടു സഹതാപം തോന്നി. അവനു ഒരു റോസാപൂ കൊടുക്കുവാൻ വേണ്ടി ഒരു ചുവന്ന റോസാപൂ ചെടിയുടെ അടുത്തേക്ക്എത്തി റോസമരത്തോടു ഒരു പൂവിനായി അഭ്യർത്ഥിച്ചു പകരം രാപ്പാടി നല്ല പാട്ടു പടമെന്നു പറഞ്ഞു പക്ഷെ ആ റോസാപ്പൂവുകൾ വെളുത്ത നിറം ഉള്ളവയാണ് രാപ്പാടി ആ പൂവിന്റെ സഹോദരന്റെ അടുത്തേക്ക് പറന്നു സൂര്യഘടികാരത്തിനടുത്തു വളരുന്ന ആ റോസാ ചെടിയിൽ നിറയ്യെ മഞ്ഞ പൂവുകൾ

ആയിരുന്ന അത് രാപ്പാടിയോടു അടുത്ത ചെടിയിലേക്കു പോകുവാൻ പറഞ്ഞു അവന്റെ വീട്ടുജനലിനടിയിൽ വളരുന്ന റോസാച്ചെടിയുടെ സമീപത്തേക്കു രാപ്പാടി പറന്നു ചെന്ന്. രാപ്പാടി പൂവിനായി ആ ചെടിയോടു അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ചെടിപറഞ്ഞു "എന്റെ പൂക്കൾ വളരെചുവന്നതാണ് പക്ഷേ മഞ്ഞുകാലം എന്റെ ഞിരമ്പുകളേ മരവിപ്പിച്ചു മഞ്ഞു എന്റെ മുകുളങ്ങളെ നുള്ളിയെടുത്തു.കൊടുംകാറ്റ് എന്റെ ചില്ലകൾ ഓടിച്ചു കളഞ്ഞു ഈ വര്ഷം എനിക്ക് പൂക്കളൊന്നും തരാൻകഴിയില്ല". രാപ്പാടിചോദിച്ചു "ചുവന്ന പൂവ് ലഭിക്കാൻ എന്തെങ്കിലും മാർഗം ഉണ്ടോ എന്ന് ". ചെടി പറഞ്ഞു" നിലാവുള്ളപ്പോൾ രാപ്പാടി തന്റെ ഹൃദയ രക്തം കൊണ്ട് അത് ഉണ്ടാകണമെന്ന് രാപ്പാടിയുടെ നെഞ്ച് മുള്ളിനോട് ചേർത്ത് പക്ഷി മുള്ളു ഹൃദയത്തിലേക്കു തുളച്ചു കയറ്റി രാപ്പാടിയുടെ ജീവരക്തം ചെടിയുടെ സിരകളിലേക്ക് നല്കണമെന്ന്. രാപ്പാടി അത് ആ വിദ്യാർത്ഥിയോട് പറഞ്ഞു അവൻ എഴുന്നേറ്റു മുഖം ഉയർത്തി പക്ഷെ രാപ്പാടി പറഞ്ഞത് അവനു ശെരിയായി മനസിലായില്ല എന്നാൽ ഓക്കുമരത്തിനു അത് മനസിലായി അത് വളരെ ദുഃഖത്തിലായയി. രാപ്പാടി അവസാനമായി ഓക്കുമരത്തിനായി പാട്ടുപാടി, എന്നിട്ടു ചുവന്ന റോസാച്ചെടിയുടെ അടുത്തേക്ക് പോയി രാത്രി മുഴുവൻ പാടി മുള്ളു ഹൃദയത്തിലേക്കു കൂടുതൽ ആഴ്ന്നിറക്കി രാപ്പാടിയുടെ ജീവരക്തം കുറേശ്ശെആയി ചെടിക്കു പകർന്നു നൽകി. പ്രഭാതമാകുന്നതിനുമുമ്പേ

ചുവന്ന റോസാപ്പൂവ് വിരിഞ്ഞു രാപ്പാടി രാത്രയായി പൂവുകണ്ട് അവൻ സന്തോഷത്തോടെ അതുമായി അവന്റെ പ്രണയിനിയായ പ്രൊഫസറുടെ മകളുടെ അടുത്തേക്ക് ചെന്ന് നൃത്തം ചെയ്യാൻ പറഞ്ഞു. അവൾ പറഞ്ഞു "ഏതു അവളുടെ വസ്ത്രത്തിനു ചേരില്ല കൂടാതെ ചേംബർലൈസിന്റെ മരുമകൻ അവള്കാഴി കുറെ രക്തനങ്ങൾ തന്നിട്ടുണ്ട് പൂവിനേക്കാൾ വിലപിടിപ്പുള്ളതു രക്തനങ്ങളല്ലേ എന്ന്. വിദ്യാർത്ഥി ദേഷ്യത്തോടെ പൂവ് തെരുവിലിലേക്കു വലിച്ചെറിഞ്ഞു അവൻ മനസ്സിലാക്കി അവളെപോല്ലേ നന്ദികെട്ട വേറെയാരുമില്ല എന്ന് ഗട്ടറിൽ വെണ്ണ പൂവിന്റെ മേലെ ഒരു വണ്ടിയുടെ ടയർ കയറി. അവൻ പറഞ്ഞു' പ്രേമമൈത്ര നിസാരമായ കാര്യം ആണ്.രാപ്പാടി വിചാരിച്ചു പ്രേമമാ ജീവനേക്കാൾ വലുതാണെന്ന്, അതിനായി അവൾ ജീവൻ നൽകി പാവേ ആ പ്രണയിനി വളരെ നിസാരമായി ചുവന്ന പൂവ്നിരസിച്ചു

SHORT STORY

THE DRAWING THAT TALKED

Pinty Tailor was a little boy who enjoyed going to school and doing all sorts of things, except for art and writing. Using

brushes and pencils did not come easy to Pinty, so his works of art did not end happily, and he would just give up in disgust. But one day Pinty found a pencil of such lovely colours that he could not resist, and he tried drawing a circle. As ever, it did not go well, and he was about to throw the pencil away when his drawing began to speak to him. ‘Psst! You aren’t going to leave me like this, are you? Come on, the least you can do is draw me a pair of eyes!’ said the drawing. Pinty was understandably shocked, but he managed to draw two little spots inside the circle. ‘Much better, now I can see myself,’ said the circle, looking around at itself... ‘Arghh! But what have you done to me?!’

‘I don’t draw very well,’ said Pinty, trying to make excuses.

‘OK, no problem,’ the drawing interrupted him, ‘I’m sure that if you try again you’ll do better. Go on, rub me out!’ So Pinty erased the circle and drew another one. Like the first one, it was not very round.

'Hey! You forgot the eyes again!'
'Oh, yeah.'
'Hmm, I think I'm going to have to teach you how to draw until you can do me well,' said the circle with its quick, squeaky little voice.

To Pinty, who remained almost paralysed with shock, this did not seem like a bad idea, and he immediately found himself drawing and erasing circles. The circle would not stop saying 'rub this out, but carefully; it hurts,' or 'draw me some hair, quickly, I look like a lollipop!' and other funny remarks.

After spending nearly the whole afternoon together, Pinty could already draw the little figure much better than most of his classmates could have. He was enjoying it so much that he did not want to stop drawing with this crazy new teacher of his. Before going to bed that night, Pinty gave his new instructor a hearty thank you for having

taught him how to draw so well. 'But I didn't do anything, silly!' answered the little drawing, in its usual quick manner. 'Don't you see that you've been practising a lot, and enjoying it all the while? I bet that's the first time you've done that!' Pinty stopped to think. The truth was that previously, he had drawn so badly because he had never practised more than ten minutes at a time, and he had always done it angrily and grudgingly. Without doubt, what the little drawing had said was correct.

'OK, you're right, but thank you anyway,' said Pinty, and before he went to bed he carefully placed the pencil in his school bag.

The next morning Pinty jumped out of bed and went running to find his pencil, but it was not there. He searched everywhere, but there was no sign of it. And the sheet of paper on which he had drawn the little figure, although still full of rubbing out marks, was completely

blank. Pinty began to worry, and he did not know if he had really spent the previous afternoon talking with the little man or whether he had dreamt the whole thing.

So, to try to settle the matter, he took a pencil and some paper and tried to draw a little man.

It turned out not bad at all, except for a couple of jagged lines. He imagined his bossy little teacher telling him to round out those edges, and that it looked like he was trying to give him spots. Pinty gladly rubbed out those bits and redrew them. He realised that the crazy little teacher had been right: it made no difference whether you had the magic pencil or not; to manage to do things, you only needed to keep trying and to enjoy doing so.

From that day on, whenever Pinty tried to draw or paint, or do anything else, he always had fun imagining the result of his

work protesting to him and saying ‘Come on, my friend, do me a bit better than that! I can’t go to the party looking like this!’

SHORT STORY

THE FOUR WIVES

There was a rich merchant who had 4 wives. He loved the 4th wife the most and adorned her with rich robes and treated her to delicacies. He took great care of her and gave her nothing but the best.

He also loved the 3rd wife very much. He’s very proud of her and always wanted to show off her to his friends. However, the merchant is always in great fear that she might run away
with some other men.

He too, loved his 2nd wife. She is a very considerate person, always patient and in fact

is the merchant's confidante. Whenever the merchant faced some problems, he always turned to
his 2nd wife and she would always help him out and tide him through difficult times.

Now, the merchant's 1st wife is a very loyal partner and has made great contributions in maintaining his wealth and business as well as taking care of the household. However, the merchant did not love the first wife and although she loved him deeply, he hardly took
notice of her.

One day, the merchant fell ill. Before long, he knew that he was going to die soon. He thought of his luxurious life and told himself, "Now I have 4 wives with me. But when I die, I'll be alone. How lonely I'll be!"
Thus, he asked the 4th wife, "I loved you most,
endowed you with the finest clothing and
showered great care over you. Now that I'm

dying, will you follow me and keep me company?” “No way!” replied the 4th wife and she walked away without another word. The answer cut like a sharp knife right into the merchant’s heart. The sad merchant then asked the 3rd wife, “I have loved you so much for all my life. Now that I’m dying, will you follow me and keep me company?” “No!” replied the 3rd wife. “Life is so good over here! I’m going to remarry when you die!” The merchant’s heart sank and turned cold.

He then asked the 2nd wife, “I always turned to you for help and you’ve always helped me out. Now I need your help again. When I die, will you follow me and keep me company?” “I’m sorry, I can’t help you out this time!” replied the 2nd wife. “At the very most, I can only send you to your grave.” The answer came like a bolt of thunder and the merchant was devastated.

Then a voice called out: “I’ll leave with you. I’ll follow you no matter where you go.” The merchant looked up and there was his first wife. She was so skinny, almost like she suffered from malnutrition. Greatly grieved, the merchant said, “I should have taken much better care of you while I could have!” Actually, we all have 4 wives in our lives.

The 4th wife is our body. No matter how much time and effort we lavish in making it look good, it’ll leave us when we die.

b. Our 3rd wife? Our possessions, status and wealth. When we die, they all go to others.

c. The 2nd wife is our family and friends. No matter how close they had been there for us when we’re alive, the furthest they can stay by us is up to the grave.

d. The 1st wife is in fact our soul, often neglected in our pursuit of material, wealth and sensual pleasure.

Guess what? It is actually the only thing that follows us wherever we go. Perhaps it's a good idea to cultivate and strengthen it now rather than to wait until we're on our deathbed tolament

SHORT STORY

THE GREEDY CLOUD

Once upon a time lived on a cloud that was grown up over a very beautiful country. One day, she saw another much bigger cloud and she felt so much envy, than the cloud decided that in order to get bigger and grow more, her water would never abandon her, and will never start raining again.

Indeed, the cloud grew up, while his country was getting dried. First, rivers dried up, then people, animals, plants, and finally, the whole country became a desert. The cloud did not care much, but she also did not realize that by being over a desert there was no place where she could obtain new water to keep growing. So slowly, the cloud began to lose size, and was unable to do anything to stop it .

The cloud then realized her mistake, and that her greed and selfishness were the cause of her vanishing; but just before evaporating, when she was just a sigh of cotton, there started blowing a gentle breeze. The cloud was so small and weighed so little that the wind took her far away, to a faraway beautiful country, where once again she recovered her original size.

Having learned this lesson, our cloud remained small and modest, but she became so generous when raining, that her new

country became even greener, giving away to all people there the most beautiful rainbow in the world.

SHORT STORY

THE INCREDIBLE BLACK RAIN

Gus Grumblings was never happy with anything. He had lots of friends, and parents who loved him dearly, but all Gus could think about was what he didn't have, or things he did have which he was unhappy with. If someone gave him a car, it would be too big or too slow. If he went to the zoo, he'd come back disappointed because they hadn't let him feed the lions. If he played football with his friends, he would complain, saying there were too many of them for just one ball... What

caught Gus unawares was Chuckles the prankster cloud. One day, Chuckles was drifting past, and heard all of Gus's complaining. Chuckles wafted over to see. When the cloud was right above Gus, he started dropping heavy black rain on him. That was Chuckles' favourite trick to play on grumpy little kids. Gus wasn't at all impressed by this new development; it just made him complain even more. He was even angrier after he realised that the cloud was following him.

Well, this carried on for almost a week. Gus couldn't get away from the cloud, and he got more and more infuriated. Gus had a little friend, a happy and generous girl called Gladys. Gladys was the only one who had been willing to hang around with Gus during all those black, rainy days. All the other children had run off to avoid getting soaked and ending up completely black.

One day, when Gus was at the end of his tether, she said to him: "Cheer up! What you should realise is that you're the only one of us who has his very own cloud, and even better, its rain is black! We could play some fun games with a cloud like this, don't you reckon?" As Gladys was his only company these days, and he didn't want her to leave as the others had, Gus reluctantly agreed. Gladys took him to the swimming pool, and left him there until all the pool water was black.

Then she went and got other kids. They came and played in the pool. The water being black meant they could play hide and seek! Grudgingly, Gus had to admit it had been a lot of fun, but what was even more fun was playing Wet the Cat. Gus would find cats and run alongside them. When the cats felt themselves getting wet they would jump about in the craziest way, and run off at top speed, with funny looks on their

LION AND BOAR

It was a hot summer day. A lion and a boar reach a small water body for a drink. They begin and arguing and fighting about who should drink first. After a while they tried and stopped for breath, when they notice vultures above . Soon they realize that the vultures are waiting for one or more of them to fall, to feast on them. The Lion and Boar then decide that it was best to make up and be friends than fight and become food for vultures. They drink water together and go their ways after.

- MORAL: Those who strive are often watched by other to take advantage of their defeat.

➢ *SHORT STORY*

THE MAGIC WINDOW

Once upon a time there was a little boy who became very ill. He had to spend all day in bed, unable to move. Because other children weren't allowed to come near him, he suffered greatly, and spent his days feeling sad and blue.

There wasn't much he could do except look out of the window. Time passed, and his feeling of despair just grew. Until one day he saw a strange shape in the window. It was a penguin eating a sausage sandwich. The penguin squeezed in through the open window, said "good afternoon" to the boy, turned around, and left again.

Of course, the boy was very surprised. He was still trying to work out what had happened, when outside his window he saw a monkey in a nappy, busy blowing up a balloon. At first
the boy asked himself what that could possibly be, but after a while, as more and more crazy-looking characters appeared out the window, he burst out laughing and found it hard to stop.

Anyone wanting to stop laughing would never be helped by seeing a pig playing a tambourine, an elephant jumping on a trampoline, or a dog wearing a pair of glasses and talking about nothing except politics. The little boy didn't tell anyone about this because who would have believed him? Even so, those strange characters ended up putting joy back in his heart, and in his body. Before long, his health had improved so much that he was able to go back to school again. There he

got to talk to his friends, and tell them all the strange things he had seen. While he was talking to his best friend he saw something sticking out of his friend's school bag. The boy asked his friend what it was, and he was so insistent that finally his friend had to show him what was in the bag: There, inside, were all the fancy-dress suits and disguises that his best friend had been using to try to cheer the little boy up! And from that day on, the little boy always did his best to make sure that no one felt sad and alone.

SHORT STORY

THE MAN, THE BOY AND THE DONKEY

A Man and his son were once going with their Donkey to market. As they were walking along by its side a countryman

passed them and said: "You fools, what is a Donkey for but to ride upon?"

So the Man put the Boy on the Donkey and they went on their way. But soon they passed a group of men, one of whom said: "See that lazy youngster, he lets his father walk while he rides."
So the Man ordered his Boy to get off, and got on himself. But they hadn't gone far when they passed two women, one of whom said to the other: "Shame on that lazy lout to let his poor little son trudge along."

Well, the Man didn't know what to do, but at last he took his Boy up before him on the Donkey. By this time they had come to the town, and the passers-by began to jeer and point at them. The Man stopped and asked what they were scoffing at. The men said:

"Aren't you ashamed of yourself for overloading that poor donkey of yours and your hulking
son?"

The Man and Boy got off and tried to think what to do. They thought and they thought, till at last they cut down a pole, tied the donkey's feet to it, and raised the pole and the donkey to their shoulders. They went along amid the laughter of all who met them till they came to Market Bridge, when the Donkey, getting one of his feet loose, kicked out and caused the Boy to drop his end of the pole. In the struggle the Donkey fell over the bridge, and his fore- feet being tied together he was drowned.

"That will teach you," said an old man who had followed them:
Please all, and you will please none

SHORT STORY

THE MATH DUNCE

That year, in the local school, there was a new Math teacher, as well as some new pupils. One of the new kids was the stupidest child anyone had ever seen. It made no difference how quickly or how slowly they tried explaining numbers to him; he would always end up saying something enormously dumb. Like two plus two was five, seven times three was twenty-seven, or a triangle had thirty corners... Before this boy arrived, Maths lessons had been the most boring of all. Now they were great fun. Encouraged by the new teacher, the children would listen to the pieces of nonsense spouted by the new kid, and they would have to correct his mistakes.

They all wanted to be the first to find his mistakes, and then think up the most original ways to explain them. To do this they used all

kinds of stuff: sweets, playing cards, oranges, paper planes... It didn't seem like any of this bothered the new kid. However, little Lewis was sure that it was bound to make him feel sad inside. So, one day, he decided to follow the new kid home after school; Lewis was sure he would see him crying. On leaving school, the new kid walked a few minutes to a local park, and there he waited for a while, until someone came along to meet him... It was the new teacher! The teacher gave the new kid a hug, and off they went, hand in hand. Following from a distance, Lewis could hear they were talking about Math. And that stupid new kid knew everything about it, much more than anyone in the class!

SHORT STORY

THE PLAYING HANDS

Back in the fifteenth century, in a tiny village near Nuremberg, lived a family with eighteen children. Eighteen! In order merely to keep food on the table for this mob, the father and head of the household, a goldsmith by profession, worked almost eighteen hours a day at his trade and any other paying chore he could find in the neighbourhood. Despite their seemingly hopeless condition, two of Albrecht Durer the Elder’s children had a dream. They both wanted to pursue their talent for art, but they knew full well that their father would never be financially able to send either of them to Nuremberg to study at the Academy. After many long discussions at night in their crowded bed, the two boys finally worked out a pact. They would toss a coin. The loser would go down into the nearby mines and, with his earnings, support his brother while

he attended the academy. Then, when that brother who won the toss completed his studies, in four years, he would support the other brother at the academy, either with sales of his artwork or, if necessary, also by labouring in the mines. They tossed a coin on a Sunday morning after church. Albrecht Durer won the toss and went off to Nuremberg. Albert went down into the dangerous mines and, for the

next four years, financed his brother, whose work at the academy was almost an immediate sensation. Albrecht's etchings, his woodcuts, and his oils were far better than those of most of his professors, and by the time he graduated, he was beginning to earn considerable fees for his commissioned works. When the young artist returned to his village, the Durer family

held a festive dinner on their lawn to celebrate Albrecht's triumphant homecoming. After a long and memorable meal, punctuated with music and laughter, Albrecht rose from his

honoured position at the head of the table to drink a toast to his beloved brother for the years of sacrifice that had enabled Albrecht to fulfill his ambition. His closing words were, “And now, Albert, blessed brother of mine, now it is your turn. Now you can go to Nuremberg to pursue your dream, and I will take care of you.”All heads turned in eager expectation to the far end of the table where Albert sat, tears streaming down his pale face, shaking his lowered head from side to side while he sobbed and repeated, over and over, “No ...no ...no ...no.”

Finally, Albert rose and wiped the tears from his cheeks. He glanced down the long table at the faces he loved, and then, holding his hands close to his right cheek, he said softly, “No, brother. I cannot go to Nuremberg. It is too late for me. Look ... looks what four years in the mines have done to my hands! The bones in every finger have been smashed at least once, and lately I have been suffering from arthritis so badly in my right hand that I cannot even

hold a glass to return your toast, much less make delicate lines on parchment or canvas with
a pen or a brush. No, brother ... for me it is too late.” More than 450 years have passed. By now, Albrecht Durer’s hundreds of masterful portraits,
pen and silver-point sketches, watercolours, charcoals, woodcuts, and copper engravings hang in every great museum in the world, but the odds are great that you, like most people, are familiar with only one of Albrecht Durer’s works. More than merely being familiar with it, you very well may have a reproduction hanging in your home or office. One day, to pay homage to Albert for all that he had sacrificed, Albrecht Durer painstakingly drew his brother’s abused hands with palms together and thin fingers stretched skyward. He called his powerful drawing simply “Hands,” but the entire world almost immediately opened their hearts to his great masterpiece and renamed his tribute of love “The Praying

Hands."

The next time you see a copy of that touching creation, take a second look. Let it be your reminder, if you still need one, that no one – no one – - ever makes it alone!
Remember, it is not the burdens of life that weigh us down; it is how we handle them.

SHORT STORY

THE RUBY THIEF

In the palace of Rubyland there was a ruby thief. No one knew who it was, and the thief had
everyone so fooled that the only thing known about him was that he lived in the palace, and that when you were in the palace you should always hide your jewels.
The King decided to find out who it was, and he asked for help from a wise dwarf who was famed for his intelligence. The dwarf spent some days there, watching and listening, until

their was another theft. The following morning the wise dwarf made all the palace inhabitants meet up together in the same room. After inspecting them for the whole morning, and during lunch, without saying a word, the dwarf started asking them all, one by
one, what they knew about the stolen jewels.

Once again, it seemed that no one had been the thief. But then, suddenly, one of the gardeners began coughing, writhing and moaning, and finally he fell to the floor.

The dwarf, with a cheeky smile, explained that the food they had just eaten was poisoned,
and the only antidote for this poison was hidden inside the ruby that had been stolen the previous night. And he explained how, some days earlier, he himself had swapped some false rubies for the genuine ones, and that he expected that only the thief would be able to

save his life, since the poison was particularly quick working...

The coughs and groans spread around the room, and terror took hold of all present. All except one person. A footman didn't take long to run over to where he had hidden the jewels, from where he took the final ruby. Fortunately he would be able to open it and drink
the strange liquid inside, thus saving his life.

Or so he believed, because the gardener was, in fact, one of the dwarf's assistants, and the
poison was nothing more than a potion prepared by the little investigator to cause a few
strong pains for a short while, but nothing more than that. And the footman, now found out, was arrested by the guards and taken immediately to court.

The King, grateful, generously rewarded his wise adviser, and when he asked the dwarf

what his secret was, the dwarf smiled and said:

-"I only try to get the person knowing the truth to reveal that truth."

-"And who knew it? If the thief had deceived everyone...

-"No, your majesty, not everyone. Anyone can deceive everyone, but no one can deceive themselves."

SHORT STORY

THE SINGING HIPPO

Once upon a time, a hippopotamus lived in a river next to a big and solitary tree.

One day, a bird came and nested in the tree. The songs and the flight of the bird caused such envy in the hippo that he couldn't think of anything else. Every day he would lament the fact that he had been born a hippo. This, despite the many times the bird told the

hippo he was so lucky to be so big and such a good swimmer.

Finally, the hippo made his mind up that he would come out of the river, climb the tree, go out to perch on a branch, and start singing. However, when he tried to climb the tree it was all too clear that the hippo didn't have wings, nor claws to climb with, and neither could he hop. Realising that he would never manage it, he angrily rammed his whole weight against the tree until it came crashing to the ground. Then, triumphantly, he stepped onto the leaves of the fallen tree, and began singing.

Unfortunately, hippos can't sing either. All that came from his mouth were horrible noises, and when the other animals heard this they all gathered round to make fun of the hippo standing on the branch of a fallen tree, trying to sing like a bird.

He was so embarrassed by this that he decided to never again regret being a hippo. He also felt bad about having knocked the tree over. He used all his strength to raise the tree back up again, replant it, and look after it until it had completely recovered.

SHORT STORY

THE TICKLING SCALES

One day, in the jungle, a set of bathroom scales appeared. The animals played with it for quite some time until a parrot who had escaped from the zoo explained to them how it worked. All the animals took turns to weigh themselves. At first this was a big game; every day each animal would see how much weight they had gained or lost. However, before long, many animals began to obsess

about their weight. The first thing they would do each day
would be to run to the scales, weigh themselves, and spend the rest of the day with a grumpy expression on their faces. This because, no matter what the scales said, the animals always weighed the same, in other words: "more than they wanted to". As the months passed, the scales began to suffer the animals' disapproval. The scales were regularly kicked, or given poisonous looks. One day, the scales decided that from the following morning things would have to change.
That morning, the first to run to weigh itself was the zebra. However, as soon as it stepped onto the scales, the scales began tickling the zebra's hooves. Soon the scales found just the right spot, and the zebra couldn't stop giggling. This was so much fun for the zebra that from that day on it no longer worried about its weight, and off it went to happily eat its breakfast for the first time in ages. The same

happened to whoever went to weigh themselves that day... so that, before long, no one was worried any longer about their weight. Rather, they
all commented on how much fun the scales and its tickling were. As the months and the years passed, the scales stopped reading weight and began reading good humour and optimism instead. Soon everyone happily discovered that this was a much
better indicator of beauty and a person's value. Finally, in the jungle everyone forgot about that antiquated and old-fashioned measurement known as the kilo.

SHORT STORY

TREES THAT WOOD

Once there were three trees on a hill in the woods. They were discussing their hopes and dreams when the first tree said, "Someday I hope to be a treasure chest. I could be filled with gold, silver and precious gems. I

could be decorated with intricate carving and everyone would see the beauty." Then the second tree said, "Someday I will be a mighty ship. I will take kings and queens across the waters and sail to the corners of the world. Everyone will feel safe in me because of the strength of my hull."

Finally the third tree said, "I want to grow to be the tallest and straightest tree in the forest. People will see me on top of the hill and look up to my branches, and think of the heavens and God and how close to them I am reaching. I will be the greatest tree of all time and people will always remember me." After a few years of praying that their dreams would come true, a group of woodsmen came upon the trees. When one came to the first tree he said, "This looks like a strong tree, I think I should be able to sell the wood to a carpenter" ... and he began cutting it down. The tree was happy, because he knew that the carpenter would make him into a treasure chest.

At the second tree a woodsman said, "This looks like a strong tree, I should be able to sell it to the shipyard." The second tree was happy because he knew he was on his way to becoming a mighty ship.

When the woodsmen came upon the third tree, the tree was frightened because he knew that if they cut him down his dreams would not come true. One of the woodsmen said, "I don't need anything special from my tree so I'll take this one", and he cut it down.

When the first tree arrived at the carpenters, he was made into a feed box for animals. He was then placed in a barn and filled with hay. This was not at all what he had prayed for. The second tree was cut and made into a small fishing boat. His dreams of being a mighty ship and carrying kings had come to an end. The third tree was cut into large pieces

and left alone in the dark. The years went by, and the trees forgot about their dreams.

Then one day, a man and woman came to the barn. She gave birth and they placed the baby in the hay in the feed box that was made from the first tree. The man wished that he could have made a crib for the baby, but this manger would have to do. The tree could feel the importance of this event and knew that it had held the greatest treasure of all time. Years later, a group of men got in the fishing boat made from the second tree. One of them was tired and went to sleep. While they were out on the water, a great storm arose and the tree didn't think it was strong enough to keep the men safe. The men woke the sleeping man, and he stood and said "Peace" and the storm stopped. At this time, the tree knew that it had carried the King of Kings in its boat.

Finally, someone came and got the third tree. It was carried through the streets as

the people mocked the man who was carrying it. When they came to a stop, the man was nailed to the tree and raised in the air to die at the top of a hill. When Sunday came, the tree came to realize that it was strong enough to stand at the top of the hill and be as close to God as was possible, because Jesus had been crucified on it.

The moral of this story is that when things don't seem to be going your way, always know that God has a plan for you. If you place your trust in Him, He will give you great gifts. Each of the trees got what they wanted, just not in the way they had imagined. We don't always know what God's plans are for us. We just know that His ways are not our ways, but His ways are always best.

SHORT STORY

THE UNFRIENDLY RIVER

Once upon a time there was a river. This river was rather unfriendly and lonesome. The river could not remember how long ago he had decided that he no longer wanted to put up with anything or anyone. He lived alone, refusing to share his water with any fish, plant or animal. And so his life went on, sadly and filled with loneliness, for many centuries.

One day, a little girl with a goldfish bowl came to the bank of this river. In the bowl lived Scamp, her favourite little fish. The girl was about to move to another country, and she wouldn't be able to take Scamp with her. So she had decided to give Scamp his freedom.

When Scamp fell into the river, he immediately felt the river's loneliness. Scamp tried talking to the river, but the river told Scamp to go away. Now, Scamp was a very happy little fish, and he wasn't going to give up so easily. He asked and asked, swam and swam, and finally he started jumping in and out of the water.

The river, feeling all the jumping and splashing, started to laugh. It tickled!
After a while, this put the river in such a good mood that he started talking to Scamp.

Almost without knowing it, by the end of that day, Scamp and the river had become very good friends.

The river spent that night thinking about how much fun it was to have friends, and how much he had missed by not having them. He asked himself why he had never had them, but

he couldn't remember.

The next morning, Scamp woke the river with a few playful splashes... and that was when the river remembered why he had decided to be such an unfriendly river:

He remembered that he was very ticklish, and that he wouldn't have been able to stand it! Now he remembered perfectly how he had told everyone to scoot, that he wasn't going to put up with all that tickling.

But, remembering how sad and lonely he had felt for so many years, the river realised that although it may sometimes be a bit inconvenient or uncomfortable, it was always better to
have friends and to try to be happy.

SHORT STORY

THE WARM WHALE

Gail the Whale lived in a small salty lake. She was the only whale in that territory, and she led a very comfortable life. In fact, this easy life made her a bit fussy. But, one year, there
was such an incredibly hot summer that the lake's water really warmed up. Gail, used to such an ideal existence, could hardly stand the hot water. A little fish, which had spent some time in a child's goldfish bowl, told Gail that humans used fans to cool themselves down in summer. From then on, Gail the Whale couldn't think of anything else apart from how to build her very own fan.
Everyone told her that she was overreacting, and that the hot weather would soon pass, but Gail got to work, constructing her enormous fan. When it was finally finished, she started fanning away at herself.

Unlucky for the fish! The giant fan beat the little lake's waters so strongly that huge waves rolled right across it. The waves crashed onto the lake shore, leaving the lake half empty, and Gail stranded in only a few inches of water. "You couldn't just hang on for while. You had to empty the lake," some unhappy-looking fish berated her. "So impatient! So selfish!" others shouted. But the worst of it for Gail was not the insults, but the fact that with so little water around her, the heat was becoming unbearable. Preparing herself to die of heatstroke, she said her goodbyes to all her friends, and they asked for her forgiveness. She assured them all that if she were to live again she would be stronger and learn to put up with life's discomforts. Yet, once again, Gail the Whale was overreacting. She managed to survive those hot days without dying, although, of course, she suffered. When the next rains arrived, the lake filled up again, and the weather improved. Naturally, Gail had to

keep her promise, and show everyone that she had learned not to be so dependent on comfort, so impatient, and so fussy.

SHORT STORY

THE WHITE ROSE

In a garden filled with bushes, out from between a load of grass and weeds, there appeared, as if from nowhere, a white rose. It was as white as driven snow, its petals looked like velvet, and the morning dew shone from its leaves like resplendent crystals. The flower couldn’t see herself, so she had no idea how pretty she was. And so it was that she spent the few days of her life, until wilting set on, without knowing that all around her were amazed by her and her perfection: her perfume, the softness of her petals, her elegance.

She didn’t realise that everyone who saw her spoke well of her. The weeds that

surrounded her were fascinated by her beauty, and lived in a state of enchantment at her aroma and
appearance.

One hot, sunny day, a girl was strolling through the garden, thinking about how many lovely things Mother Nature has given us, when she suddenly saw a white rose in a forgotten part of the garden. The rose was beginning to fade and wilt.
-“It’s days since it rained,” she thought, -“if the rose stays here till tomorrow it'll be totally withered. I’ll take it home and put it in the lovely vase I got as a present.” And so she did. With all her love she put the wilting white rose in water, inside a lovely colourful glass vase, and placed it by the window.
-"I'll put it here,"
she thought,
-"so the flower can get some sun."
What the young girl didn’t realise was that the reflection from the window meant that, for the

first time, the rose got to see herself and what she looked like. -“Is that me?” thought the rose. Little by little her drooping leaves began to rise, once again stretching up towards the sun, and, gradually, the rose recovered her former appearance. When she was totally back to her best she looked at her reflection and saw that she was indeed a beautiful flower. She thought -"Wow! Till now I hadn’t realised who I was, how could I have been so blind?”

The rose came to realise she had spent her days without appreciating her beauty, unable to see herself, unable to know who she really was. If you really want to know who you are, forget everything that’s around you, and just look
into your heart.

SHORT STORY

THE WIND AND THE SUN

Once the Wind and the Sun had an argument. “I am stronger than you,” said the Wind. “No, you are not,” said the Sun. Just at that moment they saw a traveller walking across the road. He was wrapped in a shawl. The Sun and the Wind agreed that whoever could separate the traveller from his shawl was stronger.

The Wind took the first turn. He blew with all his might to tear the traveller’s shawl from his shoulders. But the harder he blew, the tighter the traveller gripped the shawl to his body. The struggle went on till the Wind’s turn was over. Now it was the Sun’s turn. The Sun smiled warmly. The traveller felt the warmth of the smiling Sun. Soon he let the

shawl fall open. The Sun's smile grew warmer and warmer... hotter and hotter. Now the traveller no longer needed his shawl. He took it off and dropped it on the ground. The Sun was declared stronger than the Wind.

- Moral: Brute force can't achieve what a gentle smile can.

SHORT STORY

THE WOODEN BOWL

A frail old man went to live with his son, daughter-in-law, and a four-year old grandson. The old man's hands trembled, his eyesight was blurred, and his step faltered. The family ate together nightly at the dinner table. But the elderly grandfather's shaky hands and failing sight made eating rather difficult. Peas rolled off his spoon onto the floor. When he grasped the glass often milk spilled on the tablecloth. The son and daughter-in-law became irritated with the

mess. "We must do something about grandfather," said the son. I've had enough of his spilled milk, noisy eating, and food on the floor. So the husband and wife set a small table in the corner. There, grandfather ate alone while the rest of the family enjoyed dinner at the dinner table. Since grandfather had broken a dish or two, his food was served in a wooden bowl. Sometimes when the family glanced in grandfather's direction, he had a tear in his eye as he ate alone. Still, the only words the couple had for him were sharp admonitions when he dropped a fork or spilled food. The four-year-old watched it all in silence.

One evening before supper, the father noticed his son playing with wood scraps on the floor. He asked the child sweetly, "What are you making?" Just as sweetly, the boy responded, "Oh, I am making a little bowl for you and mama to eat your food from when I grow up." The four-year-old smiled and went back to work. The words so struck the parents

that they were speechless. Then tears started to stream down their cheeks. Though no word was spoken, both knew what must be done. That evening the husband took grandfather's hand and gently led him back to the family table.

For the remainder of his days he ate every meal with the family. And for some reason, neither husband nor wife seemed to care any longer when a fork was dropped, milk spilled, or the tablecloth soiled. Children are remarkably perceptive. Their eyes ever observe, their ears ever listen, and their minds ever process the messages they absorb. If they see us patiently provide a happy home atmosphere for family members, they will imitate that attitude for the rest of their lives. The wise parent realizes that every day that building blocks are being laid for the child's future. Let us all be wise builders and role models. Take care of yourself, ... and those you love, ... today, and everyday!

SHORT STORY

WAIT FOR THE BRICK

A young and successful executive was travelling down a neighbourhood street, going a bit too fast in his new Jaguar. He was watching for kids darting out from between parked cars and slowed down when he thought he saw something. As his car passed, no children appeared.

Instead, a brick smashed into the Jag's side door! He slammed on the brakes and drove the Jag back to the spot where the brick had been thrown. The angry driver then jumped out of the car, grabbed the nearest kid and pushed him up against a parked car, shouting, "What was that all about and who are you? Just what the heck are you doing?

That's a new car and that brick you threw is going to cost a lot of money. Why did you do it?" The young boy was apologetic. "Please mister ... please, I'm sorry... I didn't know what else to do," he pleaded. "I threw the brick because no one else would stop..." With tears dripping down his face and off his chin, the youth pointed to a spot just around a parked car. "It's my brother," he said. "He rolled off the curb and fell out of his wheelchair and I can't lift him up." Now sobbing, the boy asked the stunned executive, "Would you please help me get him back into his wheelchair? He's hurt and he's too heavy for me." Moved beyond words, the driver tried to swallow the rapidly swelling lump in his throat. He hurriedly lifted the handicapped boy back into the wheelchair, then took out his fancy handkerchief and dabbed at the fresh scrapes and cuts. A quick look told him everything was going to be okay. "Thank you and may God bless you," the grateful child told the stranger. Too shook up for words, the man simply watched the little

boy push his wheelchair-bound brother down the
side walk toward their home. It was a long, slow walk back to the Jaguar. The damage was very noticeable, but the driver never bothered to repair the dented side door. He kept the dent there to remind him of this message: Don't go through life so fast that someone has to throw a brick at you to get your attention! God whispers in our souls and speaks to our hearts. Sometimes when we don't have time to listen, He has to throw a brick at us. It's our choice: Listen to the whisper ... or wait for the brick!

SHORT STORY

WIT AND WISDOM

Archbishop Angelo Roncalli (later, Pope Saint John XXIII, 1881-1963),had a keen sense of humour, even while holding positions of authority. His humour, openness, generosity,

warmth and wisdom, made many people loved and called him, ‘Good Pope John’. He was canonized on 27th April 2014.

Once he greeted a lean and ascetic-looking visitor with sigh and the comment: “we will have to say a prayer to God, beseeching him to remove half my excess fat to give it to you! “How many people work at the vatican?” a reporter once asked him. “Oh, no more than half of them,” the Pope replied with a wink. When a cardinal complained to Pope John that a rise in Vatican salaries meant a particular worker earned as much as cardinal, the Pope remarked: “That man as 10 children; I hope a cardinal doesn’t have any.”

On another occasion, a prelate of the Curia of Vatican told the Pope that it would be “absolutely impossible” to open the Second Vatican Council by 1963. “Fine, we’ll open it in 1962,” Pope John answered. And they did it.

When reminded that bt protocol the Pope has to dine alone, he would appear like a seminarian under punishment. He said, “I have read the Gospel over carefully without finding a single passage with prescribes that one should eat alone. Jesus loved to eat in company.”

SHORT STORY

WORK IS WORSHIP

One fine sunny day in winter, a grasshopper was basking in the warm sun. But he was very hungry, as he had not eaten anything since last night. So, he looked about to find something to soothe his hunger. Suddenly, he saw few ants carrying grains into their hole. He went up to the ants and asked humbly, "Can you, please, spare few grains for me. I haven't eaten anything since yesterday. So, I am almost starving to death." One of the

ants asked the grasshopper, "What were you doing the whole summer? Why didn't you store up the food for the winter season?" The grasshopper replied, "Truly speaking, I spent all the summer singing songs and that's why I couldn't store anything." The ant chucked out a smile and remarked, "Then dance the winter away." The grasshopper pulled a long face and walked away. So we say "Work is real worship".

SHORT STORY

അഞ്ച് മലകൾക്കപ്പുറം

യാത്രകളോട് എന്നും എനിക്ക് പ്രണയമാണ്. ആഗ്രഹം ഉണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ യാത്രകൾ പോകണം എന്ന്. ഇതുവരെ അത് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അത് തീർച്ചയാണ്. എന്നെ ഒരു സ്വപ്നസഞ്ചാരിയാക്കിയത് അദ്ദേഹമാണെന്നൊരു തോന്നൽ. അല്ലെങ്കിലൊരിക്കലും, ചില

ഊഹാപോഹങ്ങളുടെയും ഓർമകളുടെയൊക്കെ പേരിൽ ഞാനീ സഞ്ചാരം തുടരുകയില്ലല്ലോ.

എവിടെനിന്നാണ് യാത്ര തുടങ്ങിയതെന്ന് ഞാൻ കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നില്ല. ഒരുപാട് ദേശങ്ങൾ താണ്ടി. ആർക്കുമറിയാത്ത വഴികളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരം. പരിചിതമല്ലാത്ത കാടുകളും മനുഷ്യരും. ബസ്സിലായിരുന്നു മിക്കവാറും യാത്രകളും. ഇന്നിപ്പോൾ രാത്രി ഏറെ ഇരുട്ടിയിരിക്കുന്നു. അകലെക്കാണുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ അണഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും മിന്നമിന്നിയെപ്പോലെ ചെറുവിളക്കുകൾ കാണാം. അകലങ്ങളിലേക്ക് വണ്ടിയോടുമ്പോൾ പിന്നിലായ വിളക്കുകൾ മങ്ങിമറയും. ബസ്സിന്റെ സഞ്ചാരവേഗതയിൽ ജനലിലൂടെ അകത്തേക്ക് കടന്നുവരുന്ന ചെറുതണുപ്പുള്ള കാറ്റ് എന്റെ നിറുകയിലേക്ക് ഉയർന്നുകിടന്ന മുടിയിഴകളെ തഴുകിക്കടന്നുപോയി. തണുത്ത കാറ്റിന്റെ മൂളലിൽ ചെവിയിൽ ആരോ മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ. വഴിയോരത്ത് വിടർന്നു നിന്ന കാട്ടുചെമ്പകപ്പൂക്കളെ നോക്കി ബസ്സിന്റെ ജാലകപ്പടിയിൽ തലചായ്ച്ച് കുറേനേരം കാറ്റിന്റെ കിന്നാരത്തിന് ചെവികൊടുത്തു. പതിയെ എപ്പോഴോ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

കോടമഞ്ഞിന്റെ ഇടയിലൂടെ ഒളിച്ചെത്തിയ സൂര്യകിരണങ്ങൾ മെല്ലെ എന്റെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചു. പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണെത്താ ദൂരത്ത് കോടമഞ്ഞിൽ മൂടിയ മലനിരകൾ. വഴിയോരത്ത് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന കരിംപാറക്കൂട്ടങ്ങൾ. അകലെ താഴ്വാരങ്ങളിൽ ചെങ്കല്ലിന്റെ നിറമുള്ള മണ്ണ്. ചോരവീണ നനഞ്ഞുചുവന്ന ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന മാന്ത്രിക നഗരം. ഹംപി! തകർന്നമണ്ണടിഞ്ഞ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരറ്റത് അദ്ദേഹമുണ്ട് എന്ന് മനസ്സ് പറയുന്നു. നിണമൊഴുകിയ ഹംപിയുടെ കൽക്കെട്ടുകളിലൂടെ ഞാൻ യാത്ര തുടർന്നു. ദിവരാത്രങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞകന്നു. ഞാൻ നടത്തം തുടരുകയാണ്. പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞടർന്ന കൊട്ടാരക്കെട്ടുകൾ, പ്രതിഷ്ഠകൾ ഉത്തെറിയപ്പെട്ട ശ്രീകോവിലുകൾ, പ്രണയിനിയെക്കാത്ത് ജന്മാന്തരങ്ങളായി തപം ചെയ്യുന്ന കൽത്തൂണുകൾ. ഇവയെ എല്ലാം പിന്നിട്ട് മുന്നോട്ട് നടന്നെത്തിയത്ത് വാതിലുകളില്ലാത്ത ഒരു കൂറ്റൻ കവാടത്തിന്റെ മുന്നിലാണ്. ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞാനൊരല്പനേരം ചുറ്റും നോക്കിനിന്നു. അപ്പോളാണ് ആ തുറന്ന കവാടത്തിനപ്പുറം ഞാൻ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. കുറച്ചകലെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയിൽ സായാഹ്നസൂര്യന്റെ വെയിൽകാഞ്ഞ് മേയുന്നൊരു

കുതിരക്കൂട്ടം. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ആരൊ നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം. ചുറ്റും നോക്കി, ആരുമില്ല. ഞാനൊരല്പം മുന്നോട്ട് നടന്നു. അയാൾ എന്റെ നേരെ നടന്നടുക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഒന്നുറച്ചു നോക്കി. പെട്ടന്ന് ശ്വാസം നിലച്ചതുപോലെ. അടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ഒരു വൃദ്ധസന്യാസിയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായത്. ആശ്വാസം തോന്നി. ഒരുപാട് നേരത്തിനുശേഷം ഒരു മനുഷ്യജീവനെ കണ്ടു. ആ വൃദ്ധൻ എന്നോട് എങ്ങോട്ടേക്കാണെന്ന് ചോദിച്ചു. എനിക്കൊരുത്തരമില്ലായിരുന്നു. എന്റേത് നിശ്ചയമില്ലാത്ത യാത്രയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരുപക്ഷെ മനസിലാക്കിയിരിക്കണം. യാത്രകളോട് എന്നും എനിക്ക് പ്രണയമാണ്. ആഗ്രഹം ഉണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ യാത്രകൾ പോകണം എന്ന്. ഇതുവരെ അത് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അത് തീർച്ചയാണ്. എന്നെ ഒരു സ്വപ്നസഞ്ചാരിയാക്കിയത് അദ്ദേഹമാണെന്നൊരു തോന്നൽ. അല്ലെങ്കിലൊരിക്കലും, ചില ഊഹാപോഹങ്ങളുടെയും ഓർമകളുടെയൊക്കെ പേരിൽ ഞാനീ സഞ്ചാരം തുടരുകയില്ലല്ലോ. എവിടെനിന്നാണ് യാത്ര തുടങ്ങിയതെന്ന് ഞാൻ കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നില്ല. ഒരുപാട് ദേശങ്ങൾ

താണ്ടി. ആർക്കുമറിയാത്ത വഴികളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരം. പരിചിതമല്ലാത്ത കാടുകളും മനുഷ്യരും. ബസ്സിലായിരുന്ന മിക്കവാറും യാത്രകളും. ഇന്നിപ്പോൾ രാത്രി ഏറെ ഇരുട്ടിയിരിക്കുന്നു. അകലെക്കാണുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ അണഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും മിന്നമിന്നിയെപ്പോലെ ചെറുവിളക്കുകൾ കാണാം. അകലങ്ങളിലേക്ക് വണ്ടിയോടുമ്പോൾ പിന്നിലായ വിളക്കുകൾ മങ്ങിമറയും. ബസ്സിന്റെ സഞ്ചാരവേഗതയിൽ ജനലിലൂടെ അകത്തേക്ക് കടന്നുവരുന്ന ചെറുതണുപ്പുള്ള കാറ്റ് എന്റെ നിറുകയിലേക്ക് ഉയർന്നുകിടന്ന മുടിയിഴകളെ തഴുകിക്കടന്നുപോയി. തണുത്ത കാറ്റിന്റെ മൂളലിൽ ചെവിയിൽ ആരോ മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ. വഴിയോരത്ത് വിടർന്നു നിന്ന കാട്ടുചെമ്പകപ്പൂക്കളെ നോക്കി ബസ്സിന്റെ ജാലകപ്പടിയിൽ തലചായ്ച്ച് കുറേനേരം കാറ്റിന്റെ കിന്നാരത്തിന് ചെവികൊടുത്തു. പതിയെ എപ്പോഴോ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

കോടമഞ്ഞിന്റെ ഇടയിലൂടെ ഒളിച്ചെത്തിയ സൂര്യകിരണങ്ങൾ മെല്ലെ എന്റെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചു. പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണെത്താ ദൂരത്ത് കോടമഞ്ഞിൽ മൂടിയ മലനിരകൾ. വഴിയോരത്ത് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന കരിംപാറക്കൂട്ടങ്ങൾ.

അകലെ താഴ്‌വാരങ്ങളിൽ ചെങ്കല്ലിന്റെ നിറമുള്ള മണ്ണ്. ചോരവീണ നനഞ്ഞുചുവന്ന ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന മാന്ത്രിക നഗരം. ഹംപി! തകർന്നമണ്ണടിഞ്ഞ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരറ്റത് അദ്ദേഹമുണ്ട് എന്ന് മനസ്സ് പറയുന്നു. നിണമൊഴുകിയ ഹംപിയുടെ കൽക്കെട്ടുകളിലൂടെ ഞാൻ യാത്ര തുടർന്നു. ദിവരാത്രങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞകന്നു. ഞാൻ നടത്തം തുടരുകയാണ്. പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞടർന്ന കൊട്ടാരക്കെട്ടുകൾ, പ്രതിഷ്ഠകൾ ഉത്തെറിയപ്പെട്ട ശ്രീകോവിലുകൾ, പ്രണയിനിയെക്കാത്ത് ജന്മാന്തരങ്ങളായി തപം ചെയ്യുന്ന കൽത്തൂണുകൾ. ഇവയെ എല്ലാം പിന്നിട്ട് മുന്നോട്ട് നടന്നെത്തിയത് വാതിലുകളില്ലാത്ത ഒരു കൂറ്റൻ കവാടത്തിന്റെ മുന്നിലാണ്. ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞാനൊരല്പനേരം ചുറ്റം നോക്കിനിന്നു. അപ്പോളാണ് ആ തുറന്ന കവാടത്തിനപ്പുറം ഞാൻ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. കുറച്ചകലെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയിൽ സായാഹ്നസൂര്യന്റെ വെയിൽകാഞ്ഞ് മേയുന്നൊരു കുതിരക്കൂട്ടം. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ആരൊ നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം. ചുറ്റം നോക്കി, ആരുമില്ല. ഞാനൊരല്പം മുന്നോട്ട് നടന്നു. അയാൾ എന്റെ നേരെ നടന്നടുക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഒന്നുറച്ചു നോക്കി. പെട്ടന്ന് ശ്വാസം നിലച്ചതുപോലെ.

അടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ഒരു വൃദ്ധസന്യാസിയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായത്. ആശ്വാസം തോന്നി. ഒരുപാട് നേരത്തിനുശേഷം ഒരു മനുഷ്യജീവനെ കണ്ടു. ആ വൃദ്ധൻ എന്നോട് എങ്ങോട്ടേക്കാണെന്ന് ചോദിച്ചു. എനിക്കൊരുത്തരമില്ലായിരുന്നു. എന്റേത് നിശ്ചയമില്ലാത്ത യാത്രയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരുപക്ഷെ മനസിലാക്കിയിരിക്കണം.

"എന്റെ കൂടെ വരൂ... സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഒരുപാട് നേരം നിൽക്കണ്ട", എന്ന് മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സന്യാസി മുന്നോട്ട് നടന്നു. ഞാൻ അയാളെ പിൻതുടർന്നു. പാറക്കെട്ടുകൾക്കിടയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ മന്ദിരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അയാൾ എത്തി. തൊട്ടരികിൽ ഇലകൾ പൊഴിഞ്ഞ ഒരു വൃക്ഷം, അതിനു താഴെ ചെറിയ തടാകം. സൂര്യൻ പൂർണമായും അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ആകാശത്തിന്റെ പലയിടങ്ങളിലായി വർണങ്ങൾ ചിതറികിടക്കുന്നതുപോലെ.

"മുമ്പിവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലൊ... സഞ്ചാരി ആയിരിക്കും അല്ലെ." അതെ എന്നെ മട്ടിൽ ഞാൻ തലയനക്കി.

"ഈ പ്രദേശത്തൊന്നും അങ്ങനെ ആരും വരാറില്ല... ഇരുട്ട് വീണുകഴിഞ്ഞാൽ പലരേയും ആ കാണുന്ന താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തു നിന്നും കാണാതാവും. എങ്ങനെയാണെന്നറിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത്". അതുകേട്ടപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ അമ്പരന്നു.

"ശാപം പിടിച്ച ദേശമാണിത്. വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ശിഥിലമായിപ്പോയ ഈ സാമ്രാജ്യം ആയിരക്കണക്കിന് ആത്മാക്കളുടെ വിഹാരകേന്ദ്രമാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. ഇവിടെ കാറ്റിന് ചിലപ്പോൾ രക്തത്തിന്റെ ഗന്ധമാണ്. ഇരുട്ട് വീണാൽ ഈ ദേശം വെറുമൊരു മായക്കാഴ്ചയാണ്. കിടന്നോളൂ..നേരം ഒരുപാട് വൈകിയിരിക്കുന്നു".

ഉള്ളിൽ ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന ഒരു ഭയം തോന്നി. ഞാൻ മെല്ലെ അമ്പലത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടന്നു. ആകാശം നിറയെ നക്ഷത്രങ്ങൾ. പൗർണ്ണമിയുടെ നിലാവിൽ അടുത്തുള്ള തടാകം വെട്ടിത്തിളങ്ങി. അതിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ച് ഭയം ഉള്ളിലടക്കി ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ചുറ്റും കൂരാകൂരിരുട്ട്. കുതിരക്കുളമ്പിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുണ്ട് ഓരോ നിമിഷം കഴിയും തോറും. ശബ്ദം അടുത്തേക്ക് വന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പെട്ടെന്നാരോ കൈകളിൽ

സ്പർശിച്ച എന്റെ പേര് വിളിച്ചു. ശ്വാസം ഉള്ളിലേക്കെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, ഒച്ച പുറത്തേക്കുവരുന്നില്ല. ഞാൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റു, സ്വപ്നമായിരുന്നു.

എഴുന്നേറ്റ് ചുറ്റും നോക്കി. സൂര്യൻ ഉദിക്കാറായിരിക്കുന്നു, വൃദ്ധന്റെ ഒരു പൊടിപോലുമില്ല, മരവും തടാകവും കാണുന്നില്ല. എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഭയം നിറഞ്ഞു. വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ വീണ്ടും ചെവിയിൽ പ്രത്യധ്വാനിച്ചു.. "ഇരുട്ട് വീണാൽ ഈ ദേശം വെറും മായക്കാഴ്ചയാണ്". അപ്പോൾ അദ്ദേഹം? മറ്റൊന്നും നോക്കിയില്ല ഞാൻ മന്ദിരത്തിന്റെ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയോടി. ഓടിത്തളർന്നു. ഇനി വയ്യ എന്ന് ചിന്തിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ കുറച്ചപ്പുറത്ത് വാഹനങ്ങൾ വന്നുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. അല്പം മുമ്പിലേക്ക് നടന്നു, വരണ്ട ആ പ്രദേശത്തെ കുറ്റികാടുകൾക്കപ്പുറം ഞാൻ നിരത്ത് കണ്ടു. ഓടി ചെന്നു, അകലെ നിന്നൊരു ചെറിയ ബസ്സ് വരുന്നത് കണ്ടു, കൈകാണിച്ചു. നിർത്തുമെന്ന് യാതൊരുറപ്പുമില്ലായിരുന്നു. ബസ്സ് നിർത്തിയതും ഞാൻ ചാടിക്കയറി. അതിലുണ്ടായ ഏതാനും യാത്രക്കാർ ഒരത്ഭുതജീവിയെ കണ്ടത് പോലെ എന്നെ നോക്കി. പിറകുവശത്ത് ഒരൊഴിഞ്ഞ സീറ്റിൽ

പോയി ഇരുന്നു. കൈകൾ കൊണ്ട് മുഖം മറച്ചുപിടിച്ച് എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് ആലോചിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭയം എന്ന വികാരം മനസ്സിൽ ഒരു വലയം തീർത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൃദ്ധന്റെ മുഖം മനസ്സിൽ നിന്നും പോകുന്നില്ല. കണ്ണുകൾ തുറന്ന് ഞാൻ അമ്പരപ്പോടെയിരുന്നു.യാത്രകളോട് എന്നും എനിക്ക് പ്രണയമാണ്. ആഗ്രഹം ഉണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ യാത്രകൾ പോകണം എന്ന്. ഇതുവരെ അത് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അത് തീർച്ചയാണ്. എന്നെ ഒരു സ്വപ്നസഞ്ചാരിയാക്കിയത് അദ്ദേഹമാണെന്നൊരു തോന്നൽ. അല്ലെങ്കിലൊരിക്കലും, ചില ഊഹാപോഹങ്ങളുടെയും ഓർമകളുടെയൊക്കെ പേരിൽ ഞാനീ സഞ്ചാരം തുടരുകയില്ലല്ലോ.

എവിടെനിന്നാണ് യാത്ര തുടങ്ങിയതെന്ന് ഞാൻ കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നില്ല. ഒരുപാട് ദേശങ്ങൾ താണ്ടി. ആർക്കുമറിയാത്ത വഴികളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരം. പരിചിതമല്ലാത്ത കാടുകളും മനുഷ്യരും. ബസ്സിലായിരുന്നു മിക്കവാറും യാത്രകളും. ഇന്നിപ്പോൾ രാത്രി ഏറെ ഇരുട്ടിയിരിക്കുന്നു. അകലെക്കാണുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ അണഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും മിന്നമിന്നിയെപ്പോലെ ചെറുവിളക്കുകൾ

കാണാം. അകലങ്ങളിലേക്ക് വണ്ടിയോടുമ്പോൾ പിന്നിലായ വിളക്കുകൾ മങ്ങിമറയും. ബസ്സിന്റെ സഞ്ചാരവേഗതയിൽ ജനലിലൂടെ അകത്തേക്ക് കടന്നുവരുന്ന ചെറുതണുപ്പുള്ള കാറ്റ് എന്റെ നിറുകയിലേക്ക് ഉയർന്നുകിടന്ന മുടിയിഴകളെ തഴുകിക്കടന്നുപോയി. തണുത്ത കാറ്റിന്റെ മൂളലിൽ ചെവിയിൽ ആരോ മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ. വഴിയോരത്ത് വിടർന്നു നിന്ന കാട്ടുചെമ്പകപ്പൂക്കളെ നോക്കി ബസ്സിന്റെ ജാലകപ്പടിയിൽ തലചായ്ച്ച് കുറേനേരം കാറ്റിന്റെ കിന്നാരത്തിന് ചെവികൊടുത്തു. പതിയെ എപ്പോഴോ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

കോടമഞ്ഞിന്റെ ഇടയിലൂടെ ഒളിച്ചെത്തിയ സൂര്യകിരണങ്ങൾ മെല്ലെ എന്റെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചു. പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണെത്താ ദൂരത്ത് കോടമഞ്ഞിൽ മൂടിയ മലനിരകൾ. വഴിയോരത്ത് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന കരിംപാറക്കൂട്ടങ്ങൾ. അകലെ താഴ്‌വാരങ്ങളിൽ ചെങ്കല്ലിന്റെ നിറമുള്ള മണ്ണ്. ചോരവീണു നനഞ്ഞുചുവന്ന ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന മാന്ത്രിക നഗരം. ഹംപി! തകർന്നുമണ്ണടിഞ്ഞ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരറ്റത് അദ്ദേഹമുണ്ട് എന്ന് മനസ്സ് പറയുന്നു. നിണമൊഴുകിയ ഹംപിയുടെ കൽക്കെട്ടുകളിലൂടെ

ഞാൻ യാത്ര തുടർന്നു. ദിവരാത്രങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞകന്നു. ഞാൻ നടത്തം തുടരുകയാണ്. പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞടർന്ന കൊട്ടാരക്കെട്ടുകൾ, പ്രതിഷ്ഠകൾ ഉത്തെറിയപ്പെട്ട ശ്രീകോവിലുകൾ, പ്രണയിനിയെക്കാത്ത് ജന്മാന്തരങ്ങളായി തപം ചെയ്യുന്ന കൽത്തൂണുകൾ. ഇവയെ എല്ലാം പിന്നിട്ട് മുന്നോട്ട് നടന്നെത്തിയത്ത് വാതിലുകളില്ലാത്ത ഒരു കൂറ്റൻ കവാടത്തിന്റെ മുന്നിലാണ്. ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞാനൊരല്പനേരം ചുറ്റും നോക്കിനിന്നു. അപ്പോളാണ് ആ തുറന്ന കവാടത്തിനപ്പുറം ഞാൻ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. കുറച്ചകലെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയിൽ സായാഹ്നസൂര്യന്റെ വെയിൽകാഞ്ഞ് മേയുന്നൊരു കുതിരക്കൂട്ടം. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ആരൊ നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം. ചുറ്റും നോക്കി, ആരുമില്ല. ഞാനൊരല്പം മുന്നോട്ട് നടന്നു. അയാൾ എന്റെ നേരെ നടന്നടുക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഒന്നുറച്ചു നോക്കി. പെട്ടന്ന് ശ്വാസം നിലച്ചതുപോലെ. അടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ഒരു വൃദ്ധസന്യാസിയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായത്. ആശ്വാസം തോന്നി. ഒരുപാട് നേരത്തിനുശേഷം ഒരു മനുഷ്യജീവനെ കണ്ടു. ആ വൃദ്ധൻ എന്നോട് എങ്ങോട്ടേക്കാണെന്ന് ചോദിച്ചു. എനിക്കൊരുത്തരമില്ലായിരുന്നു. എന്റേത്

നിശ്ചയമില്ലാത്ത യാത്രയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരുപക്ഷെ മനസിലാക്കിയിരിക്കണം.

യാത്രകളോട് എന്നും എനിക്ക് പ്രണയമാണ്. ആഗ്രഹം ഉണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെ യാത്രകൾ പോകണം എന്ന്. ഇതുവരെ അത് സാധിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ ഒരു ദിവസം അത് തീർച്ചയാണ്. എന്നെ ഒരു സ്വപ്നസഞ്ചാരിയാക്കിയത് അദ്ദേഹമാണെന്നൊരു തോന്നൽ. അല്ലെങ്കിലൊരിക്കലും, ചില ഊഹാപോഹങ്ങളുടെയും ഓർമകളുടെയൊക്കെ പേരിൽ ഞാനീ സഞ്ചാരം തുടരുകയില്ലല്ലോ.

എവിടെനിന്നാണ് യാത്ര തുടങ്ങിയതെന്ന് ഞാൻ കൃത്യമായി ഓർക്കുന്നില്ല. ഒരുപാട് ദേശങ്ങൾ താണ്ടി. ആർക്കുമറിയാത്ത വഴികളിലൂടെയുള്ള സഞ്ചാരം. പരിചിതമല്ലാത്ത കാടുകളും മനുഷ്യരും. ബസ്സിലായിരുന്നു മിക്കവാറും യാത്രകളും. ഇന്നിപ്പോൾ രാത്രി ഏറെ ഇരുട്ടിയിരിക്കുന്നു. അകലെക്കാണുന്ന ഗ്രാമങ്ങളിൽ അണഞ്ഞും തെളിഞ്ഞും മിന്നമിന്നിയെപ്പോലെ ചെറുവിളക്കുകൾ കാണാം. അകലങ്ങളിലേക്ക് വണ്ടിയോടുമ്പോൾ പിന്നിലായ വിളക്കുകൾ മങ്ങിമറയും. ബസ്സിന്റെ സഞ്ചാരവേഗതയിൽ ജനലിലൂടെ അകത്തേക്ക് കടന്നുവരുന്ന ചെറുതണുപ്പുള്ള കാറ്റ് എന്റെ

നിറുകയിലേക്ക് ഉയർന്നുകിടന്ന മുടിയിഴകളെ തഴുകിക്കടന്നുപോയി. തണുത്ത കാറ്റിന്റെ മൂളലിൽ ചെവിയിൽ ആരോ മന്ത്രിക്കുന്നതുപോലെ. വഴിയോരത്ത് വിടർന്നു നിന്ന കാട്ടുചെമ്പകപ്പൂക്കളെ നോക്കി ബസ്സിന്റെ ജാലകപ്പടിയിൽ തലചായ്ച്ച് കുറേനേരം കാറ്റിന്റെ കിന്നാരത്തിന് ചെവികൊടുത്തു. പതിയെ എപ്പോഴോ ഉറക്കത്തിലേക്ക് വഴുതിവീണു.

കോടമഞ്ഞിന്റെ ഇടയിലൂടെ ഒളിച്ചെത്തിയ സൂര്യകിരണങ്ങൾ മെല്ലെ എന്റെ കവിളിൽ ചുംബിച്ചു. പുറത്തേക്ക് നോക്കിയപ്പോൾ കണ്ണെത്താ ദൂരത്ത് കോടമഞ്ഞിൽ മൂടിയ മലനിരകൾ. വഴിയോരത്ത് തലയുയർത്തി നിൽക്കുന്ന കരിംപാറക്കൂട്ടങ്ങൾ. അകലെ താഴ്‌വാരങ്ങളിൽ ചെങ്കല്ലിന്റെ നിറമുള്ള മണ്ണ്. ചോരവീണു നനഞ്ഞുചുവന്ന ചരിത്രമുറങ്ങുന്ന മാന്ത്രിക നഗരം. ഹംപി! തകർന്നുമണ്ണടിഞ്ഞ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഒരറ്റത്തുനിൽക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരറ്റത് അദ്ദേഹമുണ്ട് എന്ന് മനസ്സ് പറയുന്നു. നിണമൊഴുകിയ ഹംപിയുടെ കൽക്കെട്ടുകളിലൂടെ ഞാൻ യാത്ര തുടർന്നു. ദിവരാത്രങ്ങൾ കൊഴിഞ്ഞകന്നു. ഞാൻ നടത്തം തുടരുകയാണ്. പൊട്ടിപ്പൊളിഞ്ഞടർന്ന കൊട്ടാരക്കെട്ടുകൾ, പ്രതിഷ്ഠകൾ ഉതെറിയപ്പെട്ട ശ്രീകോവിലുകൾ,

പ്രണയിനിയെക്കാത്ത് ജന്മാന്തരങ്ങളായി തപം ചെയ്യുന്ന കൽത്തൂണുകൾ. ഇവയെ എല്ലാം പിന്നിട്ട് മുന്നോട്ട് നടന്നെത്തിയത്ത് വാതിലുകളില്ലാത്ത ഒരു കൂറ്റൻ കവാടത്തിന്റെ മുന്നിലാണ്. ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞാനൊരല്പനേരം ചുറ്റും നോക്കിനിന്നു. അപ്പോളാണ് ആ തുറന്ന കവാടത്തിനപ്പുറം ഞാൻ ആ കാഴ്ച കണ്ടത്. കുറച്ചകലെ പച്ചപ്പുൽത്തകിടിയിൽ സായാഹ്നസൂര്യന്റെ വെയിൽകാഞ്ഞ് മേയുന്നൊരു കുതിരക്കൂട്ടം. സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. പെട്ടെന്ന് ആരൊ നടന്നുവരുന്ന ശബ്ദം. ചുറ്റും നോക്കി, ആരുമില്ല. ഞാനൊരല്പം മുന്നോട്ട് നടന്നു. അയാൾ എന്റെ നേരെ നടന്നടുക്കുകയാണ്. ഞാൻ ഒന്നുറച്ചു നോക്കി. പെട്ടന്ന് ശ്വാസം നിലച്ചതുപോലെ. അടുത്തെത്തിയപ്പോഴാണ് അദ്ദേഹം ഒരു വൃദ്ധസന്യാസിയായിരുന്നു എന്നു മനസ്സിലായത്. ആശ്വാസം തോന്നി. ഒരുപാട് നേരത്തിനുശേഷം ഒരു മനുഷ്യജീവനെ കണ്ടു. ആ വൃദ്ധൻ എന്നോട് എങ്ങോട്ടേക്കാണെന്ന് ചോദിച്ചു. എനിക്കൊരുത്തരമില്ലായിരുന്നു. എന്റേത് നിശ്ചയമില്ലാത്ത യാത്രയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരുപക്ഷെ മനസിലാക്കിയിരിക്കണം.

"എന്റെ കൂടെ വരൂ... സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഒരുപാട് നേരം

നിൽക്കണ്ട", എന്ന് മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സന്യാസി മുന്നോട്ട് നടന്നു. ഞാൻ അയാളെ പിൻതുടർന്നു. പാറക്കെട്ടുകൾക്കിടയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ മന്ദിരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അയാൾ എത്തി. തൊട്ടരികിൽ ഇലകൾ പൊഴിഞ്ഞ ഒരു വൃക്ഷം, അതിനു താഴെ ചെറിയ തടാകം. സൂര്യൻ പൂർണമായും അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ആകാശത്തിന്റെ പലയിടങ്ങളിലായി വർണങ്ങൾ ചിതറികിടക്കുന്നതുപോലെ.

"മുമ്പിവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലൊ... സഞ്ചാരി ആയിരിക്കും അല്ലെ." അതെ എന്നെ മട്ടിൽ ഞാൻ തലയനക്കി.

"ഈ പ്രദേശത്തൊന്നും അങ്ങനെ ആരും വരാറില്ല... ഇരുട്ട് വീണുകഴിഞ്ഞാൽ പലരേയും ആ കാണുന്ന താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തു നിന്നും കാണാതാവും. എങ്ങനെയാണെന്നറിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത്". അതുകേട്ടപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ അമ്പരന്നു.

"ശാപം പിടിച്ച ദേശമാണിത്. വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ശിഥിലമായിപ്പോയ ഈ സാമ്രാജ്യം ആയിരക്കണക്കിന് ആത്മാക്കളുടെ വിഹാരകേന്ദ്രമാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. ഇവിടെ കാറ്റിന് ചിലപ്പോൾ രക്തത്തിന്റെ ഗന്ധമാണ്. ഇരുട്ട്

വീണാൽ ഈ ദേശം വെറുമൊരു മായക്കാഴ്ചയാണ്. കിടന്നോളൂ..നേരം ഒരുപാട് വൈകിയിരിക്കുന്നു".

ഉള്ളിൽ ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന ഒരു ഭയം തോന്നി. ഞാൻ മെല്ലെ അമ്പലത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടന്നു. ആകാശം നിറയെ നക്ഷത്രങ്ങൾ. പൗർണ്ണമിയുടെ നിലാവിൽ അടുത്തുള്ള തടാകം വെട്ടിത്തിളങ്ങി. അതിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ച് ഭയം ഉള്ളിലടക്കി ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ചുറ്റും കൂരാകൂരിരുട്ട്. കുതിരക്കുളമ്പിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുണ്ട് ഓരോ നിമിഷം കഴിയും തോറും. ശബ്ദം അടുത്തേക്ക് വന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പെട്ടെന്നാരോ കൈകളിൽ സ്പർശിച്ച എന്റെ പേര് വിളിച്ചു. ശ്വാസം ഉള്ളിലേക്കെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, ഒച്ച പുറത്തേക്കുവരുന്നില്ല. ഞാൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റു, സ്വപ്നമായിരുന്നു.

എഴുന്നേറ്റ് ചുറ്റും നോക്കി. സൂര്യൻ ഉദിക്കാറായിരിക്കുന്നു, വൃദ്ധന്റെ ഒരു പൊടിപോലുമില്ല, മരവും തടാകവും കാണുന്നില്ല. എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഭയം നിറഞ്ഞു. വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ വീണ്ടും ചെവിയിൽ പ്രത്യധ്വാനിച്ചു.. "ഇരുട്ട് വീണാൽ ഈ ദേശം വെറും മായക്കാഴ്ചയാണ്". അപ്പോൾ അദ്ദേഹം? മറ്റൊന്നും നോക്കിയില്ല ഞാൻ

മന്ദിരത്തിന്റെ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയോടി. ഓടിത്തളർന്നു. ഇനി വയ്യ എന്ന് ചിന്തിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ കുറച്ചപ്പുറത്ത് വാഹനങ്ങൾ വന്നുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. അല്പം മുമ്പിലേക്ക് നടന്നു, വരണ്ട ആ പ്രദേശത്തെ കുറ്റികാട്ടുകൾക്കപ്പുറം ഞാൻ നിരത്ത് കണ്ടു. ഓടി ചെന്നു, അകലെ നിന്നൊരു ചെറിയ ബസ്സ് വരുന്നത് കണ്ടു, കൈകാണിച്ചു. നിർത്തുമെന്ന് യാതൊരുറപ്പുമില്ലായിരുന്നു. ബസ്സ് നിർത്തിയതും ഞാൻ ചാടിക്കയറി. അതിലുണ്ടായ ഏതാനും യാത്രക്കാർ ഒരത്ഭുതജീവിയെ കണ്ടത് പോലെ എന്നെ നോക്കി. പിറകുവശത്ത് ഒരൊഴിഞ്ഞ സീറ്റിൽ പോയി ഇരുന്നു. കൈകൾ കൊണ്ട് മുഖം മറച്ചുപിടിച്ച് എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് ആലോചിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭയം എന്ന വികാരം മനസ്സിൽ ഒരു വലയം ആ സ്വപ്നം ഓർത്തെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു കൊള്ളിയാൻ പോലെ. വൃദ്ധൻ - വാക്കുകൾ - സ്വപ്നം - സ്പർശനം. അതെ അദ്ദേഹം. സ്വപ്നത്തിൽ എന്നെ സ്പർശിച്ചതും പേരുവിളിച്ചതും അദ്ദേഹമാണ്. ആ കണ്ണുകൾ, അതൊരിക്കലും തെറ്റില്ല. ആ സ്വപ്നം എന്റെ മനസ്സിനെ ഒന്നാകെ പിടിച്ചുലച്ചു. എന്നാൽ മനസ്സിനെ തളർത്തിക്കളയാതെ ഞാൻ നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് പിടിച്ചു. പതിയെ ഏതൊ

ഒരു ദേശത്ത് എന്നെയും കാത്ത് തീർച്ചയായും അദ്ദേഹമുണ്ട് എന്ന തോന്നൽ ഉള്ളാകെ പടർന്നു.

യാത്രകൾ തുടർന്നു. ഒരുപാട് ദൂരം ഞാൻ പിന്നെയും സഞ്ചരിച്ചു. ജയ്പൂരിലെ മഹലുകളും, ഡൽഹിയുടെ പ്രാന്തങ്ങളിലെ ചെറിയ പട്ടണങ്ങളിലും ചെന്നെത്തി. ഒരുപാട് തിരഞ്ഞു. അന്വേഷിച്ചു. കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ബിയാസ് നദി ഒഴുകുന്ന, മഞ്ഞുവീണടിയുന്ന ഒരു താഴ്വാരത്തെത്തി. മണാലി! മണാലിയിൽ നിന്നും ഏകദേശം അൻപത് കിലോമീറ്ററുകൾക്കപ്പുറം റോഹ്തങ് പാസിലേക്കാണ് യാത്ര. ബസ്സ് ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. റോഡിന്റെ രണ്ട് വശവും ഹിമക്കട്ടകൾ കൊണ്ട് മൂടിയിരിക്കുന്നു. സിരകളെ മരവിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിനുള്ള തണുപ്പാണ് ചുറ്റും. ബസ്സ് ഒരു വിജനമായ പ്രദേശത്തുനിർത്തി. ഇനിയങ്ങോട്ട് വാഹനങ്ങൾ പോകില്ല. നടക്കണം. ഒരു നാല് കിലോമീറ്ററോളം കാൽനടയായി താണ്ടിയാൽ മലയുടെ ഉച്ചിയിലെത്തും. ബസ്സിലുണ്ടായ എല്ലാവരും ഉത്സാഹത്തോടെ ചാടിയിറങ്ങി. ഉള്ളുനിറയെ ആധിയുമായി ഞാനും. ജാക്കറ്റിന്റെ പുറത്തുകാണാവുന്ന വിരലുകളുടെ പാതി തണുത്ത് മരവിച്ചു. മലയോരങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി ചെമ്മരിയാടിൻ കൂട്ടങ്ങൾ. അതിനിടയിൽ ഒരിടയൻ. മനംമയക്കുന്ന ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്ന ആ

കാഴ്ചയ്ക്ക്. ഓരോ കാലടികളും മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണാനാവുമെന്ന ചിന്തയായിരുന്ന മനസ്സ് നിറയെ. നടന്നെത്താനാവുന്നില്ല. ഇടയനും ആട്ടിൻകൂട്ടവും മലയടിവാരത്തേയ്ക്ക് പൊടുന്നനെ തെന്നിയിറങ്ങി. നടത്ത മലയുടെ ഉച്ചിയിൽ എത്തുന്നതിന്റെ ഏതാനും വാരകൾക്കിപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചായക്കടയുടെ അടുത്തെത്തി. ചമരിക്കാളയുടെ പാലിലുണ്ടാക്കിയ ചായയാണ് ഇവിടെ വരുന്നവർക്ക് നൽകുന്നത്. ആവിപറക്കുന്ന ചായ തണുപ്പിന് ചെറിയൊരു ശമനം തന്നതുപോലെ. ഹിമസാഗരം പോലെ തോന്നിച്ച ആ വലിയ മലനിരയുടെ അങ്ങേയറ്റം നോക്കി വീണ്ടും ഞാൻ നടന്നു. ഇടയ്ക്ക് പാതിവഴിയിൽ കണ്ട ഒരുരുളൻ കല്ലിന്റെ മേൽ ചാഞ്ഞുനിന്ന്, കണ്ണുകളടച്ച്, ആകാശത്തിലേക്ക് തല ഉയർത്തികൊണ്ട് ഉള്ളിലേക്കൊരു തണുത്ത ശ്വാസമെടുത്തു. കണ്ണുകൾ മെല്ലെ തുറന്നു. മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ തലനാരിഴയിൽ ഏതാനും സൂര്യരശ്മികൾ അകലെയുള്ള മഞ്ഞുമലകളിൽ ചെന്നുവീഴുന്നതു കാണാനായി. തിരിഞ്ഞ് ചുറ്റും നോക്കി. പലവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള മേൽക്കുപ്പായങ്ങളണിഞ്ഞ് ഒരാൾക്കൂട്ടം നടപ്പുവഴിലൂടെ എന്റെ നേരെ മഞ്ഞുമലകൾ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നടുക്കുന്നത് കണ്ടു.

കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അവരെ ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. ഇല്ല അവർക്കിടയിലും ആദ്ദേഹമില്ല. എന്തോ, അറിയാതെ മിഴികൾ നിറഞ്ഞു. തിരികെ നടന്ന വഴിയിൽ ബിയാസ് നദിയിയ്ക്ക് ചേർന്ന ചെറിയ വലരിയുടെ ഒതുക്ക കടവിലിറങ്ങി മുഖത്ത് തണുത്തുറഞ്ഞു വട്ടക്കളായി മാറിയ കണ്ണുനീർച്ചാലുകൾ തിരുമ്മിക്കഴുകിക്കളഞ്ഞു ഞാനാ നടപ്പ് തുടർന്നു. യാത്രകൾ അവസാനിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനായുള്ള തിരച്ചിലുകളും

"എന്റെ കൂടെ വരൂ... സൂര്യൻ അസ്തമിക്കാറായിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഒരുപാട് നേരം നിൽക്കണ്ട", എന്ന് മാത്രം പറഞ്ഞുകൊണ്ട് സന്യാസി മുന്നോട്ട് നടന്നു. ഞാൻ അയാളെ പിൻതുടർന്നു. പാറക്കെട്ടുകൾക്കിടയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ മന്ദിരത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അയാൾ എത്തി. തൊട്ടരികിൽ ഇലകൾ പൊഴിഞ്ഞ ഒരു വൃക്ഷം, അതിനു താഴെ ചെറിയ തടാകം. സൂര്യൻ പൂർണമായും അസ്തമിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നിട്ടും ആകാശത്തിന്റെ പലയിടങ്ങളിലായി വർണങ്ങൾ ചിതറികിടക്കുന്നതുപോലെ.

"മുമ്പിവിടെ കണ്ടിട്ടില്ലല്ലൊ... സഞ്ചാരി ആയിരിക്കും അല്ലെ." അതെ എന്നെ മട്ടിൽ ഞാൻ തലയനക്കി.

"ഈ പ്രദേശത്തൊന്നും അങ്ങനെ ആരും വരാറില്ല... ഇരുട്ട് വീണുകഴിഞ്ഞാൽ പലരേയും ആ കാണുന്ന താഴ്ന്ന പ്രദേശത്തു നിന്നും കാണാതാവും. എങ്ങനെയാണെന്നറിയില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാൻ ഇങ്ങോട്ട് കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്നത്". അതുകേട്ടപ്പോൾ എന്റെ കണ്ണുകൾ അമ്പരന്നു.

"ശാപം പിടിച്ച ദേശമാണിത്. വർഷങ്ങൾക്കുമുമ്പ് ശിഥിലമായിപ്പോയ ഈ സാമ്രാജ്യം ആയിരക്കണക്കിന് ആത്മാക്കളുടെ വിഹാരകേന്ദ്രമാണെന്നാണ് വിശ്വാസം. ഇവിടെ കാറ്റിന് ചിലപ്പോൾ രക്തത്തിന്റെ ഗന്ധമാണ്. ഇരുട്ട് വീണാൽ ഈ ദേശം വെറുമൊരു മായക്കാഴ്ചയാണ്. കിടന്നോളൂ..നേരം ഒരുപാട് വൈകിയിരിക്കുന്നു".

ഉള്ളിൽ ചൂഴ്ന്നിറങ്ങുന്ന ഒരു ഭയം തോന്നി. ഞാൻ മെല്ലെ അമ്പലത്തിന്റെ ഒരു മൂലയിൽ ചുരുണ്ടുകൂടി കിടന്നു. ആകാശം നിറയെ നക്ഷത്രങ്ങൾ. പൗർണ്ണമിയുടെ നിലാവിൽ അടുത്തുള്ള തടാകം വെട്ടിത്തിളങ്ങി. അതിന്റെ ഭംഗി ആസ്വദിച്ച് ഭയം ഉള്ളിലടക്കി ഞാൻ ഉറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒന്നും കാണാൻ കഴിയുന്നില്ല. ചുറ്റും കൂരാകൂരിരുട്ട്. കുതിരക്കുളമ്പിന്റെ ശബ്ദം കേൾക്കുന്നുണ്ട് ഓരോ നിമിഷം കഴിയും തോറും. ശബ്ദം അടുത്തേക്ക് വന്നുകൊണ്ടേയിരുന്നു. പെട്ടെന്നാരോ കൈകളിൽ

സ്പർശിച്ച എന്റെ പേര് വിളിച്ചു. ശ്വാസം ഉള്ളിലേക്കെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു, ഒച്ച പുറത്തേക്കുവരുന്നില്ല. ഞാൻ ഞെട്ടിയെഴുന്നേറ്റു, സ്വപ്നമായിരുന്നു.

എഴുന്നേറ്റ് ചുറ്റും നോക്കി. സൂര്യൻ ഉദിക്കാറായിരിക്കുന്നു, വൃദ്ധന്റെ ഒരു പൊടിപോലുമില്ല, മരവും തടാകവും കാണുന്നില്ല. എന്റെ കണ്ണുകളിൽ ഭയം നിറഞ്ഞു. വൃദ്ധന്റെ വാക്കുകൾ വീണ്ടും ചെവിയിൽ പ്രത്യധ്വാനിച്ചു.. "ഇരുട്ട് വീണാൽ ഈ ദേശം വെറും മായക്കാഴ്ചയാണ്". അപ്പോൾ അദ്ദേഹം? മറ്റൊന്നും നോക്കിയില്ല ഞാൻ മന്ദിരത്തിന്റെ പുറത്തേക്കിറങ്ങിയോടി. ഓടിത്തളർന്നു. ഇനി വയ്യ എന്ന് ചിന്തിച്ചുനിൽക്കുമ്പോൾ കുറച്ചപ്പുറത്ത് വാഹനങ്ങൾ വന്നുപോകുന്നതുപോലെ തോന്നി. അല്പം മുമ്പിലേക്ക് നടന്നു, വരണ്ട ആ പ്രദേശത്തെ കുറ്റികാടുകൾക്കപ്പുറം ഞാൻ നിരത്ത് കണ്ടു. ഓടി ചെന്നു, അകലെ നിന്നൊരു ചെറിയ ബസ്സ് വരുന്നത് കണ്ടു, കൈകാണിച്ചു. നിർത്തുമെന്ന് യാതൊരുറപ്പുമില്ലായിരുന്നു. ബസ്സ് നിർത്തിയതും ഞാൻ ചാടിക്കയറി. അതിലുണ്ടായ ഏതാനും യാത്രക്കാർ ഒരത്ഭുതജീവിയെ കണ്ടത് പോലെ എന്നെ നോക്കി. പിറകുവശത്ത് ഒരൊഴിഞ്ഞ സീറ്റിൽ

പോയി ഇരുന്നു. കൈകൾ കൊണ്ട് മുഖം മറച്ചുപിടിച്ച് എന്താണ് സംഭവിച്ചതെന്ന് ആലോചിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഭയം എന്ന വികാരം മനസ്സിൽ ഒരു വലയം തീർത്തുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. വൃദ്ധന്റെ മുഖം മനസ്സിൽ നിന്നും പോകുന്നില്ല. കണ്ണുകൾ തുറന്ന് ഞാൻ അമ്പരപ്പോടെയിരുന്നു. ആ സ്വപ്നം ഓർത്തെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഒരു കൊള്ളിയാൻ പോലെ. വൃദ്ധൻ - വാക്കുകൾ - സ്വപ്നം - സ്പർശനം. അതെ അദ്ദേഹം. സ്വപ്നത്തിൽ എന്നെ സ്പർശിച്ചതും പേരുവിളിച്ചതും അദ്ദേഹമാണ്. ആ കണ്ണുകൾ, അതൊരിക്കലും തെറ്റില്ല. ആ സ്വപ്നം എന്റെ മനസ്സിനെ ഒന്നാകെ പിടിച്ചുലച്ചു. എന്നാൽ മനസ്സിനെ തളർത്തിക്കളയാതെ ഞാൻ നെഞ്ചോട് ചേർത്ത് പിടിച്ചു. പതിയെ ഏതൊ ഒരു ദേശത്ത് എന്നെയും കാത്ത് തീർച്ചയായും അദ്ദേഹമുണ്ട് എന്ന തോന്നൽ ഉള്ളാകെ പടർന്നു.

യാത്രകൾ തുടർന്നു. ഒരുപാട് ദൂരം ഞാൻ പിന്നെയും സഞ്ചരിച്ചു. ജയ്പൂരിലെ മഹലുകളും, ഡൽഹിയുടെ പ്രാന്തങ്ങളിലെ ചെറിയ പട്ടണങ്ങളിലും ചെന്നെത്തി. ഒരുപാട് തിരഞ്ഞു. അന്വേഷിച്ചു. കണ്ടില്ല. ഒടുവിൽ ബിയാസ് നദി ഒഴുകുന്ന, മഞ്ഞുവീണടിയുന്ന ഒരു താഴ്വാരത്തെത്തി. മണാലി! മണാലിയിൽ നിന്നും ഏകദേശം അൻപത് കിലോമീറ്ററുകൾക്കപ്പുറം

റോഹ്തങ് പാസിലേക്കാണ് യാത്ര. ബസ്സ് ഇഴഞ്ഞു നീങ്ങി. റോഡിന്റെ രണ്ട് വശവും ഹിമക്കട്ടകൾ കൊണ്ട് മൂടിയിരിക്കുന്നു. സിരകളെ മരവിപ്പിക്കാൻ പാകത്തിനുള്ള തണുപ്പാണ് ചുറ്റും. ബസ്സ് ഒരു വിജനമായ പ്രദേശത്തുനിർത്തി. ഇനിയങ്ങോട്ട് വാഹനങ്ങൾ പോകില്ല. നടക്കണം. ഒരു നാല് കിലോമീറ്ററോളം കാൽനടയായി താണ്ടിയാൽ മലയുടെ ഉച്ചിയിലെത്തും. ബസ്സിലുണ്ടായ എല്ലാവരും ഉത്സാഹത്തോടെ ചാടിയിറങ്ങി. ഉള്ളുനിറയെ ആധിയുമായി ഞാനും. ജാക്കറ്റിന്റെ പുറത്തുകാണാവുന്ന വിരലുകളുടെ പാതി തണുത്ത് മരവിച്ചു. മലയോരങ്ങളിൽ അവിടവിടെയായി ചെമ്മരിയാടിൻ കൂട്ടങ്ങൾ. അതിനിടയിൽ ഒരിടയൻ. മനംമയക്കുന്ന ഭംഗിയുണ്ടായിരുന്നു ആ കാഴ്ചയ്ക്ക്. ഓരോ കാലടികളും മുന്നോട്ട് വയ്ക്കുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തെ കാണാനാവുമെന്ന ചിന്തയായിരുന്നു മനസ്സ് നിറയെ. നടന്നെത്താനാവുന്നില്ല. ഇടയനും ആട്ടിൻകൂട്ടവും മലയടിവാരത്തേയ്ക്ക് പൊടുന്നനെ തെന്നിയിറങ്ങി. നടത്ത മലയുടെ ഉച്ചിയിൽ എത്തുന്നതിന്റെ ഏതാനും വാരകൾക്കിപ്പുറത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു ചായക്കടയുടെ അടുത്തെത്തി. ചമരിക്കാളയുടെ പാലിലുണ്ടാക്കിയ ചായയാണ് ഇവിടെ വരുന്നവർക്ക് നൽകുന്നത്.

ആവിപറക്കുന്ന ചായ തണുപ്പിന് ചെറിയൊരു ശമനം തന്നതുപോലെ. ഹിമസാഗരം പോലെ തോന്നിച്ച ആ വലിയ മലനിരയുടെ അങ്ങേയറ്റം നോക്കി വീണ്ടും ഞാൻ നടന്നു. ഇടയ്ക്ക് പാതിവഴിയിൽ കണ്ട ഒരുരുളൻ കല്ലിന്റെ മേൽ ചാഞ്ഞുനിന്ന്, കണ്ണുകളടച്ച്, ആകാശത്തിലേക്ക് തല ഉയർത്തികൊണ്ട് ഉള്ളിലേക്കൊരു തണുത്ത ശ്വാസമെടുത്തു. കണ്ണുകൾ മെല്ലെ തുറന്നു. മേഘങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ തലനാരിഴയിൽ ഏതാനും സൂര്യരശ്മികൾ അകലെയുള്ള മഞ്ഞുമലകളിൽ ചെന്നുവീഴുന്നതു കാണാനായി. തിരിഞ്ഞ് ചുറ്റും നോക്കി. പലവർണ്ണങ്ങളിലുള്ള മേൽക്കുപ്പായങ്ങളണിഞ്ഞ് ഒരാൾക്കൂട്ടം നടപ്പുവഴിലൂടെ എന്റെ നേരെ മഞ്ഞുമലകൾ ലക്ഷ്യമാക്കി നടന്നടുക്കുന്നത് കണ്ടു. കണ്ണിമയ്ക്കാതെ അവരെ ഞാൻ കാത്തിരുന്നു. ഇല്ല അവർക്കിടയിലും ആദ്ദേഹമില്ല. എന്തോ, അറിയാതെ മിഴികൾ നിറഞ്ഞു. തിരികെ നടന്ന വഴിയിൽ ബിയാസ് നദിയിയ്ക്ക് ചേർന്ന ചെറിയ വലരിയുടെ ഒതുക്കു കടവിലിറങ്ങി മുഖത്ത് തണുത്തുറഞ്ഞു വട്ടുക്കളായി മാറിയ കണ്ണുനീർച്ചാലുകൾ തിരുമ്മിക്കഴുകിക്കളഞ്ഞു ഞാനാ നടപ്പ് തുടർന്നു. യാത്രകൾ അവസാനിക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനായുള്ള തിരച്ചിലുകളും

SHORT STORY

മകൻ

ഇന്ന് ഉണ്ണിയുടെ പിറന്നാളാണ്. മൂന്നുവർഷം മുൻപുവരെ സന്തോഷത്തോടെ ഞങ്ങൾ ഈ ദിവസം ആഘോഷിച്ചിരുന്നു. ഇന്നിപ്പോൾ അവനില്ല. ഒരു മാസമായി അവൻ വീട്ടിൽ വന്നിട്ട്. അവസാനം വന്ന ദിവസം അവന്റെ കുറെ തുണികളും പുസ്തകങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ട് പോയി, പൈസയും. എന്ന് വരുമെന്ന് ചോദിച്ചതിന് മറുപടിയില്ല. പണ്ട് വാതോരാതെ സംസാരിച്ച് എന്നെ ചിരിപ്പിച്ചിരുന്ന അവനിപ്പോൾ എന്നോട് സംസാരിക്കാൻ വയ്യാതായിരിക്കുന്നു. കോളേജിൽ ചേർന്നതിന് ശേഷമാണീ മാറ്റം. ആദ്യമൊന്നും ഇങ്ങനെയല്ലായിരുന്നു. രണ്ടാം വർഷമായപ്പോൾ മുതൽ അവനാകെ മാറി. സംസാരം കുറവ്. എപ്പോഴും എന്തെങ്കിലുമൊക്കെ ചിന്തിച്ചിരിക്കും. ഊണും ഉറക്കവുമില്ലാതെ തടിച്ച പുസ്തകങ്ങൾ വായിക്കും. കോളേജ് കഴിഞ്ഞ് വീട്ടിൽ വരാൻ താമസിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോളാണ്

ഞാൻ അന്വേഷിച്ചത്. അപ്പോൾ അവന്റെ കൂട്ടുകാർ പറഞ്ഞത് അവൻ ഏതോ നക്സൽ സംഘത്തിൽ ചേർന്നെന്ന്. നക്സലോ എന്താ അത്. അറിയില്ല. എന്തോ അപകടമുണ്ടെന്ന് മനസിലായി. ഈ കുട്ടിക്കിതെന്താ പറ്റിയേ.

ഉച്ചക്ക് അവനിഷ്ടപ്പെട്ട മുളകുശ്യോം കോവക്ക മെഴുക്കുപുരട്ടിയും പായസവും ഉണ്ടാക്കി. അവൻ വരുമെന്ന് മനസ്സ് പറഞ്ഞുകൊണ്ടേയിരുന്നു. ഇല്ല, ഉച്ചക്കവൻ എത്തിയില്ല. അത്താഴത്തിനെങ്കിലുമാവൻ വരുമെന്ന് കരുതി സമാധാനിച്ചു. ഇന്നേദിവസം അവൻ വരാതെ ഞാൻ ജലപാനം ചെയ്യില്ലെന്ന് അവനറിയാം. കഴിഞ്ഞ കൊല്ലവും അവൻ താമസിച്ചാണെങ്കിലും എത്തിയിരുന്നു. വന്നു, സദ്യ ഉണ്ടു, പോയി. ഒന്നും സംസാരിച്ചില്ല.

ഉച്ച മുതലേ ആകെ മുടിപ്പുതച്ച ആകാശം. ഇന്ന് മഴപെയ്യും. റേഡിയോയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. വിളക്ക് കത്തിച്ചു. വല്ലാത്ത കാറ്റ്. നാമം ജപിക്കാൻ മനസ്സിനൊരു സുഖം തോന്നുന്നില്ല. ആകെ ഒരു സങ്കടം. അവനുവേണ്ടിയാണ് ജീവിച്ചത്. അവന്റെ അച്ഛനും അമ്മയും മരിക്കുമ്പോ മൂന്ന് വയസ്സാണ് അവനു പ്രായം. അന്നുമുതൽ എനിക്കവനും അവനുഞാനുമെന്നോണം ജീവിച്ചു. ഒന്നിനും അവൻ വാശിപിടിച്ചിട്ടില്ല. അവനു വേണ്ടത് എന്തെന്ന്

എനിക്കറിയാമായിരുന്നു. കോളേജിൽ ചേരാൻ പോയപ്പോ ഞാൻ വരുന്നില്ല എന്ന് പറഞ്ഞിട്ടും എന്നെയും കൊണ്ടവൻ പോയി. എല്ലാരേയും, 'അമ്മയാണ്' എന്നവൻ പരിചയപ്പെടുത്തി. അതെ പ്രസവിച്ചില്ലെന്നേ ഉള്ളൂ. ഞാനവന്റെ 'അമ്മ' തന്നെ.

ആരോടോ വാശിക്കെന്നോണം മഴ തകർത്തുപെയ്യുന്നു. കറന്റ് ഏഴുമണിക്ക് പോയതാണ്. ഈ മഴയിലും മിന്നലിലും കറന്റ് വരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷിക്കണ്ട. മെഴുകുതിരി വെട്ടത്തിലിരുന്ന് പിന്നെയും ആലോചനയിൽ മുഴുകി. പെട്ടന്നാണ് ദൂരെ എവിടെയോ വലിയ ബഹളം നടക്കുന്ന ശബ്ദം കേട്ടത്. ഇടിമുഴക്കത്തിനിടയിലും അവ്യക്തമായ ശബ്ദം കേൾക്കാം. ആരോ കരയുകയാണ്. പെട്ടന്നുണ്ടായ മിന്നലിൽ വാതിൽ പടിയിൽ ഒരാൾരൂപം കണ്ടു. അതെ, എന്റെ കുട്ടിയല്ലെയത്? അവനെ ഏതിരുട്ടത്ത് കണ്ടാലും എനിക്ക് തിരിച്ചറിയാം. അവൻ മഴയിൽ കുളിച്ച് നിൽക്കുകയാണ്. വേഗമവനെ അകത്തുകയറ്റി തോർത്തെടുത്തു ഉച്ചിയിലെ മഴവെള്ളം തുടച്ചു.

"ആകെ നനഞ്ഞല്ലോ ഉണ്ണിയെ ".

അവനൊന്നും മിണ്ടിയില്ല. ഒന്ന് ചിരിച്ചു .

"അമ്മ ഉണ്ടിട്ടില്ല്യാലെ? വര്വ നമുക്കൊരുമിച്ചു കഴിക്കാം". അവൻ എന്നെയും കൊണ്ട് അടുക്കളയിലേയ്ക്ക് പോയി. രണ്ടു പാത്രത്തിൽ അവൻ തന്നെ ചോറുവിളമ്പി. മുളകുശ്യോം മെഴുക്കുപുരട്ടിയും കൂട്ടി ഒത്തിരിസന്തോഷത്തിൽ അവൻ കഴിക്കുകയാണ്. ഒരു ചെറിയ കിണ്ണത്തിൽ പായസവും കുടിച്ചു. ഊണുകഴിഞ്ഞു കിടക്കാനായി വന്നപ്പോൾ അവൻ എന്നെ ചേർത്തുപിടിച്ച് നെറുകയിൽ ഒരുമ്മ തന്നു. കുട്ടിക്കാലത്ത് അവൻ ഉമ്മ തന്നിട്ടേ ഉറങ്ങുമായിരുന്നുള്ളൂ. ആ പഴയ കുട്ടിയെ എനിക്കു തിരിച്ചുകിട്ടിയതുപോലെ. എന്നോടൊപ്പം കിടക്കണമെന്ന് അവൻ പറഞ്ഞു. ഞങ്ങൾ ഒരുമിച്ചു കിടന്നു. കിടന്നപ്പോൾ തന്നെ അവൻ ഉറങ്ങി. എന്തെല്ലാമോ ആലോചിച്ച് മനസ്സ് നിറഞ്ഞ സന്തോഷത്തിൽ ഞാനും.

രാവിലെ എഴുന്നേക്കാൻ ഒരുപാട് താമസിച്ചു. അവൻ കട്ടിലിൽ ഇല്ല. നേരത്തെ എഴുന്നേറ്റിരിക്കും. കുളിച്ചു. അടുക്കളയിൽ പോയി എനിക്കും അവനും ചായ ഇട്ടു . വരാന്തയിൽ കിടന്ന പത്രം എടുത്തു നിവർത്തി. ഇന്നും ഉണ്ട് മരണകണക്ക്. പോലീസ് എൻകൗണ്ടറിൽ മൂന്ന് നക്സലുകൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു. മൃതദേഹങ്ങളുടെ ചിത്രവും. അതിൽ ഉണ്ണിയുടെ മുഖഛ്ചായയുള്ള ഒരു യുവാവ്. വേഗം മുറിയിൽ ചെന്ന് നോക്കി. ഇല്ല

എന്റെ കുട്ടിയവിടില്ല. കുളിമുറിയിലും പുറത്തുമെല്ലാം നോക്കി. ഇല്ല.അവനവിടെങ്ങുമില്ല.
അടുക്കളയിൽ ചെന്ന് നോക്കി. ഒരു പാത്രത്തിൽ ചോറും മുളകുശ്യോം മെഴുക്കുപുരട്ടിയും കിണ്ണത്തിൽ പായസവും. ഇന്നലെ അവനെല്ലാം കഴിച്ചതല്ലെ? എന്റെ കൂടെ കിടന്നുറങ്ങിയതല്ലേ

SHORT STORY

നിന്റെ വിരലുകൾ

'എൻറെ കൈവെള്ളയിൽ തൊടാൻ അത്ര സുഖമുണ്ടാവില്ല കേട്ടോ. വിരലുകൾ വളരെ പരുക്കനാ. ദേ നോക്ക് ഒരു ഭംഗീം ഇല്ല'. വിവാഹ രാത്രിയിൽ വിരലുകൾ കോർത്തു പിടിച്ചപ്പോൾ അവൾ എൻറെ ഇടത്തെ ചെവിയിൽ പതിയെ മന്ത്രിച്ചതു ഞാനോർക്കുന്നു..

ഞാൻ അവളുടെ നീണ്ട വിരലുകൾ തലോടി. ജനാലയിലൂടെ ഞങ്ങളുടെ സ്വകാര്യതയിലേക്ക് ഒളിഞ്ഞു നോക്കിയ പൂർണചന്ദ്രൻ അതുകണ്ട് ഒരു ചെറു പുഞ്ചിരി പരത്തി എന്ന് തോന്നി.

'അനിക്കങ്ങനെ തോന്നുന്നില്ലല്ലോ'. ആ വിരലുകലുയർത്തി ഞാൻ എൻറെ മുഖത്തോടു ചേർത്തു വെച്ചു.

'മദർ തെരേസയുടെ വിരലുകൾ കണ്ടിട്ടില്ലേ? നീണ്ട ചുക്കിച്ചുളുങ്ങിയ ആ വിരലുകൾ. അതു പോലെ തോന്നുന്നില്ലേ. ഇത് പാരമ്പര്യമാ, അച്ഛൻറെ, അമ്മായീടെ എല്ലാം വിരലുകൾ ഇതുപോലാ'. അവൾ.

'എൻറെ കൈവെള്ള കണ്ടില്ലേ, അതും പരുക്കനാ . ഇതു കണ്ടോ, എത്ര വരകളാണെന്ന് നോക്കൂ. അതും കറുത്തത്'. കൂടിച്ചേർന്ന ദിവസം തന്നെ സ്വന്തം പോരായ്മയെപ്പറ്റി തുറന്നു സംസാരിച്ച അവളുടെ ആത്മാർഥതയോട് എനിക്ക് ബഹുമാനം തോന്നി.

അനേക വിവാഹ വാർഷികങ്ങൾക്കു ശേഷം എത്തിപ്പെട്ട ഈ കുടിയേറ്റ രാജ്യത്തും പലപ്പോഴും ഈ കൈപുരാണം പൊങ്ങി വന്നു. സ്വന്തം രൂപ ഭംഗിയെപ്പറ്റിയുള്ള അപകർഷതാ ബോധത്തിൻറെ കുമിളകൾ.

പക്ഷേ ജീവിതം കൂടുതൽ ജീവിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ആ പരുക്കൻ കൈത്തണ്ട യുടെ, അവളുടെ ചുളിവുള്ള വിരലുകളുടെ നന്മ ഞാൻ നേരിട്ടറിഞ്ഞു. 'നമ്മടെ കുഞ്ഞുങ്ങൾ ഈ കൈ പിടിച്ചല്ലേ നടന്നത്?. അവർ

വളർന്നെ ഈ കൈകൊണ്ടുണ്ടാക്കിയ ചോറ് തിന്നല്ലേ. കരഞ്ഞോണ്ടോടി വന്നപ്പോ കോരിയെടുത്തത് ഈ കൈകൊണ്ടല്ലേ. അവരെപ്പോഴെങ്കിലും പരാതി പറഞ്ഞോ? ഇല്ലല്ലോ'.

'അതു പിള്ളാരല്ലേ അവരിതൊന്നും ശ്രദ്ധിക്കില്ല'. അവൾ.

'ഞാൻ റോഡിൻ്റെ സൈഡ് വോക്കിലെ ഐസിൽ തെന്നി വീണപ്പോൾ ഈ കൈകളല്ലേ എന്നെ പിടിച്ചുയർത്തിയത്'. ഞാൻ ഇത്തിരി തമാശ കലർന്ന ഭാഷയിൽ പിന്നീടൊരിക്കൽ പറഞ്ഞു.

'അതിപ്പൊ വല്യ കാര്യമാണോ?'. അവൾ.

എൻ്റെ ഈ വാക്കുകൾക്കൊന്നും ഫലം കണ്ടില്ല. മദർ തെരേസയുടെ കൈപ്പത്തിയും വിരലുകളും മിനുക്കാനുള്ള വഴികൾ അവൾ അന്വേഷിച്ചു നടന്നു.

'ആ നെയിൽ പോളിഷിൻ്റെ നിറം എനിക്കിഷ്ടപ്പെട്ടു കേട്ടോ'. നീണ്ട നഖങ്ങൾക്ക് കടും ചുവപ്പു നിറമിട്ട് കൃതാർഥതയിൽ പ്രകാശിച്ച അവളുടെ ഉറക്കച്ചടവു തോന്നിപ്പിക്കുന്ന മിഴികളിലേക്കു നോക്കി ഞാൻ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു.

നിവ്യാ ക്രീമിട്ട് അവൾ കൈകൾ എന്നും തടവി മെഴുക്കി. 'ചേട്ടൻ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധിച്ചോ എന്നെറിയില്ല, എന്നെ പെണ്ണുകാണാൻ വന്നപ്പോൾ.

ഞാൻ കൈ രണ്ടും പൊറകിപ്പിടിച്ചാ നിന്നേ. എന്നാലും കാപ്പി കൊണ്ടു വെച്ചപ്പോൾ ചേട്ടൻ കണ്ടു കാണും. തീർച്ച്'.

'പിന്നെ അന്നേരത്തെ വെപ്രാളത്തിനെടെ അതല്ലേ നോക്കുന്നെ'. ഞാൻ.

അവളുടെ നഖങ്ങളുടെ നീളം കൂടിക്കൂടി വന്നു. നിറങ്ങൾ മാറിമാറി അവയെ അലങ്കരിച്ചു. വിശേഷ ദിവസങ്ങളിൽ സൌമിനി പട്ടേൽ എന്ന ഗുജറാത്തി മഹിളയെ സന്ദർശിച്ച് കൈകളിൽ അവൾ ഹെന്നയിട്ടു. ഫോങ്ങ് എന്ന വിയറ്റ്നാം തരുണി നടത്തുന്ന പെഡികുർ മാനികുർ സെൻ്ററിൻ്റെ സന്ദർ ശന മുറിയിൽ വാരാന്ത്യങ്ങളിൽ ഞാനവൾക്കു കൂട്ടിരുന്നു.

പ്രസന്നവതിയായി ഇറങ്ങി വന്ന അവളോട് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

'ഞാൻ ഇവിടിരുന്ന് ഗൂഗിളിൽ മദർ തെരേസയെ തെരയുകയാരുന്നു. ചെറുപ്പത്തിൽ അവർ ഒരു സുന്ദരിയായിരുന്നു. അവരുടെ പഴേ ചിത്രങ്ങളിൽ അവരുടെ വെരലുകൾ കാണുന്നില്ലെങ്കിലും, എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല ഇന്നത്തെ ചിത്രങ്ങളിൽ കാണുന്നപോലെ അന്ന് ചുക്കിച്ചുളുങ്ങിയതായിരുന്നെന്ന്'.

അവൾ മൌനം പാലിച്ചു.

വീണ്ടും 'ക്രൈമിനക്കൽ സെൻ്ററിൽ' അവളെ അനുഗമിക്കുന്നതിനൊപ്പം മദർ തെരേസയെക്കുറിച്ചുള്ള എൻ്റെ ഗവേഷണങ്ങളും തുടർന്നു.

'പാവം ആ അൽബീനിയാക്കാരി കന്യാസ്ത്രീയുടെ കൈകൾ ഇങ്ങനെ ആയതെങ്ങനാന്നറിയാമോ? . കൽക്കട്ടായിലെ തെരുവുകളിൽ ചെളിയിൽ കിടന്ന മനുഷ്യരെ കോരിയെടുത്തിട്ടാവും. മണ്ണും ചെളീം കൈയേൽ പറ്റിയാൽ പിന്നെ ഇങ്ങനെ ആകാതിരിക്കുമോ'. ഒരു ദിവസം മിസ്സിസ് ഫോങ്ങിൻ്റെ ഷോപ്പിലെ ഭീമൻ ബില്ല് അടച്ചു പുറത്തു വരുമ്പോൾ എൻ്റെ അന്നത്തെ വായനയുടെ പൊരുൾ ഞാൻ അവളെ ധരിപ്പിച്ചു .

'എന്തോ പറഞ്ഞാലും എൻ്റെ കൈയും വെരലും അതുപോലിരിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നില്ല'. അവൾ തീർത്തു കൽപ്പിച്ചു. 'ഞാൻ അവരെപ്പോലെ മഠത്തിലമ്മ ഒന്നും അല്ലല്ലോ. എൻ്റെ ജോലി സ്ഥലത്ത് എനിക്ക് ഒരു കോൺഫിഡൻസ് വേണേൽ എൻ്റെ കൈയും, വെരലും അപ്പിയറൻസും നന്നാവണം'.

'ഇന്ന് ഞാൻ രണ്ടു കൈകളും പൊള്ളി വികൃതമായ ഒരു അമേരിക്കൻ ലേഡി ഷെഫിൻെറ ചരിത്രം വായിച്ചു കേട്ടോ. അവർ ഇപ്പോൾ ഒരു രസ്ടറണ്ട് ശ്രിങ്കലേടെ ഒടമയാ. സുധാ ചന്ദ്രനെക്കുറിച്ച് നീ കേട്ടിട്ടില്ലേ. ഒറ്റക്കാലിൽ നൃത്തം ചെയ്യുന്ന സ്ത്രീ. സ്റ്റീഫൻ ഹോകിംഗിനെ നോക്ക്. ഇരുപത്തൊന്നു വയസ്സിൽ എ എൽ എസ് എന്ന രോഗത്തിനടിമയായി. വീൽ ചെയറിലായി. എന്നിട്ടും തിയററ്റിക്കൽ ഫിസിക്സിലെ അതികായകൻ. എഴുപതു കഴിഞ്ഞിട്ടും ഇപ്പോഴും ജീവിക്കുന്നു. ഹെലെൻ കെല്ലർ എന്ന വനിതക്ക് ചെറുപ്പത്തിലെ ബ്രെയിൻ ഫീവർ വന്നു മൂകയും ബധിരയുമായി. എന്നാലും ഉന്നത വിദ്യാഭാസം നേടിയ അവർ വികലാംഗരുടെ ഇടയിൽ പ്രവർത്തിച്ചു കീർത്തി നേടി. ഇവരെല്ലാം എന്തെങ്കിലും കുറവുള്ളോരാരുന്നു . പക്ഷേ അതവരെ വെഷമിപ്പിച്ചില്ല, മനസ്സ് തളർ ത്തിയില്ല , മുന്നേറുവാനുള്ള ഊർജമായി ആ കുറവുകൾ. അവര് ലോകത്തിനു നേടിക്കൊടുത്തത് വളരെ വലുതല്ലേ. നിനക്ക് ഇങ്ങനെ അപകർഷതാ ബോധം തോന്നേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ല. കൈയ്ക്ക് ഒരു ഭംഗിക്കുറവുണ്ടെന്നൊരു തോന്നൽ മാത്രമേയുള്ളല്ലോ. ഈ നീണ്ട വിരലുകൾക്ക് ചിത്രം വരയ്ക്കാനുള്ള കഴിവുണ്ടല്ലോ'. ഞാൻ പോസിറ്റീവ്

തിങ്കിംഗ് അവളിൽ ഇത്തിരിയെങ്കിലും കുത്തിത്തിരുകാൻ ഒരു നീണ്ട പ്രസംഗം തന്നെ നടത്തി. അവൾ അപ്പോൾ നാട്ടിൽ നിന്നെത്തിച്ച സുമീത് മിക്സിയിൽ അരച്ചെടുത്ത പച്ചമഞ്ഞൾ പുരട്ടിയ കൈകൾ ആകാശത്തേക്ക് ഉയർത്തിപ്പിടിച്ച് ഇരിക്കയായിരുന്നു.

' ചേട്ടൻ ഇനി ഒന്നും പറയേണ്ട. എനിക്കെന്തായാലും ഇതിനെക്കുറിച്ച് നല്ല വിഷമം ഉണ്ട്. അതു മാറുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ തനിയെ മാനേജു ചെയ്തോളാം'. നെറ്റിയിലേക്ക് വഴുതി വീണ മുടിയിൽ മഞ്ഞൾ പുരളാതെ കൈത്തണ്ടയുടെ പുറകു വശം കൊണ്ടു നേരെയാക്കി അവൾ പറഞ്ഞു.

എൻറെ സ്വാന്തന വാക്കുകൾ ഒന്നും അവളെ ആശ്വസിപ്പിച്ചില്ല എന്ന് വ്യക്തം.

സംഭവ ബഹുലമായ കുറേ വർഷങ്ങൾ ഞങ്ങൾക്കു മുൻപിൽ കൈവീശി യാത്രയായി. ഒരുപിടി ജീവിതാനുഭവങ്ങളുടെ ഭാണ്ഡം അഴിച്ചു പരിശോധിച്ചു പഠിക്കാൻ ബാക്കി വെച്ചിട്ട്. വരൾച്ച കാട്ടി നിൽക്കുന്ന എൻറെ ശിരസ്സിലെ ബാക്കിയായ വെളുത്ത വരകൾക്ക് കനം വെച്ചപ്പോൾ സഹജീവികളോടുള്ള എൻറെ കരുണ പൊടുന്നനെ വർദ്ധിച്ചു.

ഈ പ്രവാസ ഭൂമിയിൽ ഞാൻ ഒരു വോളണ്ടിയർ ജോലി ആരംഭിച്ചു. ഹോസ്പിടൽ എൽഡർ ലൈഫ് പ്രോഗ്രാം (ഹെൽപ്പ്). വൃദ്ധ മനുഷ്യർ രോഗികളായി കിടക്കുന്ന വാർഡുകളിൽ അവരെ സന്ദർശിക്കുക, അവർക്ക് പത്രം വായിച്ചു കൊടുക്കുക, അവരുടെ ജീവിത കഥകൾ അനുഭാവപൂർവം കേൾക്കുക, ഭക്ഷണം എടുത്തു കൊടുക്കുക തുടങ്ങിയ ജോലികൾ..

ജീവിതം സായാന്ഹവും, ത്രിസന്ധ്യയും പിന്നിട്ട് കനത്ത കൂരിരുട്ടിലെത്തി നിൽക്കുന്ന ഇവരുടെ കഥകൾ എൻറെ കണ്ണ് തുറപ്പിച്ചു. തോന്നുമ്പോൾ എത്തുന്ന മക്കളും കൊച്ചുമക്കളും. ആരെയും കാത്തിരിക്കാനില്ലാത്തവർ. ഏകാന്തതക്ക് കൂട്ടിരിക്കാൻ വിധിക്കപ്പെട്ടവർ.

പോളണ്ടുകാരി ഒരു ക്രിസ്ടീനയുടെ കഥ ഒരിക്കൽ ഞാൻ കേട്ടു. അവർ പറഞ്ഞു. 'നിങ്ങൾ ഹോളോക്കോസ്റ്റിനെക്കുറിച്ച് കേട്ടിട്ടുണ്ടാവുമല്ലോ. രണ്ടാം ലോകമഹായുദ്ധകാലത്ത് അതായത് നാൽപ്പതുകളിൽ ജർമനി ഭരിച്ച ഹിറ്റ്ലർ യൂറോപ്പിലുള്ള ജർമൻകാരെ കൊന്നൊടുക്കാൻ ഉത്തരവിടുന്നു. പത്തു മില്ല്യൻ ആൾക്കാരെ കൊന്നെന്നാ പറയുന്നത്. ജർമൻ പട്ടാളം പോളണ്ടിലും എത്തി.

'യഹൂദന്മാരെ ഒറ്റപ്പെടുത്തി 'ഗെറ്റോകളിൽ' താമസിപ്പിച്ചു പീഡിപ്പിക്കുന്നു. അന്നെനിക്ക് പതിനൊന്നു വയസ്സ്. എൻറെ അനിയന് മൂന്നും. ആ ക്യാമ്പുകളിൽ മനുഷ്യരെ കൊന്നുടുക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ എൻറെ കുടുംബം ഒരു രാത്രി പട്ടാളത്തിൻറെ കണ്ണുവെട്ടിച്ചു രക്ഷപെടുന്നു. സ്ലാബു മാറിക്കിടന്ന ഒരു ഓടയിൽ അഭയം പ്രാപിക്കുന്നു. പിന്നെ പതിനൊന്നു മാസം അതായിരുന്നു ഞങ്ങളുടെ വീട്'.

'നാറുന്ന ഓട. ചുറ്റും എലികൾ ഓടി നടക്കുന്നു. എൻ റെ അനുജൻ എന്നും കരച്ചിലായിരുന്നു. അവൻറെ ശബ്ദം പുറം ലോകം കേൾക്കാതിരിക്കാൻ അമ്മ പാടുപെട്ടു. അവൻറെ വായ പൊത്തിപ്പിടിച്ചു, പഴന്തുണി തിരുകി. അപ്പോൾ അവൻ കൂടുതൽ ഉച്ചത്തിൽ കരഞ്ഞു'.

'ഓട നന്നാക്കാൻ വന്നിരുന്ന ജീവനക്കാർ ഞങ്ങൾ ക്ക് ഭക്ഷണം കൊണ്ടുത്തന്നു. ബാക്കി വരുന്ന റൊട്ടി എലികൾ തിന്നാതിരിക്കാൻ ഡാഡ് പാടു പെട്ടു. മഴക്കാലത്ത് ഓടയിൽ വെള്ളം കൂടിയപ്പോൾ ജീവനക്കാർ ഞങ്ങളെ വലിയ ഒരു ഓടയിലേക്ക് കൊണ്ടു പോയി. ഡാഡ് ചിലപ്പോൾ പുറത്തു പോയി വായിൽ കടിച്ചു പിടിച്ച് ബക്കറ്റിൽ ഞങ്ങൾക്ക് വെള്ളം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ഞങ്ങൾ കുട്ടികൾക്ക്

മലേറിയ പിടിച്ചു. ആ നല്ലവരായ ഓടപ്പണിക്കാർ ഇല്ലായിരുന്നെങ്കിൽ ഞങ്ങൾ അന്നേ മരിച്ചു പോയേനെ'.

'പുറത്തു വണ്ടികൾ പോകുന്നതും കുട്ടികൾ കളിക്കുന്നതും ഞങ്ങൾക്ക് കേൾക്കാമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഞങ്ങൾ എലികളുടെയും, പുഴുക്കളുടെയും അട്ടകളുടെയും ഇടയിലായിരുന്നു'.

അവർ നെടുവീർപ്പിട്ടു. ഞാൻ ആ കൈകളിൽ തലോടി. ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞ കൈകൾ. എല്ലുകളിൽ നേർത്ത ചർമ്മം പൊതിഞ്ഞ വിരലുകൾ. ഇല കൊഴിഞ്ഞ നേർത്ത ശിഖരങ്ങൾ പോലെയുള്ള രക്ത ധമിനികൾ. അവർക്ക് പ്രായം തൊണ്ണൂറു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

അവർ തുടർന്നു.

'ഒരു ദിവസം ജീവനക്കാർ ഒരു നല്ല ദൂതുമായി എത്തി. യഹൂദരരെ മോചിപ്പിക്കാൻ റഷ്യൻ പട്ടാളമിറങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്ക് സുരക്ഷിതരായി പുറത്തു പോകാം'. ഞങ്ങൾ പുറത്തിറങ്ങി. വെയിലും മരങ്ങളും പൂക്കളും വാഹനങ്ങളും ഞങ്ങളെ അദ്ഭുതപ്പെടുത്തി. എൻറെ അനുജന് അതു താങ്ങാനായില്ല. പരിചയമില്ലാത്ത

ലോകം. അവൻ ഓടയിലേക്കു മടങ്ങണമെന്ന് വാശി പിടിച്ചു കരഞ്ഞു',

'അങ്ങനെ നാസികളുടെ പീഡനത്തിൽ നിന്നും രക്ഷ പെട്ട ചുരുക്കം ചിലരലിലൊരു കുടുംബമാണ് ഞങ്ങളുടേത്. പിന്നെ അഭയാർഥി ക്യാമ്പുകളിലും റഫ്യൂജിയായി കാനഡയിലും. ഡാഡും മമ്മും ബ്രദറും മരിച്ചു. എൻ്റെ രണ്ടു മക്കൾ കാലിഫോർ ണിയായിലും ഞാനൊറ്റക്ക് ഇവിടെ ഒരു ഓൾഡ് എജ്ഡ് ഹോമിലും'. അവരുടെ വിറയാർന്ന ചുണ്ടുകൾ നനക്കാൻ കുറച്ചു വെള്ളം ഞാൻ നീട്ടിക്കൊടുത്തു..

എങ്ങനെ എത്രയെത്ര കഥകൾ. ജീവിതത്തിനു ഒരു പുതിയ മാനം വന്നപോലെ എനിക്ക് തോന്നി. ഈ പുതിയ അറിവുകൾ ഞാൻ കൃത്യമായി വീട്ടിൽ എത്തിച്ചു. എന്നോടൊപ്പം 'ഹെൽപിൽ' ചേരാൻ ഒരു ദിവസം ഞാൻ അവളെയും ക്ഷണിച്ചു 'ഇനിയും അതിൻ്റെ ഒരു കൊറവേയുള്ളൂ. എൻ്റെ ഈ വൃത്തികെട്ട കൈ കാണുമ്പോഴേ അവർ തിരിഞ്ഞു കിടക്കും'. അവൾ.

പിന്നീടൊരിക്കൽ ഒരു ഐറിഷ് സ്ത്രീയെക്കണ്ടു. ആ കഥയും വീട്ടിലെത്തി.

രോഗക്കിടക്കയിൽ അവർ ഇടയ്ക്കിടെ പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരുന്ന 'എനിക്കെത്രയും പെട്ടെന്ന് വീട്ടിൽ പോകണം'.

'എന്താണ് ധൃതി മിസ്സിസ് ഫ്ലെച്ചെർ, അസുഖം കുറയണ്ടേ'. ഞാൻ.

'എൻറെ പ്രിയപ്പെട്ട ഓപ്പെറ എന്ന നായയെകെന്നലിൽ എൽപ്പിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവളെന്നെ കാണാതെ വിഷമിക്കുന്നുണ്ടാവും. എനിക്കവളെ ശരിക്കും മിസ്സ് ചെയ്യുന്നു. അവടെ ഭക്ഷണമൊക്കെ ശരിയാകുന്നുണ്ടാവുമോ ആവോ?. മാസത്തിൽ ഒരിക്കൽ ഞാൻ അവൾക്കൊരു ട്രീറ്റ് കൊടുക്കുന്നതാ. ഒരു പ്രത്യേക ഭക്ഷണം. അതൊന്നും അവർ കൊടുക്കില്ല. അടുത്ത മാസം ക്രിസ്ത്മസ് വരുന്നു. എല്ലാ ക്രിസ്മസിനും അവൾക്ക് ഒരു സമ്മാനം കൊടുക്കും. ചുരുളാൻ ഒരു മെത്തയോ കളിപ്പാട്ടമോ മറ്റോ. അതെനിക്ക് പറ്റാതാവുന്നത് ഓർക്കാൻ വയ്യ'.

അടുത്തവട്ടം ചെന്നപ്പോൾ അവർ കടുത്ത നിരാശയിലാരുന്നു.

'ഇനിയും എൻറെ വീട്ടിലേക്കില്ല, ഓൾഡ് ഏജ്ജ് ഹോമിൽ പോകണമെന്ന് മക്കൾ പറയുന്നു. അവർ ഓപ്പറയെ മറ്റാർക്കോ കൊടുത്തു, എന്നോട്

ചോദിക്കാതെ, അവസാനമായി എന്നെ ഒന്നു കാണിക്കാതെ'. അവർ പൊട്ടിക്കരഞ്ഞു.

ഈ ദാരുണ കഥകൾ അവളിൽ പതിയെ മാറ്റമുണ്ടാക്കി. അവസാനം അവളും എന്നോടൊപ്പം ചേരുവാൻ തീരുമാനിച്ചു. ഹോസ്പിറ്റലിൽ പോകുന്ന ആഴ്ചകളിൽ കൈകൾ കൂടുതൽ മിനുക്കി.

'ഹെ, മിസ്സിസ് ഫോങ്ങ് വിയറ്റ്നാമിൽ പോകുന്നെന്ന്, രണ്ടു മാസത്തേക്ക്, വേറെ എങ്ങും പോയാൽ എനിക്ക് തൃപ്തിയില്ല'.

അങ്ങനെ കൈമിനുക്കാതെ അവൾ ജോലിക്കുപോയി. വോളന്റിയറിൻറെ ചുവന്ന കുപ്പായമണിഞ്ഞു. നെയിം പ്ലേറ്റും വച്ചു. നോ വൺ ഡൈസ് എലോൺ (നോഡ) എന്ന പ്രോഗ്രാമിൻറെ ഭാഗമായി. ആരുമില്ലാത്തവരും, മക്കൾ ഉപേക്ഷിച്ചവരും , മക്കളും സ്വന്തക്കാരും ദൂരെയായിരിക്കുന്ന രോഗികൾ മരിക്കുന്ന സമയം അവരുടെ അടുത്തിരിക്കുക എന്ന ജോലി. നാൽപ്പത്തെട്ടു മുതൽ എഴുപത്തെട്ടു മണിക്കൂറുകൾക്കുള്ളിൽ മരിക്കുമെന്ന് ഡോക്ടർ പ്രവചിച്ച രോഗികളാണിവർ. ഒരു മനുഷ്യനും മരിക്കുമ്പോൾ തനിയെയായിരിക്കല്ല് എന്ന സിദ്ധാന്തം.

ഒരു ദിവസം ഇൻറെൻസീവ് കെയർ യൂണിറ്റിൽ അത്യാസന്ന നിലയിൽ കിടന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ കൈപിടിച്ച് കിടക്കക്കരികിൽ മണിക്കൂറുകൾ ചിലവഴിച്ച ശേഷം അവൾ വിഷമിച്ചു വീട്ടിലെത്തി. ഒരു മിസ്സസ് കെല്ലി. മകൻ കനേഡിയൻ ആംഡ് ഫോർ സിൽ പട്ടാളക്കാരനായിരുന്നു. അയാൾ അഫ്ഗാനിസ്ഥാനിൽ ലാൻഡ് മൈനിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഒരു വർഷം മുൻപാണ് അവർക്ക് പാൻക്രിയാട്ടിക് കാൻസർ കണ്ടു പിടിച്ചത്.

‘ എൻറെ മകൾക്ക് എന്നോട് പിണക്കമാണ്. കാരണം എസ്റ്റേറ്റ് വിഭജിച്ചപ്പോൾ മരിച്ചു പോയ മകൻറെ ഭാര്യയ്ക്ക് ഒരു ഭാഗം എഴുതി വെച്ചു. അവൾ എന്നെ വിളിച്ചിട്ട് നാല് വർഷമായി. കാൻ സറാണെന്ന് ഈമെയിൽ അയച്ചു. ഫോണിൽ വിളിച്ചു മെസ്സേജ് ഇട്ടു. അവളെയും മക്കളെയും മരിക്കുന്നതിനു മുൻപ് കാണണമെന്നുണ്ട് എന്ന് പറഞ്ഞു. ഒന്നിനും മറുപടിയില്ല. കൊച്ചുമകന് ഇപ്പോൾ പതിനെട്ട് വയസ്സുണ്ട്. അല്ലാ വീക്കെൻണ്ടിലും എൻറെ ഭർ ത്താവ് അവനെ കൂട്ടി ഫിഷിങ്ങിനു പോയിരുന്നു. ആ യമഹ ബോട്ട് അവനു കൊടുക്കാമെന്നു പറഞ്ഞതാണ്”. അവനെയും കാണാൻ കൊതിയായി. എന്നെങ്കിലും അവൻ വരുമോ ആവോ?’. അവരുടെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു കവിഞ്ഞു.

'പിന്നെ ഒരു ദിവസമേ അവർ ജീവിച്ചുള്ളു. അവർ മരിക്കുന്നെന് മുൻപ് എന്നോട് മറ്റൊരു കാര്യം പറഞ്ഞു'.

'എന്തു കാര്യം?. സ്വത്ത് വല്ലോം നിനക്കെഴുതി വെച്ചെന്നാവും', തമാശയാണെങ്കിലും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അത് അനവസരത്തിലായിപ്പോയി എന്നെനിക്ക് തോന്നി.

'എന്നാ ഞാനിപ്പം പറയുന്നില്ല. എൻ്റെ മനസ്സിൽ തന്നെ ഇരിക്കട്ടെ'. അവൾ. എൻ്റെ ആ വാക്കുകൾ അവളിൽ അലസോരമുണ്ടാക്കിയെന്നു തീർച്ച.

ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഞാനവളുടെ നഖങ്ങൾ ശ്രദ്ധിച്ചു. നീണ്ടു കൂർത്ത നഖങ്ങൾക്ക് നീളം കുറഞ്ഞു. ഒലിവെണ്ണ പുരട്ടി മൃദുലമാക്കിയിരുന്ന കൈവിരലുകളിൽ എണ്ണ വറ്റി വരണ്ടു. 'ഹെന്ന'യുടെ ചിത്രങ്ങൾ മാഞ്ഞു.

വിയത്നാമിൽ നിന്നും തിരികെയെത്തിയ മിസ്സിസ് ഫോങ്ങ് വിളിച്ചു. ഞാനാണ് ഫോൺ എടുത്തത്. അവരാണെന്ന് പറഞ്ഞപ്പോൾ ഞാനിവിടെയില്ലെന്നു പറയാൻ പറഞ്ഞു. ഇവൾക്കിതെന്തു പറ്റി?. വളരെ സെൻസിറ്റീവ് വിഷയമായതിനാൽ ഒരു ചർ ച്ചയാക്കേണ്ടെന്നു കരുതി. എങ്കിലും എൻ്റെ ആകാംക്ഷ കൂടി വന്നു.

'ആ വിയത്നാമി സ്ത്രീ വിളിച്ചിരുന്നു കേട്ടോ. ഇപ്പോൾ പലപ്രാവശ്യമായി'.

'ഞാൻ തിരികെ വിളിക്കാം'. അവൾ.

ദിവസങ്ങൾ പലതു കഴിഞ്ഞു. അവൾ തിരിച്ചു വിളിച്ചെന്ന് തോന്നുന്നില്ല. ഞാൻ മൌനം പാലിച്ചു.

അന്നൊരു ക്രിസ്മസ് പ്രഭാതം . ഉദയ സൂര്യന് മുൻപേ ഉണർന്ന ഞാൻ കിടപ്പുമുറിയുടെ ചില്ലു ജനൽ പാളിയിലൂടെ പുറത്തേക്ക് നോക്കിക്കിടന്നു. വെളുത്ത പുതപ്പിട്ടു നിൽക്കുന്ന വീടുകളുടെ കൂരയിൽ പലവർണ്ണ വിളക്കുകൾ പ്രകാശിച്ചു നിൽക്കുന്നു. അവൾ ഇപ്പോഴും ഉറക്കമാണ്. രാത്രിവീണ മഞ്ഞുകൊണ്ട് മേനി പുതച്ചു നിൽക്കുന്ന പൈൻ മരങ്ങൾ. റോബിൻ പക്ഷികൾ അവയുടെ ശിഖരങ്ങളിലൂടെ പറന്നു നടന്നു മഞ്ഞു മഴകൾ തീർക്കുന്നു. യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു വൈറ്റ് ക്രിസ്മസ്.

ഉണർന്നു കണ്ണു തുറന്ന അവൾ പെട്ടെന്ന് എന്നോട് കൂടുതൽ ചേർന്നു കിടന്നു. അവളുടെ വിരലുകൾ എൻ റെ വിരലുകളോട് കോർത്തു, ഒരു മുഖവുരയും കൂടാതെ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

'ആ കെല്ലിയമ്മ മരിക്കുന്നെന് മുമ്പേ എൻറെ വലത്തേ കൈയേൽ മുറുക്കിപ്പിടിച്ചു. അപ്പോഴും അവർക്ക് നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നു. അവരെന്നോട്

പറഞ്ഞു. 'താങ്ക് യു സ്വീറ്റ് ഹാർട്ട്..... ടൈം ടു ഗോ..... ഗോഡ് ബ്ലസ് യു.' പിന്നെ എന്നെങ്കിലും ഞാൻ അവരുടെ മകളെ കാണുകയാണെങ്കിൽ ഞാൻ അവളെ വെറുക്കുന്നില്ല എന്ന് പറയണമെന്നും. ഞാൻ മറ്റേ കൈകൊണ്ട് അവരുടെ നെറ്റി തടവി. സ്വന്തം മോൾക്ക് പകരം ഞാനായി അപ്പോൾ അവരുടെ മോള്.'

അവൾ എന്നോടിതുപറയുവാൻ ഈ ഒരു നിമിഷം സൂക്ഷിച്ചു വെച്ചിരിക്കയായിരുന്നു എന്നു തോന്നി തിടുക്കത്തിലുള്ള ആ പറച്ചിൽ കേട്ടപ്പോൾ.

അവൾ തുടർന്നു.

'പിന്നെ അവർ പെട്ടെന്ന് എൻ്റെ കൈകൾ രണ്ടും ചേർത്തു പിടിച്ച് അവരുടെ വിരലുകൾ പതുക്കെയോടിച്ചിട്ട് ഒരു കാര്യം പറഞ്ഞു. അതാരുന്നു അവരുടെ അവസാന സംസാരം. അതുകഴിഞ്ഞ് ശ്വാസം എടുക്കാൻ പാടുപെട്ടു, രണ്ടു മൂന്നു മിനിട്ടിനകം പാവം പോയി. വേണ്ടപ്പെട്ട ഒരാളും അരികിലില്ലാതെ. ഒരാള് മരിക്കുന്നെ ഞാൻ ആദ്യം കാണുവാ. എനിക്കൊത്തിരി സങ്കടമായി. അമ്മ മരിച്ചപ്പം അടുത്തില്ലാരുന്നല്ലോ എന്നോർത്തുമാകാം'.

ആ ബ്രിട്ടീഷുകാരി വനിത അവളോട് പറഞ്ഞതെന്താകാം എന്ന് ഞാൻ ഒരു നിമിഷം ചിന്തിച്ചു. ഞാൻ നേരത്തെ അവളോട് പറഞ്ഞ വിട്ടുവായ മനസ്സിലൂടെ മിന്നി മറഞ്ഞ് ഒരു നൊമ്പരക്കാറ്റായി നിന്നു. ഞാൻ ആകാംക്ഷയോടെ അവളുടെ ഉറക്കം ഉണർന്ന കണ്ണുകളിലേക്കു നോക്കി.

അവൾ വിതുമ്പിത്തുടങ്ങിയിരുന്നു. ഞാൻ അവളെ എന്നോട് കൂടുതൽ ചേർത്തു പിടിച്ചു. കണ്ണീർ അവളുടെ കവിളുകൾ താണ്ടി താഴേക്കൊഴുകി എൻറെ തോള് നനച്ചു. മിസ്സിസ് കെല്ലിയുടെ അവസാന വാക്കുകൾ അവളുടെ വിതുമ്പലിൽ മുങ്ങിയ സ്വരത്തിൽ ഞാൻ കേട്ടു.

'നിങ്ങൾ ഇന്ത്യയീന്നാണല്ലേ. ഞാൻ കൽക്കട്ടയിലെ ആ മദർ തെരേസയുടെ ചില ചിത്രങ്ങൾ കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എനിക്കവരോട് കടുത്ത ആരാധനയായിരുന്നു. ഞാൻ നിൻറെ വിരലുകൾ ശ്രദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു. ഈ വിരലുകൾ ശരിക്കും അവരുടെ വിരലുകൾ പോലെയുണ്ട്. എത്ര ഭംഗിയുള്ള വിരലുകൾ----'.

ഞാൻ ആ പരുക്കൻ വിരലുകൾ കൂടുതൽ ഇറുക്കിപ്പിടിച്ച് എൻറെ മുഖത്തോടു ചേർത്തു വെച്ചു...

SHORT STORY

പമ്പരം

അപ്പാപ്പന്റെ പഴയ തുരുമ്പെടുത്തു ചെമ്പിച്ച ഹീൾ സൈക്കിൾ , അതിൽ ആഞ്ഞു ചവിട്ടി പായുമ്പോൾ റോഡിനു ഇരുവശമുള്ള ലോകം കറങ്ങുന്നതായി അവന് തോന്നാറുണ്ട്. പരവൂർ ബസ്സ്റ്റാൻഡ് , പൊട്ടന്റെ മിൽ , പുറ്റിങ്ങൽ ആൽമരം. ഗട്ടറുകൾ ചാടിച്ചു കുതിക്കുന്ന ടയറും വീലും, ചുറ്റുപാടും വെട്ടിത്തിരിയുന്ന തലയും ആളുകൾ അവനെ പമ്പരം എന്ന് വിളിച്ചു.

പമ്പരം മൂന്നുതവണ കാറ്റിനനുസരണം കറങ്ങി നാൽക്കവലയിൽ നിന്നു . പമ്പരം മിണ്ടില്ല , കേൾക്കില്ല. പൊട്ടനാണ് പക്ഷെ വട്ടനല്ല. അപ്പാപ്പന്റെ ആലയിലെ ഊർജസ്വലനായ ഉരുക്കാണ് പതിനാല് കൊല്ലമായി കറങ്ങുന്ന പമ്പരം. കറുത്ത് മെലിഞ്ഞ ഒരു പാറയാണ്, വെളുത്തു മെലിഞ്ഞ കൂട്ടുകാരിയോട് പ്രണയം തോന്നി . ആലയിൽ കത്തിക്ക് മൂർച്ച കൂട്ടുമ്പോഴും മുന്നിൽ കത്തുന്ന തീ അവനു അവളുടെ കണ്ണുകളാണ് . കണ്ണിൽ തീ ഉള്ള ആ പെണ്ണ് 7

ബിയിലെ നാല്പതോളം കണ്ണുകളുടെ ആവേശമായിരുന്നു. ശാസ്ത്രം പഠിപ്പിക്കുന്ന തങ്കമണി ടീച്ചർടെ ഭാഷയിൽ മുഖ്യ ആകർഷണ കേന്ദ്രം. വിദേശമദ്യശാലയ്ക്കരികിലെ ഓട്ടോസ്റ്റാൻഡ് .അവിടെ നിന്ന് അവളുടെ വിടർന്ന തുറിച്ച കണ്ണിലേക്കു നോക്കണം. അവളെങ്ങാനും തിരിച്ചു നോക്കിയാൽ തല വെട്ടിച്ചു സമയം തെറ്റി ഓടിയെത്തുന്ന വി ആൻഡ് എസ് ബസ്സിലേക് ദൃഷ്ടി അയക്കണം. ഒരു നാരങ്ങ സോഡ, ബട്ടർ ബൺ, അപ്പാപ്പന് ഒരുകെട്ട് ബീഡി, ഇത്രയൊക്കയേ ഈ സായംസന്ധ്യയിൽ പമ്പരം ആഗ്രഹിക്കുന്നുള്ളൂ. പമ്പരത്തിന്റെ സന്തതസഹചാരിയാണ് ആ പോലീസ് വാഹനത്തിന്റെ ടയറിൽ അതിഗംഭീരമായി കാലുപൊക്കി മൂത്രവിസർജനം നടത്തുന്ന ആ ശ്വാനൻ. ആ ജീപ്പും അത് ഓടിയണയുന്ന പോലീസ് സ്റ്റേഷനും ഇനി എനിക്കു സ്വന്തം എന്നാവും വലിയ ലിംഗമുള്ള ആ പുരുഷകേസരി ചിന്തിക്കുന്നത്. തൻ്റെ ഇതര ചിന്തകളെ മൂക്കിൽനിന്നാവാഹിച് വായിലെത്തിച്ചു നിലത്തു കാർക്കിച്ചുതുപ്പിയതും മുതുകിൽ ഒരടിവീണതും ഒന്നിച്ചായിരുന്നു. പമ്പരം തിരിഞ്ഞുനോക്കി, അടുത്ത വീട്ടിലെ അമ്മാവനാണ്. വീടിനോടായി വലിയ പുരയിടമുള്ള, കാറും

കോഴിയും, വലിയ ടീവിയും പശുവുമുള്ള എഞ്ചിനീയറിംഗ് വിദ്യാർത്ഥിനിയുടെ പിതാവ്. തൊഴുത്തിലെ ബൾബ് മാറ്റിയിടണം അല്ലെങ്കിൽ ബൾബിന്റെ പ്രശ്നം നോക്കണം, കാരണവർ എന്തൊക്കെയോ പറഞ്ഞൊപ്പിച്ചു, പോയി പണിനോക്കാൻ പമ്പരവും പറഞ്ഞു. വൈകിട്ടത്തെ തലപ്പന്തുകളിയും പന്തൽകുളത്തെ അടിച്ചു തെരിപ്പിച്ചുള്ള കുളിയും ഒഴിവാക്കാൻ പറ്റാത്തതാണ്. എന്നവരികിലും അമ്മാവന്റെ ഇളയമകളെക്കുറിച്ചോർത്തപ്പോ നാളെ വരാമെന്നും അടിയന്തിരമായ ഒരത്യാവശ്യമുണ്ടെന്നും ഇനിമേൽ തൻ്റെ മുതുകത്തു അധികാരത്തിൽ ആഞ്ഞടിക്കരുതെന്നും പമ്പരം പറഞ്ഞു, കാരണം ഇത് കാറ്റുണ്ടാക്കി കറങ്ങുന്ന പമ്പരമാണ്. പലരെയും വഴിക്കു കണ്ടു കൈകളും വിരലുകളും പലകുറി സമർസോൾട് അടിച്ചു. സൈക്കിളും പമ്പരവും അതിവേഗം ബഹുദൂരം കറങ്ങി. ചുറ്റും ശബ്ദം, വലിയ ശബ്ദപെട്ടികളിൽ പ്രമുഖ മന്ത്രി നാടിനുവേണ്ടി പ്രസംഗിക്കുന്നു, കൈയ്യടി, പോലീസിന്റെ രാഷ്ട്രീയം പറച്ചിൽ, കാളയെ ചാട്ടവാറിനടിച്ച് ഓടിക്കുന്നതുപോലെ റോയൽ എൻഫീൽഡുകളെ അടിച്ചോടിക്കുന്ന യുവകോമാളന്മാർ. ഇതിനെല്ലാമിടയിലൂടെ ചുറ്റിത്തിരിഞ്ഞു വെട്ടികറക്കി

പ്രകമ്പനം കൊള്ളിക്കുന്ന പമ്പരത്തിന്റെ സൈക്കിൾബെൽ. അതിനു നൃത്തം വായിച്ച പിന്തുടരുന്ന ശ്വാനൻ. ഒരുവേള സൈക്കിൾ നില്കുന്നു, പമ്പരത്തെ പൊട്ടൻ എന്നുവിളിച്ച ഒരു വട്ടന്റെ പല്ല് വായുവിൽ മലക്കംമറിയുന്നു. വലംകൈയ്യിലെ യോനീവിരൽമുട്ടിൽ നേർത്ത ഒരു പാടോടെ ഓടിപോകാനാഞ്ഞ അഭിമാനത്തെ കീശയിലാക്കി വീണ്ടും കറങ്ങുന്നു .

ചില രാത്രികളിൽ കാറ്റു ഉണ്ടാവാറില്ല, അതാവും പമ്പരം വീട്ടിൽ വിശ്രമം. വലിയ കാറ്റാടിയായി ഉപയോഗമുള്ള എന്തെങ്കിലും ചെയ്യണം, അപ്പാപ്പൻ ഉപദേശിക്കാറുണ്ട് . തനിക്കു ഉപയോഗമില്ലാത്ത ഒന്നുംചെയ്യാറില്ല പമ്പരം, എങ്കിലും കാരണവർ പറയുന്നതെല്ലാം കേട്ട് തലയാട്ടി നാവുനുണഞ്ഞു ഉമിനീരിറക്കി സലാം വയ്ക്കലാണ് പതിവ്, അതിന് കാരണം ശാപ്പാടിന് ശേഷം മദാലസകൾക് കീശയിൽനിന്നും പണം വാരിയെറിയുന്ന ഉത്തരേന്ത്യൻ മാർവാടികളെപോലെ അപ്പാപ്പൻ വച്ചുനീട്ടുന്ന ഒരു ഗ്ലാസ് റം ആണ്. പമ്പരം അപ്പാപ്പനോട് സംസാരിക്കാറുണ്ട്, ചുണ്ടിനും മുൻവശത്തെ പല്ലിനുമിടയിലെ വായുവിൽ എന്തോ രഹസ്യം ഒളിപ്പിച്ച് റം ഇരുകൈകളും നീട്ടി അവൻ ഏറ്റുവാങ്ങും, ശേഷം അപ്പാപ്പൻ നേരെ മുറിയിലേക്കു

പോകും . ബാക്കിയുള്ള രണ്ടുഗ്ലാസ്സ് എഴുപതു കഴിഞ്ഞ ഭാര്യയ്ക്ക് അവകാശപ്പെട്ടതാണ് . മുറിയുടെ ഒരു വശത്തായി ഒരു മൂങ്ങ വസിക്കുന്നു , മൂങ്ങ ഉണരുമ്പോൾ പമ്പരം ഉറങ്ങുന്നു .

ശുഭം

NB:- വായുവിൽ മലക്കം മറിഞ്ഞ ആ പല്ല്

തടിച്ച വിഷ്ണു പാവത്താനാണ്, എന്നുവരികിലും അസ്ഥാനത്തുള്ള അവൻ്റെ ചില തമാശകൾ പമ്പരത്തിന് പിടിക്കാറില്ല .ആ ഒരു തുള്ളി ഇഷ്ടമില്ലായ്മയാണ് പല്ലായി പെയ്തു നിലത്തു വീണത് . ഇരുവരും സുഹൃത്തുക്കൾ ആയതിനാലും തടിയന് പലപ്പോഴായി പമ്പരത്തിനെ ആവശ്യമുള്ളതിനാലും പല്ലുകേസ് പശ്ചാത്തലത്തിൽ ഒത്തുതീർപ്പാവുന്നു .എന്നാൽ തെറിച്ച പല്ലിന്റെ കഥ അവിടെ അവസാനിക്കുന്നില്ല അത് ശ്വാനന്റെ മൂക്കിനും അവിടെനിന്ന് വായിലേക്കും ഉള്ള ദൂരത്തിൽ അപ്രത്യക്ഷമാവുന്നു . അവനങ്ങനെ നൃത്തം വയ്ച്ചു തുടകളിലെ പേശികളെ മുകളിലേക്കും താഴേക്കും ചലിപ്പിച് ആളൊഴിഞ്ഞ ഒരു ബസ്സിനുള്ളിൽ ആ പല്ല് നിക്ഷേപിക്കുന്നു . ബസ്സിലെ തിക്കിലും തിരക്കിനുമിടയിൽ തൻ്റെ നിതംബത്തിൽ ഒരനാവശ്യ സ്വാതന്ത്ര്യം മുട്ടിയുരുമ്മുന്നതായി

മനസ്സിലായ ഒരു ചേച്ചി പൊട്ടുന്നനെ പുളകിതയായെങ്കിലും പെട്ടെന്ന് മനസ്സിലേക്കു ഉരുണ്ടുകയറിയ പലതര മാനാഭിമാന ചിന്തകളാൽ ഒരു പയ്യനെ ചെരിപ്പൂരിയടിക്കുന്നു . ആകെ കോലാഹലം . അതേസമയം ചെരിപ്പിനടിയിലെ വിടവിൽ പറ്റിയിരുന്ന ആ പല്ല് അടിയുടെ ആഘാതത്തിൽ ബസ്സിന് പുറത്തേക്കു പറക്കുന്നു .ഏതോ വിദേശ ശക്തിയുടെ പ്രേരണയിൽ നിഗൂഢാലോചനയുടെ ഭാരവുംപേറി ആ പല്ല യാത്ര തുടരുന്നതായിരിക്കും . എല്ലാവരുടെയും ഇഷ്ടാനിഷ്ടഅനുസരണം ആ പല്ല് ഉത്തരകൊറിയവരെ സഞ്ചരിക്കുന്നതാണ് അപ്പോഴും പമ്പരം കറങ്ങിക്കൊണ്ടിരിക്കും

POEM

The Spell Of The Yukon

I wanted the gold, and I sought it;
 I scrabbled and mucked like a slave.
Was it famine or scurvy—I fought it;

I hurled my youth into a grave.
I wanted the gold, and I got it—
Came out with a fortune last fall,—
Yet somehow life's not what I thought it,
And somehow the gold isn't all.

No! There's the land. (Have you seen it?)
It's the cussedness land that I know,
From the big, dizzy mountains that screen it
To the deep, deathlike valleys below.
Some say God was tired when He made it;
Some say it's a fine land to shun;
Maybe; but there's some as would trade it
For no land on earth—and I'm one.

You come to get rich (damned good reason);
You feel like an exile at first;
You hate it like hell for a season,
And then you are worse than the worst.
It grips you like some kinds of sinning;

It twists you from foe to a friend;
It seems it’s been since the beginning;
It seems it will be to the end.

I’ve stood in some mighty-mouthed hollow
That’s plumb-full of hush to the brim;
I’ve watched the big, husky sun wallow
In crimson and gold, and grow dim,
till the moon set the pearly peaks gleaming,
And the stars tumbled out, neck and crop;
And I’ve thought that I surely was dreaming,
With the peace o’ the world piled on top.

The summer—no sweeter was ever;
The sunshiny woods all athrill;
The grayling aleap in the river,
The bighorn asleep on the hill.
The strong life that never knows harness;
The wilds where the caribou call;
The freshness, the freedom, the farness—

O God! how I’m stuck on it all.

The winter! the brightness that blinds you,
The white land locked tight as a drum,
The cold fear that follows and finds you,
The silence that bludgeons you dumb.
The snows that are older than history,
The woods where the weird shadows slant;
The stillness, the moonlight, the mystery,
I’ve bade ’em good-by—but I can’t.

There’s a land where the mountains are nameless,
And the rivers all run God knows where;
There are lives that are erring and aimless,
And deaths that just hang by a hair;
There are hardships that nobody reckons;
There are valleys unpeopled and still;
There’s a land—oh, it beckons and beckons,
And I want to go back—and I will.

They’re making my money diminish;
  I’m sick of the taste of champagne.
Thank God! when I’m skinned to a finish
  I’ll pike to the Yukon again.
I’ll fight—and you bet it’s no sham-fight;
  It’s hell!—but I’ve been there before;
And it’s better than this by a dam site—
  So me for the Yukon once more.

There’s gold, and it’s haunting and haunting;
  It’s luring me on as of old;
Yet it isn’t the gold that I’m wanting
  So much as just finding the gold.
It’s the great, big, broad land ’way up yonder,
  It’s the forests where silence has lease;
It’s the beauty that thrills me with wonder,
  It’s the stillness that fills me with peace.

SHORT STORY

The Elephant Rope

A gentleman was walking through an elephant camp, and he spotted that the elephants weren't being kept in cages or held by the use of chains.

All that was holding them back from escaping the camp, was a small piece of rope tied to one of their legs.

As the man gazed upon the elephants, he was completely confused as to why the elephants didn't just use their strength to break the rope and escape the camp. They could easily have done so, but instead, they didn't try to at all.

Curious and wanting to know the answer, he asked a trainer nearby why the elephants were just standing there and never tried to escape.

The trainer replied;

“when they are very young and much smaller we use the same size rope to tie them and, at that age, it’s enough to hold them. As they grow up, they are conditioned to believe they cannot break away. They believe the rope can still hold them, so they never try to break free.”

The only reason that the elephants weren’t breaking free and escaping from the camp was that over time they adopted the belief that it just wasn’t possible.

Moral of the story: No matter how much the world tries to hold you back, always continue with the belief that what you want to achieve is possible. Believing you can become successful is the most important step in actually achieving it.

SHORT STORY

പെയ്തൊഴിയാതെ

കൈയിൽ നിവർത്തി പിടിച്ച കത്തുമായി അവൾ വാതിൽപ്പടിയിൽ ചാരിനിന്നു. വിശ്വസിക്കാനാവാത്തൊരു സ്വപ്നത്തിലാണ് താനിപ്പോഴും എന്ന് അവൾക്കു തോന്നി. പന്ത്രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്ക് മുന്നേയുള്ള ഓർമകളിൽ നിന്നൊരു പതിനാറുകാരൻ തൻ്റെ മുന്നിലെത്തി നിൽക്കുന്നു, ഒരു കത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ. രാധിക വീണ്ടും കൈയിലെ കത്തിലേക്ക് മുഖം താഴ്ത്തി.

"പ്രിയപ്പെട്ട രാധൂ..ഇപ്പോഴും അങ്ങനെ വിളിക്കാൻ എനിക്ക് യോഗ്യത ഉണ്ടെന്നു കരുതുന്നു. ഞാൻ രഘുവാണ്, പന്ത്രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്കു മുൻപ് എൻ്റെ നാടിനെയും കളിക്കൂട്ടുകാരിയും വിട്ടകന്ന് എനിക്ക് അറിയാത്തൊരു നാട്ടിലേക്ക് അച്ഛനമ്മമാരോടൊപ്പം കൂട് മാറി പോയ അതേ രഘു. ഇപ്പോഴും, എനിക്കോർമയുള്ള മേൽവിലാസത്തിൽ നീയുണ്ടാകും എന്ന പ്രതീക്ഷയാണെനിക്ക് ഈ കത്തെഴുതാനുള്ള ധൈര്യം. നിന്നിലേക്ക് എത്താൻ എനിക്ക്

ആകെയുള്ള പിടിവള്ളിയാണ് ഈ മേൽവിലാസം. . അച്ഛനമ്മമാർ എന്നെ ഏൽപ്പിച്ച കടമകൾ ഒക്കെ ഞാൻ നിർവഹിച്ചു കഴിഞ്ഞു.പഠനം, ജോലി,പണം,അന്തസ്സ് എല്ലാം. പക്ഷെ, എൻറെ സംതൃപ്തികൾ ഇപ്പോഴും അപൂർണ്ണമാണ്. രാധൂ...ഞാൻ വരികയാണ്. നിൻറെ അരികിലേക്ക്. നമ്മൾ കളിച്ചു നടന്ന പാടവും പറമ്പും കാവും കുളങ്ങളും ഇലഞ്ഞിമരച്ചുവടുമെല്ലാമാണെന്നെ ഇത്ര കാലം, ഇവിടെ പിടിച്ചു നിർത്താൻ പ്രേരണ നൽകിയത്.ഇനി എനിക്ക് അതെല്ലാം തിരികെ വേണം. പന്ത്രണ്ട് വർഷങ്ങൾ ഒരു വലിയ കാലയളവ് ആണെങ്കിലും നിന്നോടോത്തുള്ള ഓർമകളെ ഞാൻ ഇപ്പോഴും വിശ്വസിക്കുന്നു. നിന്നോടൊപ്പം കൈ കൂപ്പി നിന്ന സന്ധ്യകളും കാവും ഞാൻ പറയാൻ മറന്ന പലതും ബാക്കി വച്ചിരിക്കുന്നു. അതെല്ലാം പറഞ്ഞു തീർക്കാനും, നിനക്കൊപ്പം ഒരിക്കൽ കൂടി, ഇനിയുള്ള സന്ധ്യകളിൽ ഒപ്പം നടക്കാനും ഈ വരുന്ന ഏപ്രിൽ ഇരുപത്തിനാലിന് നിൻറെ വീടിനു മുന്നിൽ ഞാനുണ്ടാകും. സ്നേഹത്തോടെ....രഘു.

രാധിക ആ കത്ത് നെഞ്ചോടു ചേർത്തു. രഘു....!! പന്ത്രണ്ട് വർഷങ്ങൾക്കിപ്പുറം അവനെന്നെ ഓർത്തിരിക്കുന്നു. അവൾക്ക് സന്തോഷം അടക്കാൻ വയ്യാത്തത് പോലെ തോന്നി.

ഇടക്കെപ്പോഴൊക്കെയോ ഓർമകളിൽ വെറുതേ വന്നു പോകുമെന്നല്ലാതെ തൻറെ ഓർമകളിൽ നിന്നും അവൻ മാഞ്ഞു തുടങ്ങിയിരുന്നു. പക്ഷെ അവൻ ഇതാ തന്നെ ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു..

"രാധികേ.."ഉമ്മറത്ത് നിന്നു വിളി ഉയർന്നു. അവൾ കത്തെടുത്തു ബുക്കിനിടയിൽ വച്ചിട്ട് ഉമ്മറത്തേക്ക് നടന്നു.

അമ്മ കസേരയിൽ ഇരുന്നു അവളെ നോക്കി.

എന്താമ്മേ?!

"നീയിതെവിടെ പോയി, കുറെ നേരമായിട്ട് കണ്ടില്ലല്ലോ"?

"ഞാൻ അപ്പുറത്ത് ഉണ്ടായിരുന്നു.അമ്മക്ക് എന്തേലും വേണോ?!

"വേണ്ട, കാണാഞ്ഞത് കൊണ്ട് വിളിച്ചതാ.."

അവൾ തിരിഞ്ഞു നടക്കാൻ ഭാവിച്ചു..

"മോളെ..?!! അവർ വീണ്ടും വിളിച്ചു. രാധിക അമ്മയെ നോക്കി. അവർക്കെന്തോ പറയാനുണ്ട് എന്നവൾക്ക് തോന്നി. അവൾ ചെന്നു അമ്മയുടെ അടുത്ത് നിലത്തിരുന്നു.

"പറഞ്ഞോ..എന്താ കാര്യം?!!

അമ്മ അവളുടെ മുടിയിൽ തഴുകി . ഇന്നലെ ആ നാരായണി പറഞ്ഞ കാര്യം അമ്മ ആലോചിക്കട്ടെ. അവൾ അമ്മയുടെ കൈയിൽ പിടിച്ചു സ്നേഹത്തോടെ അമർത്തി.

"അവർ സ്ത്രീധനം വേണ്ടെന്ന പറഞ്ഞോ ?!"അമ്മയുടെ മുഖം മങ്ങുന്നത് അവൾ കണ്ടു..

"എൻറെ അമ്മക്കുട്ടീ..." അവൾ സ്നേഹത്തോടെ വിളിച്ചു.."ദേ..ഈ ഒരു ദിവസം കൂടി ക്ഷമിക്ക്..അത് കഴിഞ്ഞാൽ നിൻറെ എല്ലാ വിഷമവും മാറും." അതെന്താ എന്നർത്ഥത്തിൽ അവർ മകളുടെ മുഖത്തേക്ക് നോക്കി. "അതൊക്കെ ഉണ്ട്.കണ്ടോ.." അവൾ എണീറ്റ് അകത്തേക്ക് നടന്നു. മകൾ പോകുന്നതും നോക്കി അവർ ഒരു ദീർഘ നിശ്വാസത്തോടെ കസേരയിലേക്ക് ചാഞ്ഞിരുന്നു. രാധിക അകത്തു ചെന്നു വീണ്ടും കത്തെടുത്തു, അതിലെ അക്ഷരങ്ങൾക്ക് മേലെ വിരലോടിച്ചു. കത്ത് തിരികെ ബുക്കിൽ തന്നെ വച്ചിട്ടവൾ ഭിത്തിയിൽ തൂക്കിയിരുന്ന കലണ്ടറിലേക്ക് നോക്കി. ഇന്ന് ഏപ്രിൽ ഇരുപത്തിമൂന്ന്. നാളെ ഇരുപത്തി നാല്. അവൾ വീണ്ടും കത്തെടുത്ത് അത് അയച്ച ഡേറ്റ് നോക്കി. മാർച്ച് ഇരുപത്തിഎട്ട്. കത്ത് തൻറെ കൈയിലെത്താൻ വളരെയധികം വൈകിയിരിക്കുന്നു. അത് നന്നായി എന്നവൾക്ക്

തോന്നി.കാത്തിരുപ്പിൻറെ ദൈർഘ്യം കുറഞ്ഞു കിട്ടിയല്ലോ. അവൾ കട്ടിലിൽ ഇരുന്നു കൊണ്ട് കൈയെത്തി ജനാല തുറന്നിട്ടു. ഓർമകളിൽ സ്വയം മറന്നിരിക്കാൻ അവളാഗ്രഹിച്ചു. പെട്ടെന്നെന്തോ ഓർമ്മ വന്നത് പോലെ അവൾ എഴുന്നേറ്റു. മുറ്റത്തേക്ക് ഉള്ള പടികൾ ഇറങ്ങുമ്പോൾ അമ്മ പിന്നിൽ നിന്നു ചോദിച്ചു.

"എവിടേക്കാ നീയ്?!

അവൾ നടക്കുന്നതിനിടയിൽ തന്നെ തിരിഞ്ഞു നോക്കി വിളിച്ചു പറഞ്ഞു.

"പെട്ടെന്ന് വരാമമ്മേ"

അവൾ ഉത്സാഹത്തോടെ മുന്നോട്ട് നടന്നു. ചുവന്ന വെട്ടുകല്ലുകൾ പാകിയ പഴയ പടിക്കെട്ടുകൾ ഇറങ്ങിചെല്ലുന്നത് ഒരു തെങ്ങിൻതോപ്പിലെക്കാണ്. മുന്നിലെ വയലിൽ നിന്നും വീശുന്ന നേരിയ കാറ്റിൽ തെങ്ങോലകളിൽ തുങ്ങിയാടുന്ന കുരുവികൂട്ടുകൾ ഇളകി. അവൾ അത് നോക്കി അൽപ നേരം നിന്നു. ചില കൂട്ടുകളിൽ നിന്നു ചെറിയ കിളികൊഞ്ചലുകൾ കേൾക്കാം. പടിക്കെട്ടുകൾക്ക് താഴെ, നടന്നു തെളിഞ്ഞ വഴിയെ അവൾ കുറച്ചു കൂടി നടന്നു. കുന്നിൻറെ മുകളിലെ കാവ് ആയിരുന്ന അവളുടെ

ലക്ഷ്യം. പക്ഷെ അല്പം നടന്നിട്ടവൾ ആലോചിച്ചു നിന്നു.

"വേണ്ട"....അവൾ മനസിലോർത്തു.."ഈ കാവിലേക്ക് ഇനി താൻ കടന്ന് ചെല്ലേണ്ടത് പ്രിയപ്പെട്ടൊരാളുടെ കൈ പിടിച്ചാണ്. ഓർമ്മകളെ തിരികെപിടിക്കാൻ".. അവൾ വീട്ടിലേക്കുള്ള വഴിയിലേക്ക് തിരിഞ്ഞു നടന്നു. രാത്രിയവൾ ആ കത്തും കൈയിൽ പിടിച്ചു കൊണ്ടാണ് കിടന്നത്. ഉറക്കമില്ലാതെ തിരിഞ്ഞും മറിഞ്ഞും കിടന്നൊരു രാത്രി അതിന് മുൻപ് അവൾക്കുണ്ടായിട്ടില്ല. അതിരാവിലെ തന്നെ അവൾ എഴുന്നേറ്റു അടുക്കള ജോലി എല്ലാം ഒതുക്കി. കുളിച്ചു കുറിയിട്ട് കണ്ണാടിക്കു മുന്നിൽ നിന്നു തന്നെ സ്വയമൊന്നു വിലയിരുത്തി. "സുന്ദരിയായിട്ടുണ്ട്.." അവൾ മനസിലോർത്തു കൊണ്ട് ഊറി ചിരിച്ചു.

"മോളെ, ഒരു ചായ താടീ..."അമ്മയുടെ ശബ്ദം ഉമ്മറത്ത് നിന്നുയർന്നു. അവൾ അടുക്കളയിൽ കയറി ഉണ്ടാക്കി വച്ചിരുന്ന ചായ ചൂടാക്കി അമ്മയുടെ കൈയിൽ കൊണ്ട് കൊടുത്തു. കസേരയിൽ ചാഞ്ഞിരുന്ന് പത്രം മുഖത്തോട് ചേർത്ത് പിടിച്ചു വായിക്കുന്ന അമ്മയെ നോക്കി അവൾ തിണ്ണയിലെ അരമതിലിലേക്കിരുന്നു. വായന നിർത്തി അമ്മ അവളെ നോക്കി ദീർഘനിശ്വാസത്തോടെ പറഞ്ഞു

"ഓരോ വാർത്തകൾ കാണുമ്പോൾ പേടിയാവും. അപകടവാർത്തകൾ മാത്രമേ ഉള്ളൂ ഇപ്പോൾ പത്രം തുറന്നാൽ.."

അവർ വീണ്ടും പത്രം മുഖത്തേക്ക് അടുപ്പിച്ചു"എത്ര നല്ലൊരു ചെക്കൻ. കൂടി പോയാൽ നിൻ്റെ പ്രായം കാണും രാധൂ..അമിത വേഗതയാണത്രേ അപകടകാരണം. ആ അമ്മയിത് എങ്ങനെ സഹിക്കുമോ , ആവോ..?!! അവർ പത്രം മകൾക്ക് നേരെ നീട്ടി. രാധിക അലോസരത്തോടെ അമ്മയെ നോക്കി. "അമ്മക്ക് രാവിലെ വേറെ ഒരു വാർത്തയും കിട്ടിയില്ലേ വായിക്കാൻ"?! അമ്മയെ നോക്കി മുഖം വീർപ്പിച്ചു കൊണ്ടവൾ മുറ്റത്തേക്കിറങ്ങി. തെങ്ങിൻ തോപ്പിലേക്കുള്ള പടികളിൽ അവൾ ചെന്നിരുന്നു. താടിക്ക് കൈ കൊടുത്ത്, ഓർമയിലുള്ള രഘുവിൻ്റെ രൂപം വരച്ചെടുക്കാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ട് അവൾ ദൂരേക്ക് നോക്കി...

Formation of the Moon

Earth's only natural satellite, the Moon, is larger relative to its planet than any other satellite in the

Solar System.During the Apollo program, rocks from the Moon's surface were brought to Earth. Radiometric dating of these rocks shows that the Moon is 4.53 ± 0.01 billion years old, formed at least 30 million years after the Solar System. New evidence suggests the Moon formed even later, 4.48 ± 0.02 Ga, or 70–110 million years after the start of the Solar System.

Theories for the formation of the Moon must explain its late formation as well as the following facts. First, the Moon has a low density (3.3 times that of water, compared to 5.5 for the Earth) and a small metallic core. Second, there is virtually no water or other volatiles on the Moon. Third, the Earth and Moon have the same oxygen isotopic signature (relative abundance of the oxygen isotopes). Of the theories proposed to account for these phenomena, one is widely accepted: The *giant impact hypothesis* proposes that the Moon originated after a body the size of

Mars (sometimes named **Theia**) struck the proto-Earth a glancing blow.

The collision released about 100 million times more energy than the more recent Chicxulub impact that is believed to have caused the extinction of the non-avian dinosaurs. It was enough to vaporize some of the Earth's outer layers and melt both bodies. A portion of the mantle material was ejected into orbit around the Earth. The giant impact hypothesis predicts that the Moon was depleted of metallic material, explaining its abnormal composition. The ejecta in orbit around the Earth could have condensed into a single body within a couple of weeks. Under the influence of its own gravity, the ejected material became a more spherical body: the Moon.

History of video games

The **history of video games** goes as far back as the early 1950s, when academic computer scientists began designing simple games and simulations as part of their research or just for fun. At M.I.T. in the 1960s, professors and students played games such as 3D tic-tac-toe and Moon Landing. These games were played on computer such as the IBM 1560, and moves were made by means of punch cards. Video gaming did not reach mainstream popularity until the 1970s and 1980s, when video arcade games and gaming consoles using joysticks, buttons, and other controllers, along with graphics on computer screens and home computer games were introduced to the general public. Since the

1980s, video gaming has become a popular form of entertainment and a part of modern popular culture in most parts of the world. One of the early games was *Spacewar!*, which was developed by computer scientists. Early arcade video games developed from 1972 to 1978. During the 1970s, the first generation of home consoles emerged, including the popular game *Pong* and various "clones". The 1970s was also the era of mainframe computer games. The golden age of arcade video games was from 1978 to 1982. Video arcades with large, graphics-decorated coin-operated machines were common at malls and popular, affordable home consoles such as the Atari 2600 and Intellivision enabled people to play games on their home TVs. During the 1980s, gaming computers, early online gaming and handheld LCD games emerged; this era was affected by the video game crash of

1983. From 1976 to 1992, the second generation of video consoles emerged.

The third generation of consoles, which were 8-bit units, emerged from 1983 to 1995. The fourth generation of consoles, which were 16-bit models, emerged from 1987 to 1999. The 1990s saw the resurgence and decline of arcades, the transition to 3D video games, improved handheld games, and PC gaming. The fifth generation of consoles, which were 32 and 64-bit units, was from 1993 to 2006. During this era, mobile phone gaming emerged. During the 2000s, the sixth generation of consoles emerged (1998–2013). During this period, online gaming and mobile games became major aspects of gaming culture. The seventh generation of consoles was from 2005 to 2012. This era was marked by huge development budgets for some games, with some having cinematic graphics; the launch of the top-selling Wii console, in which the user could

control the game actions with real-life movement of the controller; the rise of casual PC games marketed to non-gamers;[*citation needed*] and the emergence of cloud computing in video games.

In 2013, the eighth generation of consoles emerged, including Nintendo's Wii U and Nintendo 3DS, Microsoft's Xbox One, and Sony's PlayStation 4 and PlayStation Vita. PC gaming has been holding a large market share in Asia and Europe for decades and continues to grow due to digital distribution. Since the development and widespread consumer use of smartphones, mobile gaming has been a driving factor for games, as they can reach people formerly uninterested in gaming, and those unable to afford or support dedicated hardware, such as video game consoles.

CHANDRYAAN 2

Chandrayaan-2 (candra-yāna, transl. "mooncraft"; pronunciation (help. info)) is the second lunar exploration mission developed by the Indian Space Research Organisation (ISRO), after *Chandrayaan*-1. It consisted of a lunar orbiter, the Vikram lander, and the Pragyan lunar rover, all of which were developed in India.

Launch date: 22 July 2019, 14:43:12 IST (09:1...
Orbital insertion: 20 August 2019, 09:02 IST ...

Landing date: 7 September 2019, 01:53 IST ...
Rocket: GSLV Mark III

The ***Lander*** of *Chandrayaan-2* was named *Vikram* after **Dr *Vikram* A Sarabhai**, the Father of the Indian Space Programme. It was designed to function for one lunar day, which is equivalent to about 14 Earth days.

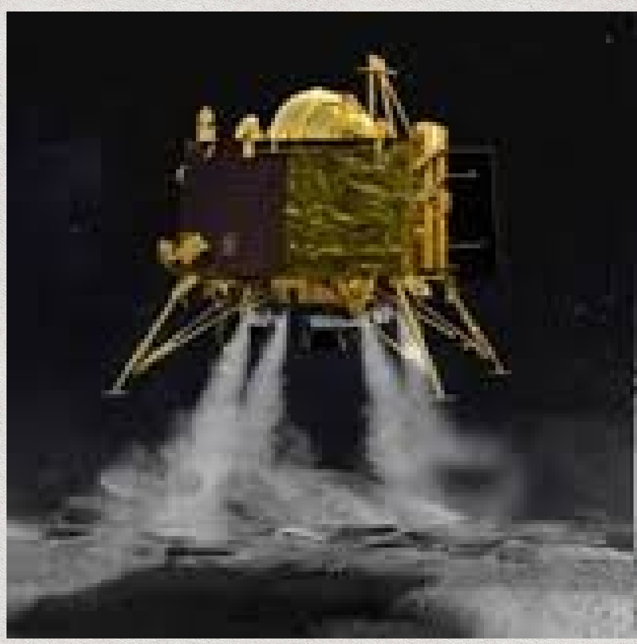

After a six-week journey, the **Indian** Space Research Organization (ISRO) **lost contact with Chandrayaan 2's** Vikram lander shortly before it was supposed to have touched down on the lunar surface. The Moon landing was set to occur on September 6th at 20:22 UT / 4:22 p.m. EDT

Nasa credits **Chennai engineer** with finding *Chandrayaan-2 lander* ... The mission consisted of an orbiter, ***lander Vikram*** and rover **Pragyan**. The **LRO** images ... As on Tuesday, his **Twitter *bio*** reads, “I found *Lander Vikram*.

PRAGYAN ROVER

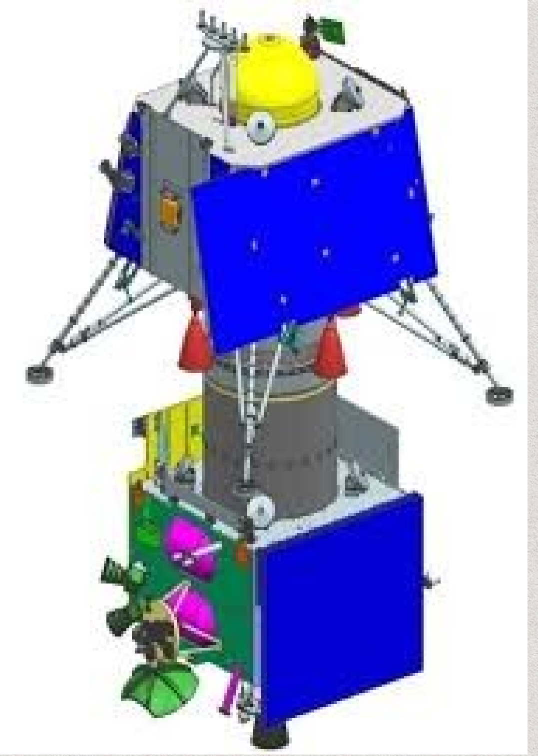

Jump to PRAGYAN ROVER- *Chandrayaan-2* (candra-yāna, transl. "mooncraft"; pronunciation (help. info)) is the second lunar exploration mission developed by the Indian Space Research Organisation (ISRO), after *Chandrayaan*-1. It consisted of a lunar orbiter, the Vikram lander, and the *Pragyan* lunar rover, all of which were developed in India.

History of Earth

The **history of Earth** concerns the development of planet Earth from its formation to the present day. Nearly all branches of natural science have contributed to understanding of the main events of Earth's past, characterized by constant geological change and biological evolution.

The geological time scale (GTS), as defined by international convention, depicts the large spans of time from the beginning of the Earth to the present, and its divisions chronicle some definitive events of Earth history. (In the graphic: Ga means "billion years ago"; Ma, "million years ago".) Earth formed around 4.54 billion years ago, approximately one-third the age of the universe, by accretion from the solar nebula. Volcanic outgassing probably created the primordial atmosphere and then the ocean, but the early atmosphere contained almost no oxygen. Much of the Earth was molten because

of frequent collisions with other bodies which led to extreme volcanism. While the Earth was in its earliest stage (Early Earth), a giant impact collision with a planet-sized body named Theia is thought to have formed the Moon. Over time, the Earth cooled, causing the formation of a solid crust, and allowing liquid water on the surface.

The Hadean eon represents the time before a reliable (fossil) record of life; it began with the formation of the planet and ended 4.0 billion years ago. The following Archean and Proterozoic eons produced the beginnings of life on Earth and its earliest evolution. The succeeding eon is the Phanerozoic, divided into three eras: the Palaeozoic, an era of arthropods, fishes, and the first life on land; the Mesozoic, which spanned the rise, reign, and climactic extinction of the non-avian dinosaurs; and the Cenozoic, which saw the rise of mammals. Recognizable humans emerged at most 2 million

years ago, a vanishingly small period on the geological scale.

The earliest undisputed evidence of life on Earth dates at least from 3.5 billion years ago, during the Eoarchean Era, after a geological crust started to solidify following the earlier molten Hadean Eon. There are microbial mat fossils such as stromatolites found in 3.48 billion-year-old sandstone discovered in Western Australia. Other early physical evidence of a biogenic substance is graphite in 3.7 billion-year-old metasedimentary rocks discovered in south western Greenland as well as "remains of biotic life" found in 4.1 billion-year-old rocks in Western Australia. According to one of the researchers, "If life arose relatively quickly on Earth … then it could be common in the universe."

Photosynthetic organisms appeared between 3.2 and 2.4 billion years ago and began enriching the atmosphere with oxygen. Life remained mostly

small and microscopic until about 580 million years ago, when complex multicellular life arose, developed over time, and culminated in the Cambrian Explosion about 541 million years ago. This sudden diversification of life forms produced most of the major phyla known today, and divided the Proterozoic Eon from the Cambrian Period of the Paleozoic Era. It is estimated that 99 percent of all species that ever lived on Earth, over five billion,have gone extinct.Estimates on the number of Earth's current species range from 10 million to 14 million,of which about 1.2 million are documented, but over 86 percent have not been described. However, it was recently claimed that 1 trillion species currently live on Earth, with only one-thousandth of one percent described.

The Earth's crust has constantly changed since its formation, as has life since its first appearance. Species continue to evolve, taking on new forms,

splitting into daughter species, or going extinct in the face of ever-changing physical environments. The process of plate tectonics continues to shape the Earth's continents and oceans and the life they harbour. Human activity is now a dominant force affecting global change, harming the biosphere, the Earth's surface, hydrosphere, and atmosphere with the loss of wild lands, over-exploitation of the oceans, production of greenhouse gases, degradation of the ozone layer, and general degradation of soil, air, and water quality.

CARTOON

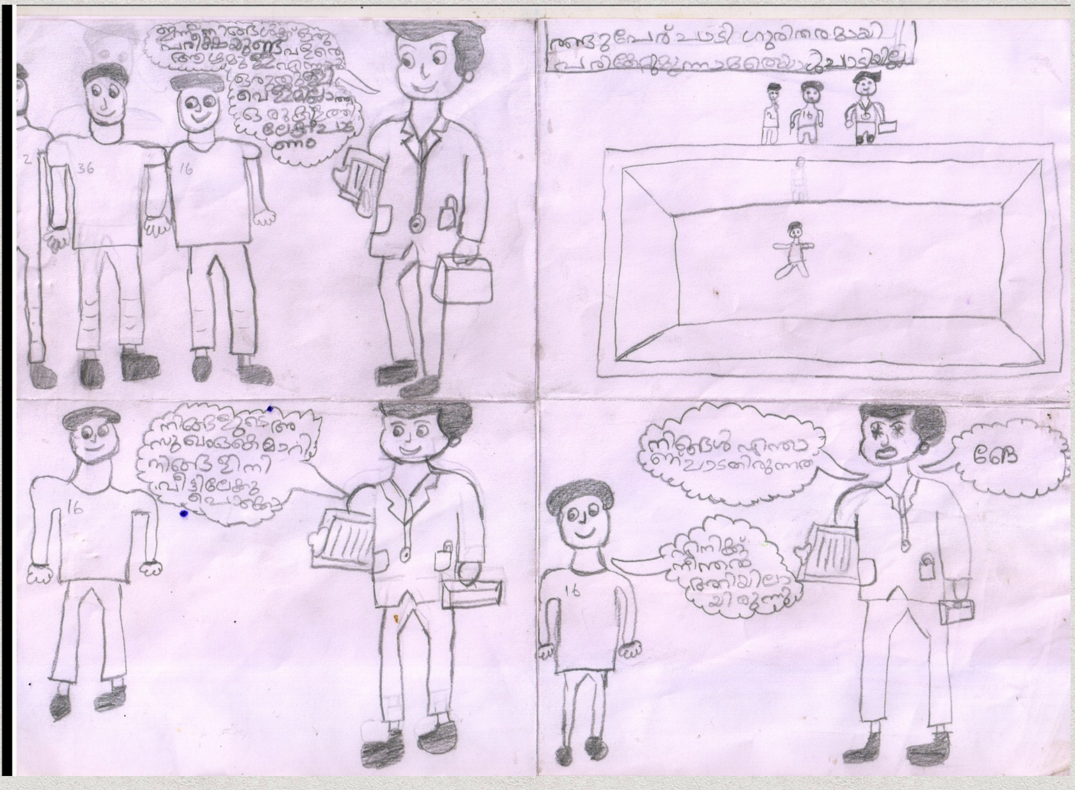

Pencil Drawing

FILM REVIEW

BIGIL

Bigil is, hopefully, a sign of things to come. Along with Nerkonda Paarvai, it shows the way forward for our top stars – the mass heroes. And that is to star in content that suits their larger-than-life persona while at the same time doesn’t compromise on the storytelling.

In Bigil, Vijay plays Michael Rayappan, a football player who had to give up his passion due to personal tragedy that is the result of the violence that surrounds his life. And this same violence offers him a chance to get his life back on track, when his friend Kathir (Kathir), the coach of a women's football team, is grievously injured. Michael aka Bigil has to take on the coach's role so that the dreams of the players, all of whom are from the underprivileged class of the society, and most importantly, that of his father Rayappan (Vijay, again), a do-gooder don who saw sports as a means of social upliftment, come true.

Though it feels uneven, especially in the first half, when Atlee struggles a bit to balance the mass elements with the drama, Bigil becomes more sure-footed as it goes, and proves to be an engaging entertainer. There are scenes, like the one set in a police station, that play to the gallery and satisfy the fans.

The portions involving Nayanthara, who plays Bigil's love interest Angel, are fun, and the references to other Vijay hits are nicely done. Vijay is delightfully good in these portions, using his comic timing and swag to great effect. His performance as Rayappan, with a gruffy voice and stammer, feels a bit forced, but he makes up for it in a scene set in a railway station that is quite moving.

The sports movie must-haves – a team in disarray, the cold shouldering of the new coach, his attempt to gain their respect, the antagonist (here, it is Jackie Shroff, as JK Sharma, A upper class businessman), the on-field drama, and AR Rahman's anthemic score – ensure that the second half feels like a breeze compared to the laboured first half. The girls who form the players in the football team – Indhuja, Reba, Amrita, Indraja and Varsha – get their moments, and do well, though their characters lack depth. But that is the case with the film as well. Like the

director's previous films, Bigil, too, lacks depth. And it is overlong. But the calculated attempt to turn the film into a women empowerment saga works. Even if the film reinforces the male saviour complex, you feel glad when a female character, an acid attack survivor, gets the loudest cheer.

FILM REVIEW

M.S.DHONI: THE UNTOLD STORY

If you are a diehard fan of MS Dhoni and cricket (in that order), you are bound to love this film, which reveres its protagonist. Despite the glorification, what works is Sushant's impeccable portrayal of a stoic Dhoni and the latter's inspiring untold story- his journey from being a ticket collector to a renowned attacking batsman/wicket-keeper/captain.

Sushant internalises his character and becomes MSD, without heavily mimicking the cricketer. He even nails his iconic helicopter shot and restrained personality. The actor scores a winning knock. The film also boasts of a spectacular first-half, which showcases Dhoni's initial struggle as an aspiring professional cricketer. It reminds you why sportsmen deserve the fame and money they get.

Neeraj Pandey recreates Dhoni’s Ranchi life beautifully. He keeps it authentic and relatable. This one scene shot at Kharagpur station particularly stands out. Sushant is seen trying to make his way through a sea of people. It’s him going against the tide, summing up Dhoni’s life journey as well. Supporting actors deserve a special mention as their performances tug at your heartstrings. A scene featuring Yuvraj Singh (Herry Tangri) is outstanding.

However the biopic loses its momentum in the second half with Dhoni’s love life getting undue prominence. Also, the cricketer’s questionable decisions or possible vices are mostly overlooked. His tiff with the senior players (Sehwag, Gambhir), rivalry with Yuvraj Singh, love-hate relationship with the media, team politics and criticism faced on occasions, barely find a passing reference. As a full-fledged biopic, this one-

dimensional approach towards the lead character leaves you a tad discontented. But since you see the film through Dhoni's eyes, it's justified as one rarely sees faults in oneself.

FILM REVIEW

GODHA

For our film industry, it’s a season besotted with the idea of games, playgrounds, and sportsmen. Malayalam alone had two back-to-back movies (Georgettan’s Pooram and Rakshadhikari Baiju) in the recent past which had a playground as a prominent character and here comes the third, Godha. Each of them treated the subject differently and Godha takes it forward with wrestling.

Anjaneya Das (Tovino Thomas) is an ex-wrestler who loves playing cricket with his friends. His dad (Renji Panicker), who is respectfully called Captain by all in their kusthi-crazy village Kannadikkallu, is an avid

wrestler. While Das and his friends want to play cricket on the village playground Manayathu Vayal, Captain and his kusthi bros won’t let the younger crowd occupy it for the ‘kuttiyum kolum’ kali. Captain force-admits Das in Punjab University for his higher studies but there, the young lad falls for none other than a firebrand wrestler, Aditi Singh. The duo comes to Kerala for a handful of reasons and there on, kusthi takes over.

Tovino Thomas owns Godha, but it’s Wamiqa Gabbi who drives it forward. From the beginning, it’s her desire to make it big, leopardess-like fights, battle with prejudices and most of all, charm and cuteness that fill the

screen with thrill and muscle. It's her single-mindedness that stays with you after the film. Tovino brings alive his own solo battle towards self-discovery and is lively both as an apathetic guy and as a chiselled aspiring wrestler. Renji Panicker, as a veteran wrestler consumed by the idea to earn back the sport its lost glory, is also stunning. Godha has a lot of easy-yet-effective comedy, aptly conceived music and flawless acting as well.

Even as it touches a chord, you can't help but compare it with other sports films, especially those discussing the same sport, in the recent past- though it might not be fair. The final fight, the opponent's attitude, the

moves… there are quite a few parallels. Just as you feel proud about how each of the characters soldier on to be the heroes of their own lives, you don't feel the scenes executing them – especially of wrestling- are as powerful as the ones we have enjoyed in similar movies. Also, Aditi's path to the ultimate glory in the second half, as per the story, seems a little too easy and thus, is not that impactful. The overall colour tone of the movie also makes you sometimes feel that you are watching an eighties' film – maybe a brighter setting would have been better.

Godha can be a fun watch for those who don't bother to compare it to other movies of the genre. Check it out for the

effervesce of Wamiqa Gabbi and Tovino's delightful screen presence.

FILM REVIEW

MAMANGAM

We aren't meant to live as slaves. Our tradition is to die as warriors," says an elderly member of a Valluvakonathiri family as they debate among themselves if they have to send the remaining two sons of Chandroth family as chaverukal for the next Mamangam. And then, when the two from the Chandroth family are

already on their quest, another elderly member, who had tried the same feat and failed, tells them, "This wish to sacrifice their own sons to protect their tradition has become an undying quest for those in Valluvanadu." Mamangam, the movie, swings between these two alternating emotions.

The film, directed by M Padmakumar, is a drama punctuated by two action sequences. Set against the backdrop of the Mamangam festival held in the 17th and 18th centuries at Thirunavaya, the film tells the story of Chaverukal (suicide squads) as they try to kill the Zamorin ruler and reclaim what is rightfully theirs.

The story follows two members from the Chandroth family of Valluvanadu, ably and intensely portrayed by Unni Mukundan and Master Achuthan, as they set out on their

quest in what could be the final attack against the Zamorins. But are the two enough to overcome the odds?

While Mamangam is billed as a big budget movie and the makers have evidently splurged some bucks on those sets for the action scenes, the bulk of the movie rides on dialogues. That's why the many expecting it to be filled with action scenes with Mammootty are bound to feel let down. In fact, the megastar's screen time is limited and his best portions come when he carries off an effeminate avatar. His gravity-defying leaps might be a turn off in the beginning, but at least the makers put in extra effort to explain that in the latter half.

Shankar Ramakrishnan's dialogues are heavy, and after a point it becomes over indulgent. The screenplay is also lumbering

and this becomes clear when the death of a foreign merchant has three different explanations, with the third one spilling over to the second half. That should have been a clear sign that the instead of digressing and focusing on the details, the director should have just kept it short and made it more engaging.

Master Achuthan gets points for his action scenes, especially the one at the end which he carries off all by himself. Unni too maintains a stoic look throughout the film, lending authenticity to his role. Siddique as the Zamorin advisor and Prachi Tehlan as the courtesan Unnimaya, who aids the Chaaverukal, play their limited parts well but don't leave a strong impact.

M Jayachandran's music is good and Sachit and Ankit Balhara's background score

complements the proceedings. However, the drama does feel like a lost opportunity, considering the talent that was on offer, the stories they could have mined and fictional elements they could have inculcated, while making it a festive release.

FILM REVIEW

MARY KOM

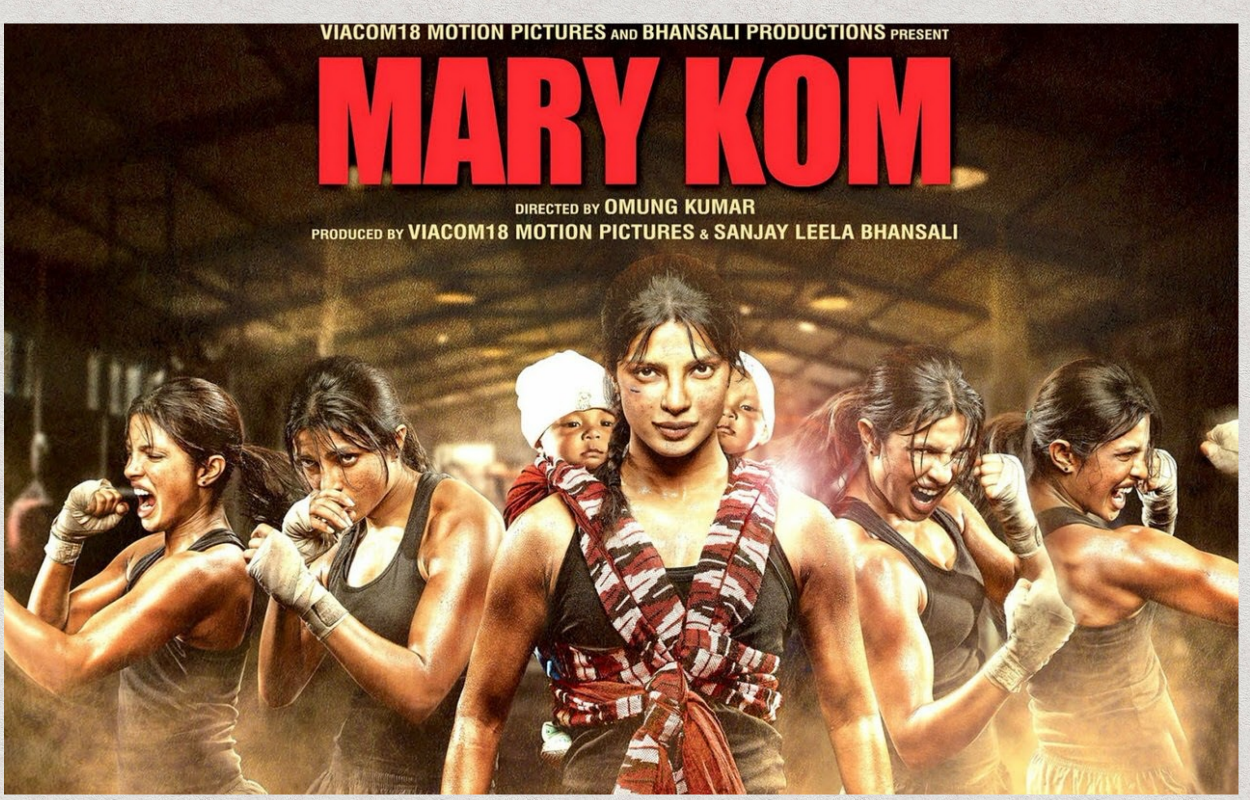

Debutant director Omung Kumar's **Mary Kom** is based on incidents in the life of Mary Kom(Priyanka Chopra), India's most high-profile female-pugilist between the years 1991-2007. And since there are few hidden facets on the boxer's life the viewer may find few surprises. The film has been shot for the better part in Imphal,(Dharamshala and

Manali masquerading as Manipur), where this sportswoman was bred. Born in a humble home in Kangathei, Manipur, Mary was only a teenager when she decided to pursue boxing, despite inviting her father's ire.

Literally starting with street brawls, Magnificent Mary, as she is nicknamed, blazes her path from ignominy to fame under the tutelage of her coach M. Narjit Singh (Sunil Thapa). But wait, she also chooses to make way for matters of the heart, marriage and kids before coming back to winning global recognition again in 2008, 2010 and 2012. The filmmaker has captured her indefatigable spirit beautifully. He has also thrown light on the administration's apathy towards sports and every time a film mirrors the red-tapism involved in the arena, you want to pick up the baton!

Mary Kom is Bollywood's answer to the

Oscar-winner Million Dollar Baby (2004), where Hilary Swank plays an amateur boxing champ trained by Clint Eastwood. But the similarities are only because the protagonists in both films are female boxers. The intention is definitely not to ape.

One star in the rating is definitely reserved for Priyanka. She may not have transcended the physical attributes of the diminutive Mary in the actual sense (except adding a few obvious freckles to her face and slightly drooping eyelids), but she has brought the boxer to life convincingly enough, leaving you rooting for her, long after the end credits roll.

Omung has a tight check on the proceedings post-intermission. The emotional tracks between the boxer and her father (Robin Das), and Mary and her husband Onler (Darshan Kumar), leave you misty-eyed.

But the main reason why Mary Kom appeals is because it doesn't just give you a ringside view of boxing; it leaves you rooting for our sportsmen who have put India on the world map.

FILM REVIEW

PATHEMARI

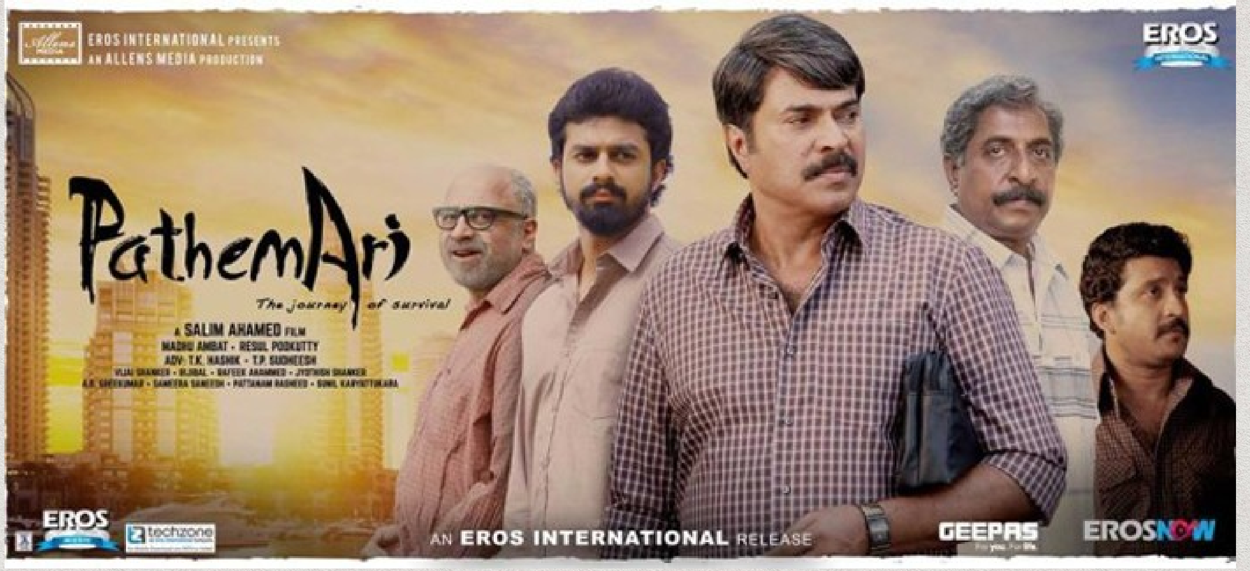

There’s a scene in Pathemari where the protagonist Pallikkal Narayanan, portrayed brilliantly by Mammootty, is in the Gulf on a phone call with his family members back home who are busy with a wedding preparation. The scene shows his elation on overhearing people back home talk about his sons, the wedding and later, the feeling of homesickness and loneliness that sets in after hanging up. It perfectly summarizes what expatriates, who had slaved most of their lives in the Middle East, go through when they get in touch with relatives.

Salim Ahamed’s film may have a familiar

plot but it's so honestly told that a viewer empathizes with Narayanan's character, who is torn between his wishes and those of his family. Pathemari is a tale of sacrifice – a seemingly never-ending one for a Gulf Malayali in the 80s. The director has made sure to steer clear of clichés to paint a picture of how life was for those who made the gruelling voyage to the shores of UAE to earn a living in the desert.

FILM REVIEW

RATSASAN

In the beginning of Ratsasan, we get to see a murder. A mysterious assailant walks towards a tied-up woman and starts hitting her with his axe. Before we can feel the shock, we get to see that it is actually a film shoot. And the next instant, we also find out that it is a dream – of Arun Kumar (Vishnu Vishal, effective), an aspiring filmmaker. Arun wants to make a movie on a serial killer, but faces rejection at every step

of the way. These scenes seem to be a reference to what director Ram Kumar might have faced with this script in real life. But for Arun, the pressure from his family forces him to become a cop. His late father was a cop and with an uncle (Ramadoss) in the police department, getting into the force isn't too difficult for him.

And then the plot kicks in. A girl is found murdered in a gruesome manner and Arun finds out that it could be connected to a previous case. All the research that he had done for his movie script leads him to realise that these could be the work of a serial killer And there is hardly any clue. Soon, another couple of murders occur, with one being a personal loss, which only increases his resolve to catch the murderer.

Ratsasan is a competent thriller, for the most part. There is a tautness to the storytelling, especially until the interval

block, that keeps us hooked. Even the obligatory romance – Amala Paul plays a teacher whom Arun is smitten by – is quickly wrapped up with a couple of scenes. So much so that even the short romantic song has Arun's investigation happening in the background.

The narrative does falter in the second half, when a personal loss threatens to steer the film towards melodrama that doesn't suit this material, but Ram Kumar manages to avoid that pitfall. But he does get indulgent towards the end, drawing out the final act instead of wrapping things up swiftly once the revelation involving the murderer (whose appearance recalls Vikram from Ai) has been made. The backstory is both familiar and unique, but the character of an egoistic superior officer is grating.

That said, the director doesn't hold back when it comes to violence. And rather than

gory visuals, he makes use of editing and music to make us feel the violence. The spooky, almost wall-to-wall score by Ghibran and the tight editing by San Lokesh actually amp up the tension and lend an edge-of-the-seat vibe to the proceedings.

FILM REVIEW

TAKE OFF

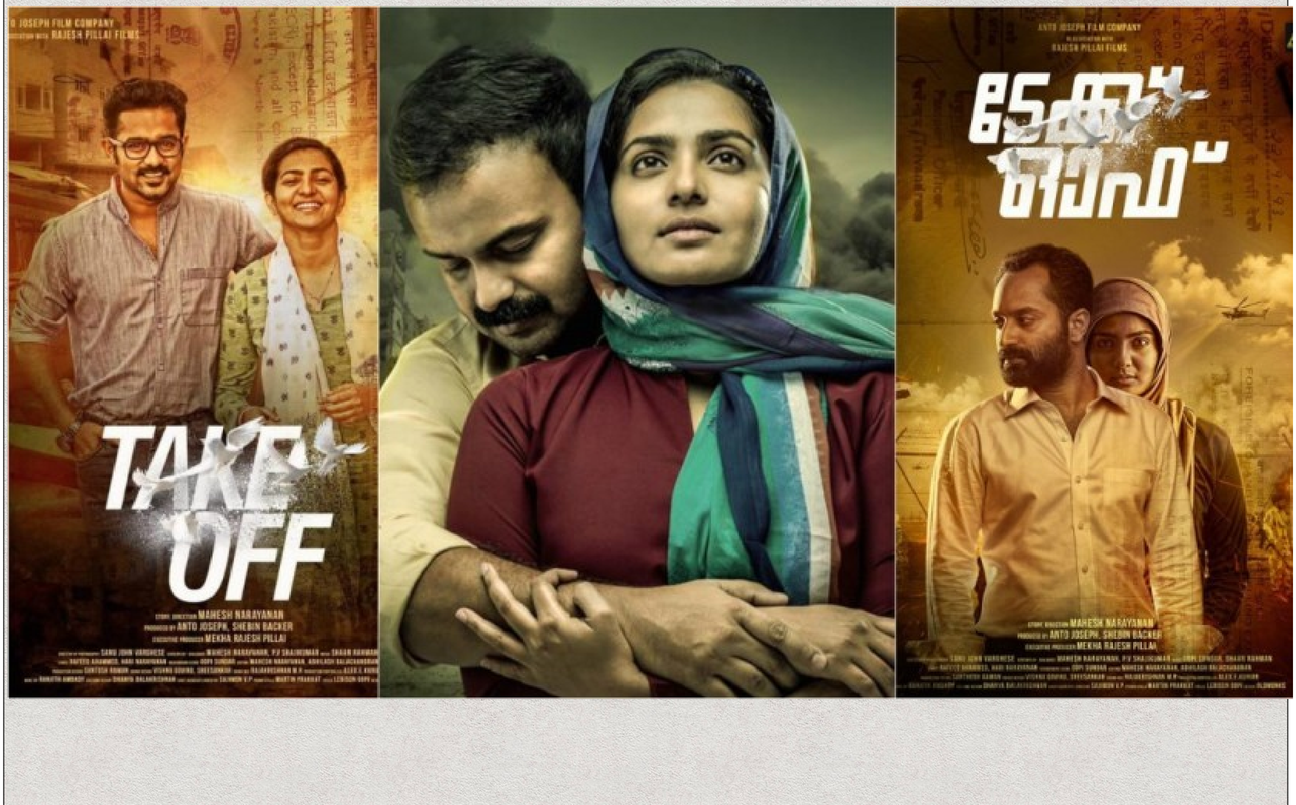

Editor-turned-film maker Mahesh Narayanan's debut directorial Take Off has been one of the most-awaited films this year for several reasons – it has Parvathy playing the central character, it will mark Fahadh Faasil's first movie after over an year and most importantly it's based on the real-life story of the rescue of 46 Indian nurses who were stranded in Saddam Hussein's hometown of Tikrit, Iraq, when IS militants took over the city in 2014.

With the story being familiar, the challenge awaiting the director was presenting the plot in an engaging manner, taking cinematic liberties. And Mahesh along with co-scriptwriter PV Shajikumar does it with aplomb.

Instead of focusing on the rescue, the duo spends the lion's share of the first half fleshing out its protagonist Sameera

(Parvathy), a 31-year-old divorcee and a strong-willed nurse, who works to pay her loans and put food on the table for her family. She soon lets her colleague Shahid into her life and the duo travel to Iraq in search of greener pastures. What awaits them in the strife-torn country is a life in peril. Soon, IS militants take over the city and duo have to fight for their lives to make it out alive from the warzone. Aiding them from the sideline is the shrewd Indian ambassador Manoj (Fahadh Faasil) as the Indian and Iraqi government seem helpless in the dire situation. The adversities Parvathy and the group of nurses face under IS captivity and how they endure them form the rest of the plot.

The production design of the movie could very well rival Airlift, Bollywood's film on the evacuation of Indians based in Kuwait during the Gulf War. And for a Malayalam film, that's an achievement that everyone in

the crew could be proud of.

Parvathy as Sameera is exceptional conveying the character’s mindset as challenges keep surmounting – while balancing her family life along with work or trying to keep calm when she is on pins and needles about what would happen next as the group is held captive by the militants. Her scenes while pleading to the ambassador for locating Shahid or when the diplomat ultimately tells her what happened to Shahid tug at the heartstrings.

She carries the movie on her own and ably supporting her are Kunchacko Boban and Fahadh Faasil.

Kunchacko pulls a restrained and subtle performance as Shahid, who also serves as the undying ray of hope in Sameera’s life. Fahadh as the Indian ambassador is suave and brings a sense of

urgency to the proceedings; his expressions of contempt and impudence at his senior officials add a few doses of heroism in the film. Asif Ali, Prem Prakash and Prakash Belawadi excel in their cameos.

The film's strength apart from Parvathy's stellar performance though is the script. Never once does it slack – despite the first half being a drama. The director also ensures that in between the taut screenplay, the movie addresses the plight of nurses who travel abroad seeking employment to pay off loans, to take care of their family and for better prospects even if it means putting their lives on the line. The last few scenes of the movie though falls short of being edge-of-the-seat moments. Sanu Varghese's shots keep the audience engaged and thrust them into the warzone in the second half.

Take Off is a brilliant take on a real-life tale and with the director's own spin on

the incidents, it makes an engaging cinematic experience that could give even Bollywood movies of similar genre, made at much-bigger budgets, a run for their money.

FILM REVIEW

UYARE

"It's not over," posts Pallavi Raveendran on her social media page after getting into the cockpit while trying hard to survive the scars as a result of a series of unfortunate events in her life. There is a

gleam of hope in her eyes every time life pushes her into an abyss. Through Pallavi, Parvathy too tells us nothing can curb her passion towards her craft.

Since the age of 14, Pallavi has been dreaming of becoming a pilot. One day, when life was going smooth, she gets admission to an aviation academy. The catch is that her decisions in life are now mostly dependent upon her boyfriend Govind (Asif Ali)'s mood and his tantrums. Despite Govind's indirect disapproval, she joins the course.

She finds it difficult to strike a balance between her passion and love. Her life and dreams come under trial when Govind takes revenge on her by attacking her with acid. In the flash of a second, that too soon after bagging her licence to fly, she becomes an acid attack victim. The rest is to do with her survival story.

Parvathy has managed to bring the tale alive with subtle and intense acting. Her body language and evolution from being an aspiring pilot to an acid attack survivor is very convincing and reinforces her position as a leading actor of our times. The scenes that bring out her relationship with her father (Sidhique) are beautifully scripted by Bobby-Sanjay and so well executed by the actors that viewers can’t watch these without their eyes getting moist.

Asif Ali’s interpretation of the undesirable Govind is in-depth. Anarkali Marikkar as Pallavi’s friend and the rest of the characters have also done their best. Tovino plays the confused Vishal, the aircraft company owner, whose life is dominated by his father.

Debutant director Manu Ashokan proves that he is a promising talent by giving Mollywood a technically perfect film. It

showcases good music, editing and cinematography. Kudos to Boby-Sanjay, known for their flawless scripts, especially when it comes to character-oriented films. The only question that arises is whether the progression of the plot could have been more thorough, especially when it comes to the climax.

To conclude, this film has broken the stereotypical Mollywood formula of putting the superstar hero at the centre of a tale and making him find a way out of some trouble or the other. Here, we witness a heroine in the driver’s seat, cockpit rather, and both Parvathy and Uyare marking a successful landing.

FILM REVIEW

VIRUS

Nurse Akhila, who took care of Zachariah, a youth who was admitted to her hospital for fever, headache and vomiting, is now wheeled into the causality at Kozhikode Medical College and she asks to be intubated. "I can't breathe anymore. My daughter, I

breastfed her," she whines. As Rima Kallingal portrays Akhila with perfection, Malayalis will definitely think back to the heroic, 32-year-old nurse, Lini Puthussery who died treating the first victim of the Nipah virus in Kerala.

A year after Kerala witnessed the shocking outbreak, Aashiq Abu comes up with a realistic narrative based on it. Apart from Kozhikode-native Zachariah, more cases are identified in adjacent places and the death toll rises. Slowly, medical professionals confirm that a deadly virus named Nipah is spreading across the districts. It becomes an emergency situation, and medical practitioners and healthcare professionals, led by Health Minister C K Prameela and District Collector Paul V Abraham, camp in Kozhikode to tackle the crisis.

The film progresses as a chronological depiction of the real-life experiences in Kozhikode and Malappuram which we are

aware through the news reports. It, in a way, pays tribute to scientists, medical professionals and the people who came forward to support the team to solve the virus attack.

A movie with a stellar cast—including Revathy as Health Minister, Parvathy, Kunchacko Boban, Rahman, Sreenath Basi, Indrajith and Unni Maya as medical practitioners, Tovino as district collector, Poornima as health service director and Asif Ali, Soubin, Dharshana and Madonna Sebastian as patients—flows at a captivating pace in the beginning. It tells a story that is hard, realistic and a bit close to the bone, as you are aware that the disease is back for real in the State now.

However, as the film documents the events from a year back, there seems a lot going on at the same pace, making it difficult to connect at times with any one character in

the second half. While trying to create the backstory of each Nipah-affected patient, the writers create various mini dramas, but have they done justice to each one?

While in many parts of the film, the makers try to prove that the Nipah outbreak in Kerala isn't a bio-weapon attack by any other country or organisation (indirect mention that the Central Government wanted it to be so), the director, subtly, brings in a bit of his Leftist politics, suggesting how the LDF government tackled the issue. Ironically, the film is released at a time when a patient in Kochi is under observation due to Nipah virus.

The film's narrative has a striking resemblance to the Hollywood medical thriller, 'Contagion'. Rajeev Ravi's cinematography sets the right tone for the docu-fiction. Sushin Shyam's music is good, but if it gels with the film is another concern. As the film's central character is Nipah, it is tough to point out any

individual performance as remarkable.

On the whole, the film can be called as a well-crafted multi-starrer, fictional documentation of news reports on the Nipah virus attack that shocked Kerala and still looms over us.

HISTORY OF COMPUTER

FATHER OF COMPUTER

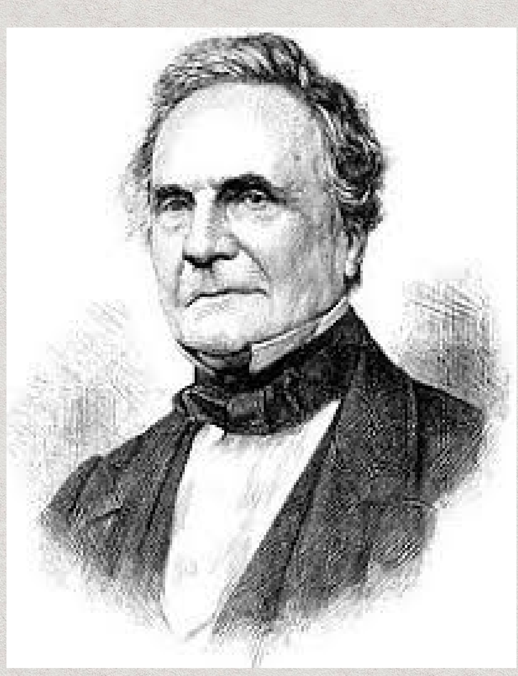

CHARLES BABBAGE(1791-1871)

Charles Babbage (26 December 1791– 18 October 1871) was an English polymath. A mathematician, philosopher, inventor and mechanical engineer, Babbage originated the concept of a digital programmable computer.

Considered by some to be a "father of the computer", Babbage is credited with inventing the first mechanical computer that eventually led to more complex electronic designs, though all the essential ideas of modern computers are to be found in Babbage's Analytical Engine. His varied work in other fields has led him to be described as "pre-eminent" among the many polymaths of his century. Parts of Babbage's incomplete mechanisms are on display in the science museum in London. In 1991, a functioning difference engine was constructed from Babbage's original plans. Built to tolerances

achievable in the 19th century, the success of the finished engine indicated that Babbage's machine would have worked.

HISTORY OF COMPUTER

COMPUTER

A **computer** is a machine that can be instructed to carry out sequences of arithmetic or logical operations automatically via computer programming. Modern computers have the ability to follow generalized sets of operations, called programs. These programs enable computers to perform an extremely wide range of tasks. A "complete" computer including the hardware, the operating system (main software), and peripheral equipment required and used for "full" operation can be referred to as a **computer system**. This term may as well be

used for a group of computers that are connected and work together, in particular a computer network or computer cluster.

Computers are used as control systems for a wide variety of industrial and consumer devices. This includes simple special purpose devices like microwave ovens and remote controls, factory devices such as industrial robots and computer-aided design, and also general purpose devices like personal computers and mobile devices such as smartphones. The Internet is run on computers and it connects hundreds of millions of other computers and their users.

Early computers were only conceived as calculating devices. Since ancient times, simple manual devices like the abacus aided people in doing calculations. Early in the Industrial Revolution, some mechanical devices were

built to automate long tedious tasks, such as guiding patterns for looms. More sophisticated electrical machines did specialized analog calculations in the early 20th century. The first digital electronic calculating machines were developed during World War II. The first semiconductor transistors in the late 1940s were followed by the silicon-based MOSFET (MOS transistor) and monolithic integrated circuit (IC) chip technologies in the late 1950s, leading to the microprocessor and the microcomputer revolution in the 1970s. The speed, power and versatility of computers have been increasing dramatically ever since then, with MOS transistor counts increasing at a rapid pace (as predicted by Moore's law), leading to the Digital Revolution during the late 20th to early 21st centuries.

Conventionally, a modern computer consists of at least one processing element, typically a central processing unit (CPU) in the form of a metal-oxide-semiconductor (MOS) microprocessor, along with some type of computer memory, typically MOS semiconductor memory chips. The processing element carries out arithmetic and logical operations, and a sequencing and control unit can change the order of operations in response to stored information. Peripheral devices include input devices (keyboards, mice, joystick, etc.), output devices (monitor screens, printers, etc.), and input/output devices that perform both functions (e.g., the 2000s-era touchscreen). Peripheral devices allow information to be retrieved from an external source and they enable the result of operations to be saved and retrieved.

INTERNET

The **history of the Internet** has its origin in the efforts of wide area networking that originated in several computer science laboratories in the United States, United Kingdom, and France. The U.S. Department of Defense awarded contracts as early as the 1960s, including for the development of the ARPANET project, directed by Robert Taylor and managed by Lawrence Roberts. The first message was sent over the ARPANET in 1969 from computer science Professor Leonard Kleinrock's laboratory at University of California, Los Angeles (UCLA) to the second network node at Stanford Research Institute (SRI).

Packet switching networks such as the NPL network, ARPANET, Merit Network, CYCLADES, and Telenet, were developed in the late 1960s and early 1970s using a variety of communications protocols. Donald Davies first demonstrated packet switching in 1967 at the National Physics Laboratory (NPL) in the UK, which became a tested for UK research for almost two decades. The ARPANET project led to the development of protocols for internetworking, in which multiple separate networks could be joined into a network of networks. The design included concepts from the French CYCLADES project directed by Louis Pouzin.

In the early 1980s the NSF funded the establishment for national supercomputing centers at several universities, and provided interconnectivity in 1986 with the NSFNET project, which also created network access to

the supercomputer sites in the United States from research and education organizations. Commercial Internet service providers (ISPs) began to emerge in the very late 1980s. The ARPANET was decommissioned in 1990. Limited private connections to parts of the Internet by officially commercial entities emerged in several American cities by late 1989 and 1990,and the NSFNET was decommissioned in 1995, removing the last restrictions on the use of the Internet to carry commercial traffic.

In the 1980s, research at CERN in Switzerland by British computer scientist Tim Berners-Lee resulted in the World Wide Web, linking hypertext documents into an information system, accessible from any node on the network. Since the mid-1990s, the Internet has had a revolutionary impact on culture, commerce, and technology, including the rise

of near-instant communication by electronic mail, instant messaging, voice over Internet Protocol (VoIP) telephone calls, two-way interactive video calls, and the World Wide Web with its discussion forums, blogs, social networking, and online shopping sites. The research and education community continues to develop and use advanced networks such as JANET in the United Kingdom and Internet2 in the United States. Increasing amounts of data are transmitted at higher and higher speeds over fiber optic networks operating at 1 Gbit/s, 10 Gbit/s, or more. The Internet's takeover of the global communication landscape was rapid in historical terms: it only communicated 1% of the information flowing through two-way telecommunications networks in the year 1993, already 51% by 2000, and more than 97% of the telecommunicated information by 2007.Today, the Internet

continues to grow, driven by ever greater amounts of online information, commerce, entertainment, and social networking. However, the future of the global network may be shaped by regional differences.

HISTORY OF INTERNET

PRECURSORS

The concept of data communication – transmitting data between two different places through an electromagnetic medium such as radio or an electric wire – pre-dates the introduction of the first computers. Such communication systems were typically limited to point to point communication between two end devices. Semaphore lines, telegraph systems and telex machines can be considered early precursors of this kind of communication. The telegraph in the late 19th century was the first fully digital communication system.

Early computers had a central processing unit and remote terminals. As the technology evolved, new systems were devised to allow communication over longer distances (for terminals) or with higher speed (for interconnection of local devices) that were

necessary for the mainframe computer model. These technologies made it possible to exchange data (such as files) between remote computers. However, the point-to-point communication model was limited, as it did not allow for direct communication between any two arbitrary systems; a physical link was necessary. The technology was also considered unsafe for strategic and military use because there were no alternative paths for the communication in case of an enemy attack.

HISTORY OF INTERNET

INFORMATION THEORY

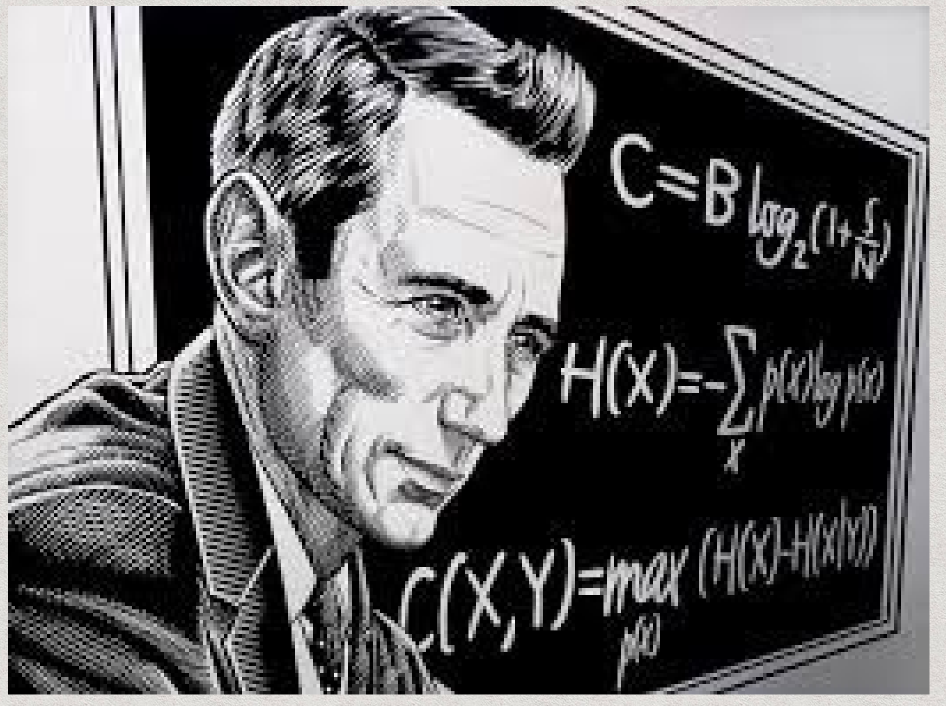

Fundamental theoretical work in data transmission and information theory was developed by Claude Shannon, Harry Nyquist, and Ralph Hartley in the early 20th century. Information theory, as enunciated by Shannon

in 1948, provided a firm theoretical underpinning to understand the trade-offs between signal-to-noise ratio, bandwidth, and error-free transmission in the presence of noise, in telecommunications technology.

HISTORY OF INTERNET

INSPIRATION

J. C. R. Licklider, Vice President at Bolt Beranek and Newman, Inc., proposed a global network in his January 1960 paper *Man-Computer Symbiosis*

> A network of such centres, connected to one another by wide-band communication lines [...] the functions of present-day libraries together with anticipated advances in information

storage and retrieval and symbiotic functions suggested earlier in this paper

In August 1962, Licklider and Welden Clark published the paper "On-Line Man-Computer Communication"

HISTORY OF INTERNET

INTERNET ENGINEERING TASK FORCE

The Internet Engineering Task Force (IETF) is the largest and most visible of several loosely related ad-hoc groups that provide technical direction for the Internet, including the Internet Architecture Board (IAB), the Internet Engineering Steering Group (IESG), and the

Internet Research Task Force (IRTF). The IETF is a loosely self-organized group of international volunteers who contribute to the engineering and evolution of Internet technologies. It is the principal body engaged in the development of new Internet standard specifications. Much of the work of the IETF is organized into *Working Groups*. Standardization efforts of the Working Groups are often adopted by the Internet community, but the IETF does not control or patrol the Internet. The IETF grew out of quarterly meeting of U.S. government-funded researchers, starting in January 1986. Non-government representatives were invited by the fourth IETF meeting in October 1986. The concept of Working Groups was introduced at the fifth meeting in February 1987. The seventh meeting in July 1987 was the first meeting with more than one hundred

attendees. In 1992, the Internet Society, a professional membership society, was formed and IETF began to operate under it as an independent international standards body. The first IETF meeting outside of the United States was held in Amsterdam, The Netherlands, in July 1993. Today, the IETF meets three times per year and attendance has been as high as ca. 2,000 participants. Typically one in three IETF meetings are held in Europe or Asia. The number of non-US attendees is typically ca. 50%, even at meetings held in the United States.

The IETF is not a legal entity, has no governing board, no members, and no dues. The closest status resembling membership is being on an IETF or Working Group mailing list. IETF volunteers come from all over the world and from many different parts of the Internet

community. The IETF works closely with and under the supervision of the Internet Engineering Steering Group (IESG) and the Internet Architecture Board (IAB). The Internet research task force(IRTF) and the Internet Research Steering Group (IRSG), peer activities to the IETF and IESG under the general supervision of the IAB, focus on longer term research issues.

HISTORY OF INTERNET

MOBILE PHONES AND THE INTERNET

The first mobile phone with Internet connectivity was the ***NOKIA 9000 communicator***, launched in Finland in 1996. The viability of Internet services access on mobile phones was limited until prices came down from that model, and network providers started to develop systems and services conveniently accessible on phones. NTT DoCoMo in Japan launched the first mobile Internet service, i mode, in 1999 and this is considered the birth of the mobile phone Internet services. In 2001, the mobile phone email system by Research in Motion (now blackberry limited) for their blackberry product was launched in America. To make efficient use of the small screen and tiny keypad and one-handed operation typical of mobile phones, a specific document and networking model was created for mobile

devices, the Wireless Application protocol (WAP). Most mobile device Internet services operate using WAP. The growth of mobile phone services was initially a primarily Asian phenomenon with Japan, South Korea and Taiwan all soon finding the majority of their Internet users accessing resources by phone rather than by PC. [citation needed] Developing countries followed, with India, South Africa, Kenya, the Philippines, and Pakistan all reporting that the majority of their domestic users accessed the Internet from a mobile phone rather than a PC. The European and North American use of the Internet was influenced by a large installed base of personal computers, and the growth of mobile phone Internet access was more gradual, but had reached national penetration levels of 20–30% in most Western countries. The cross-

over occurred in 2008, when more Internet access devices were mobile phones than personal computers. In many parts of the developing world, the ratio is as much as 10 mobile phone users to one PC user.

HISTORY OF INTERNET

RISE OF GLOBAL INTERNET(late 1980s/early 1990s onward)

Main article: **Digital revolution**

Initially, as with its predecessor networks, the system that would evolve into the Internet was

primarily for government and government body use.

However, interest in commercial use of the Internet quickly became a commonly debated topic. Although commercial use was forbidden, the exact definition of commercial use was unclear and subjective. UUCPNet and the X.25 IPSS had no such restrictions, which would eventually see the official barring of UUCP Net use of ARPANET and NSFNET connections. (Some UUCP links still remained connecting to these networks however, as administrators cast a blind eye to their operation.)[*citation needed*]

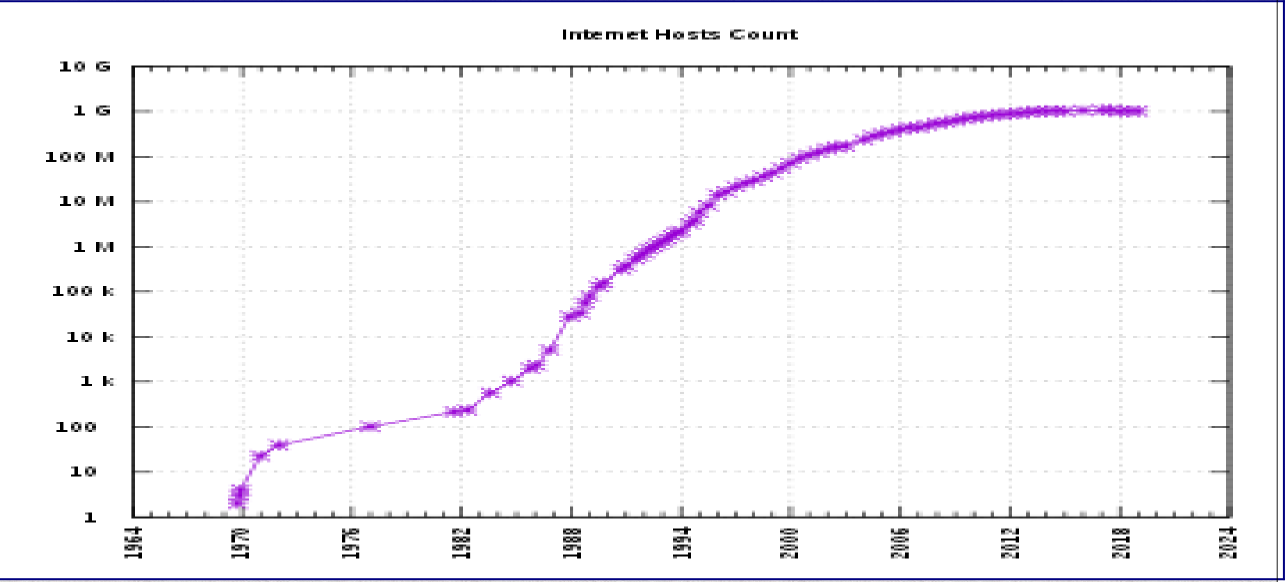

Number of Internet hosts worldwide: 1969–2012

Source: Internet Systems Consortium.

As a result, during the late 1980s, the first Internet service provider (ISP) companies were formed. Companies like PSINet, UUNET, Netcom, and Portal Software were formed to provide service to the regional research networks and provide alternate network access, UUCP-based email and Usenet News to the public. The first commercial dialup ISP in the United States was The World, which

opened in 1989. In 1992, the U.S. Congress passed the Scientific and Advanced-Technology Act, 42 U.S.C.§1862(g), which allowed NSF to support access by the research and education communities to computer networks which were not used exclusively for research and education purposes, thus permitting NSFNET to interconnect with commercial networks.This caused controversy within the research and education community, who were concerned commercial use of the network might lead to an Internet that was less responsive to their needs, and within the community of commercial network providers, who felt that government subsidies were giving an unfair advantage to some organizations.

By 1990, ARPANET's goals had been fulfilled and new networking technologies exceeded

the original scope and the project came to a close. New network service providers including PSINet, Alternet, CERFNet, ANS CO+RE, and many others were offering network access to commercial customers. NSFNET was no longer the de facto backbone and exchange point of the Internet. The Commerical Internet eXchange (CIX), Metropolitan Area Exchanges (MAEs), and later Network Access Points (NAPs) were becoming the primary interconnections between many networks. The final restrictions on carrying commercial traffic ended on April 30, 1995 when the National Science Foundation ended its sponsorship of the NSFNET Backbone Service and the service ended. NSF provided initial support for the NAPs and interim support to help the regional research and education networks transition to commercial ISPs. NSF also sponsored the very

high speed Backbone network Service (vBNS) which continued to provide support for the supercomputing centers and research and education in the United States.

HISTORY OF INTERNET

SEMICONDUCTOR TECHNOLOGY

The development of transistor technology was fundamental to a new generation of electronic devices that later effected almost every aspect of the human experience. The long-sought realization of the field-effect transistor, in form of the MOS transistor (MOSFET), by Mohamed Atalla and Dawon Kahng at Bell Labs in 1959,brought new opportunities for miniaturization and mass-production for a wide range of uses. It became the basic

building block of the information revolution and the information age, and laid the foundation for power electronic technology that later enabled the development of wireless Internet technology. Network bandwidth has been doubling every 18 months since the 1970s, which found expression in Edholm's law, similar to the scaling expressed by Moore's law for semiconductors.

HISTORY OF INTERNET

SOFTWARE

The software for establishing links between network sites in the ARPANET was the Network Control Program (NCP), completed in c. 1970. Further development in the early 1970s by Robert E. Kahn and Vint Cerf let to

the formulation of the *Transmission Control Program*, and its specification in December 1974 in RFC 675. This work also coined the terms *cater net* (concatenated network) and *internet* as a contraction of *internet working*, which describe the interconnection of multiple networks. This software was monolithic in design using two simplex communication channels for each user session. The software was redesigned as a modular protocol stack, using full-duplex channels. Originally named IP/TCP it was installed in the ARPANET for production use in January 1983.

THE INTERNET SOCIETY

The Internet Society (ISOC) is an international, non profit organization founded during 1992 "to assure the open development, evolution and use of the Internet for the benefit of all people throughout the world". With offices near Washington, DC, USA, and in Geneva, Switzerland, ISOC has a membership base comprising more than 80 organizational and more than 50,000 individual members. Members also form "chapters" based on either common geographical location or special interests. There are currently more than 90 chapters around the world. ISOC provides financial and organizational support to and promotes the work of the standards settings

bodies for which it is the organizational home: the Internet Engineering Task Force (IETF), the Internet Architecture Board (IAB), the Internet Engineering Steering Group (IESG), and the Internet Research Task Force (IRTF). ISOC also promotes understanding and appreciation of the Internet model of open, transparent processes and consensus-based decision-making.

HISTORY OF INTERNET

THE MOBILE REVOLUTION

Main articles: History of mobile phones and Mobile Web. The process of change that generally coincided with "Web 2.0" was itself

greatly accelerated and transformed only a short time later by the increasing growth in mobile devices. This mobile revolution meant that computers in the form of smartphones became something many people used, took with them everywhere, communicated with, used for photographs and videos they instantly shared or to shop or seek information "on the move" – and used socially, as opposed to items on a desk at home or just used for work.[*citation needed*] Location-based services, services using location and other sensor information, and crowdsourcing (frequently but not always location based), became common, with posts tagged by location, or websites and services becoming location aware. Mobile-targeted websites (such as "www.website.com") became common, designed especially for the new devices used. Netbooks, ultrabooks,

widespread 4G and Wi-Fi, and mobile chips capable or running at nearly the power of desktops from not many years before on far lower power usage, became enablers of this stage of Internet development, and the term "App" emerged (short for "Application program" or "Program") as did the "App store".

HISTORY OF INTERNET

WORLD WIDE WEB AND INTRODUCTION OF BROWSERS

Main articles: World Wide Web, Web browser, and History of the web browser The World Wide Web (sometimes abbreviated "www" or "W3")

is an information space where documents and other web resources are identified by URIs, interlinked by hypertext links, and can be accessed via the Internet using a web browser and (more recently) web-based applications. It has become known simply as "the Web". As of the 2010s, the World Wide Web is the primary tool billions use to interact on the Internet, and it has changed people's lives immeasurably.

Precursors to the web browser emerged in the form of hyperlinked applications during the mid and late 1980s (the bare concept of hyperlinking had by then existed for some decades). Following these, Tim Berners-Lee is credited with inventing the World Wide Web in 1989 and developing in 1990 both the first web server, and the first web browser, called WorldWideWeb (no spaces) and later renamed Nexus. Many others were soon

developed, with Marc Andreessen's 1993 Mosaic (later Netscape), being particularly easy to use and install, and often credited with sparking the Internet boom of the 1990s. Other major web browsers have been Internet Explorer, Firefox, Google Chrome, Microsoft Edge, Opera and Safari.

NCSA Mosaic was a graphical browser which ran on several popular office and home computers. It is credited with first bringing multimedia content to non-technical users by including images and text on the same page, unlike previous browser designs; Marc Andreessen, its creator, also established the company that in 1994, released Netscape Navigator, which resulted in one of the early browser wars, when it ended up in a competition for dominance (which it lost) with Microsoft Windows' Internet Explorer.

Commercial use restrictions were lifted in 1995. The online service America Online (AOL) offered their users a connection to the Internet via their own internal browser.

HISTORY OF INTERNET

FILE SHARING

Main articles: File sharing, Peer-to-peer file sharing, and Timeline of file sharing

Resource or file sharing has been an important activity on computer networks from well before the Internet was established and was

supported in a variety of ways including bulletin board systems (1978), Usenet (1980), Kermit (1981), and many others. The File Transfer Protocol (FTP) for use on the Internet was standardized in 1985 and is still in use today. A variety of tools were developed to aid the use of FTP by helping users discover files they might want to transfer, including the Wide Area Information Server (WAIS) in 1991, Gopher in 1991, Archie in 1991, Veronica in 1992, Jughead in 1993, Internet Relay Chat (IRC) in 1988, and eventually the World Wide Web (WWW) in 1991 with Web directories and Web search engines. In 1999, Napster became the first peer-to-peer file sharing system. Napster used a central server for indexing and peer discovery, but the storage and transfer of files was decentralized. A variety of peer-to-peer file sharing programs and services with different levels of

decentralization and anonymity followed, including: Gnutella, eDonkey2000, and Freenet in 2000, FastTrack, Kazaa, Limewire, and BitTorrent in 2001, and Poisoned in 2003. All of these tools are general purpose and can be used to share a wide variety of content, but sharing of music files, software, and later movies and videos are major uses. And while some of this sharing is legal, large portions are not. Lawsuits and other legal actions caused Napster in 2001, eDonkey2000 in 2005, Kazaa in 2006, and Lime wire in 2010 to shut down or refocus their efforts. The Pirate Bay, founded in Sweden in 2003, continues despite a trial and appeal in 2009 and 2010 that resulted in jail terms and large fines for several of its founders. File sharing remains contentious and controversial with charges of theft of intellectual property on the one hand and charges of censorship on the other.

HISTORY OF ANIMATION

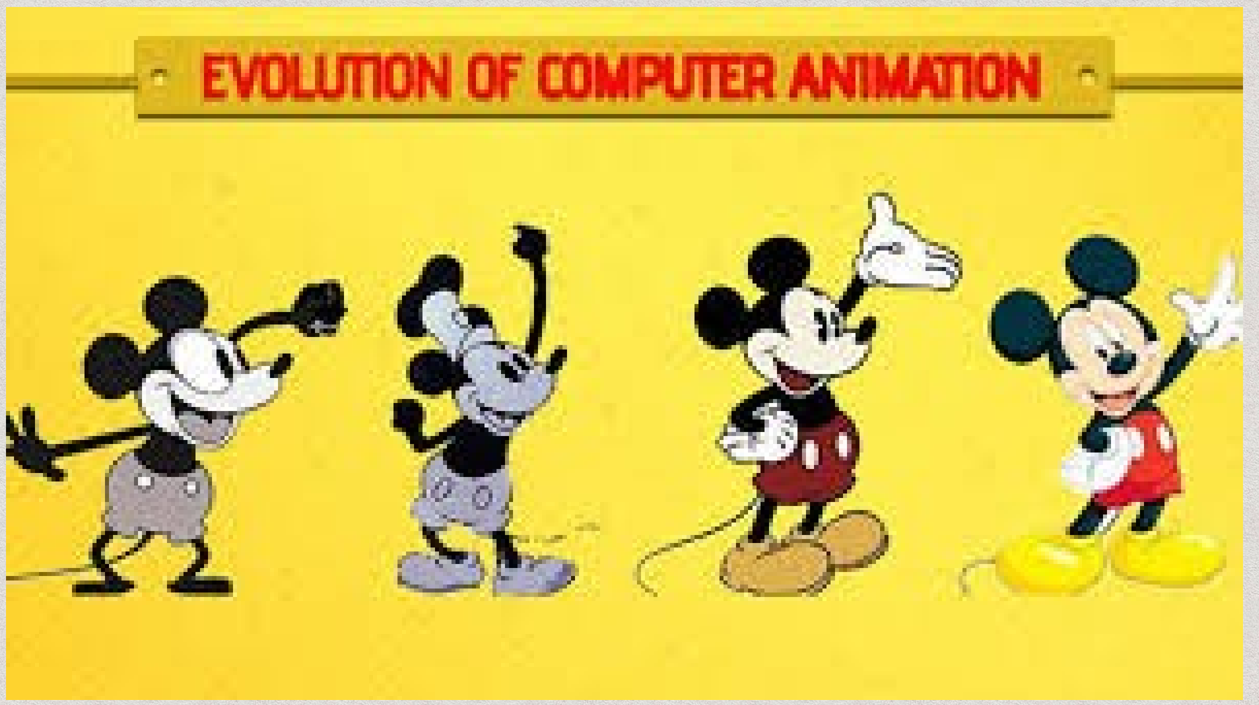

The history of animation started long before the development of cinematography. Humans have probably attempted to depict motion as far back as the paleolithic period. Shadow play and the magic lantern offered popular shows with projected images on a

screen, moving as the result of manipulation by hand and/or some minor mechanics. In 1833 the phenakistiscope introduced the stroboscopic principles of modern animation, which decades later would also provide the basis for the cinematography.

FLIP BOOK(1868)

THE KINEOGRAPH.

John Barnes Linnett patented the first flip book in 1868 as the *kineograph*.A flip book is a

small book with relatively springy pages, each having one in a series of animation images located near its unbound edge. The user bends all of the pages back, normally with the thumb, then by a gradual motion of the hand allows them to spring free one at a time. As with the phenakistoscope, zoetrope and praxinoscope, the illusion of motion is created by the apparent sudden replacement of each image by the next in the series, but unlike those other inventions no view-interrupting shutter or assembly of mirrors is required and no viewing device other than the user's hand is absolutely necessary. Early film animators cited flip books as their inspiration more often than the earlier devices, which did not reach as wide an audience.

The older devices by their nature severely limit the number of images that can be included in a sequence without making the device very large or the images impractically small. The book format

still imposes a physical limit, but many dozens of images of ample size can easily be accommodated. Inventors stretched even that limit with the mutoscope, patented in 1894 and sometimes still found in amusement arcades. It consists of a large circularly-bound flip book in a housing, with a viewing lens and a crank handle that drives a mechanism that slowly rotates the assembly of images past a catch, sized to match the running time of an entire reel of film

നന്ദി

ഞങ്ങളുടെ ഈ മാഗസിൻ എവർക്കും ഇഷ്ടമായെന്ന് കരുതുന്നു. ഈ മാഗസിനുവേണ്ടി ഞങ്ങളെ സഹായിച്ച ഞങ്ങളുടെ സ്കൂളിലെ വിദ്യാർത്ഥികൾക്കും അദ്ധ്യാപകർക്കും ഞങ്ങളുടെ നന്ദി രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഈ മാഗസിനിൽ തെറ്റുകൾ ഉണ്ടെങ്കിൽ ഞങ്ങളോട് ക്ഷമിക്കുക.

thank
you